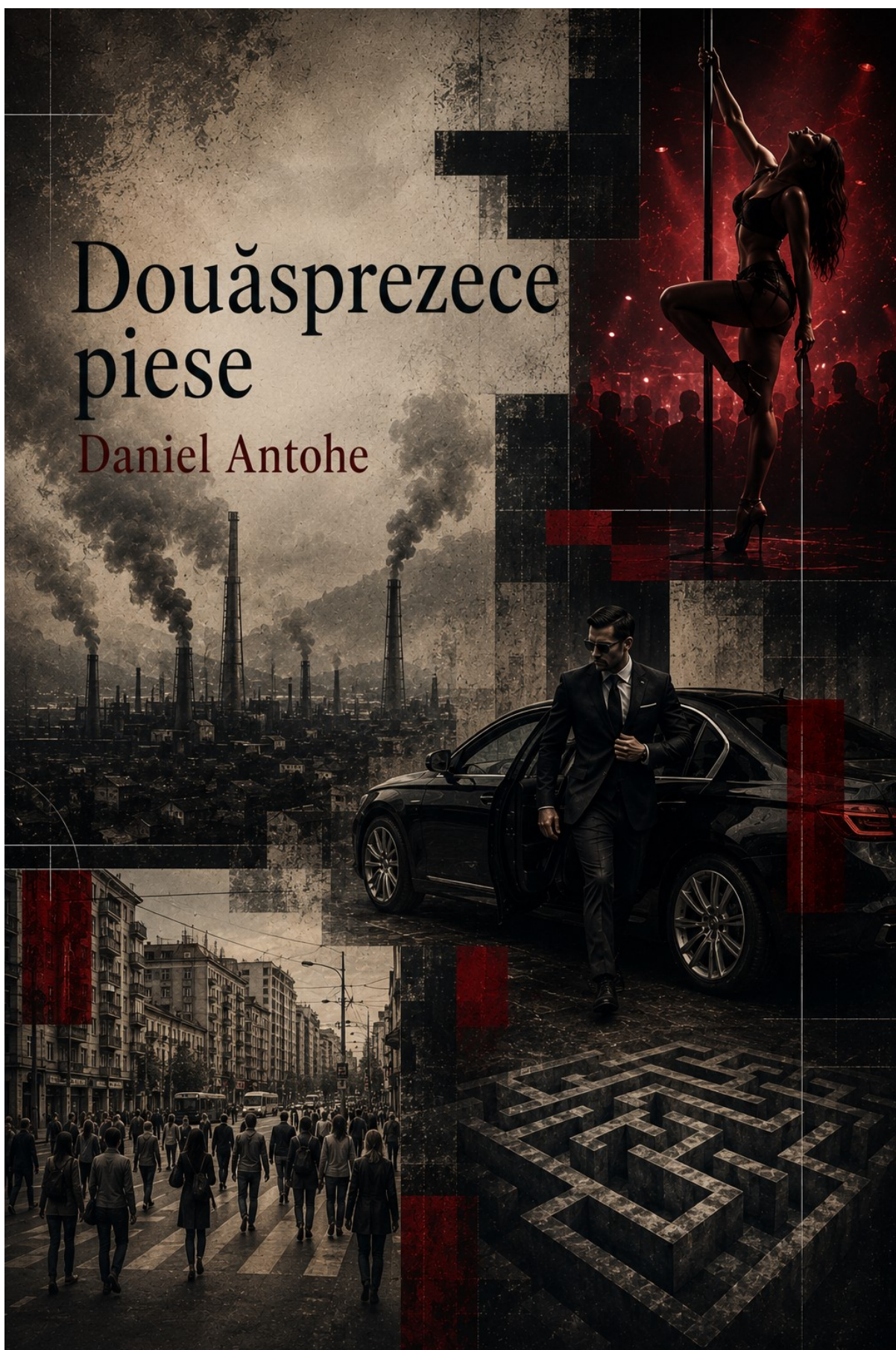

Douăsprezece piese

Daniel Antohe

Douăsprezece piese

Daniel Antohe

© 2026 Daniel Antohe

Prima ediție digitală

Această carte este oferită gratuit. Poate fi distribuită integral și nemodificată.
Orice modificare sau utilizare comercială necesită acordul autorului.

Cuprins

Non Omnis Moriar.....	5
Situație disperată	16
Trei	30
Underground Concetto	44
Risipire	54
Episod	63
Primăvară în provincie	72
Câteva luni de zile	93
Vagă poveste de iubire	106
Fumătorul	117
Viața Ruxandrei Balș până la cincizeci de ani.....	128
Roman.....	139

Non Omnis Moriar

Olanzapinei

Eram pe moarte și eram grăbit, cu privirea ținută în tavan, hotărât ca, după ce voi fi reușit să ridic minții mele ultima cheie de boltă pe care, ca orice om întreg, trebuia să i-o impun (mediocritatea mea neobosită, bârnă amară care se adăuga celorlalte bârne care țineau șandramaua în picioare), aveam să încep să aproximez, deznădăjduit, viața de apoi, rugându-mă și îndoindu-mă, ca orice muribund care își merită numele.

Cu alte cuvinte, aveam în față neantul și individuum, la numai câteva minute după ce petrecusem cu privirea fundul asistentei care îmi dozase perfuzia din mâna stângă, întrebându-mă care ar fi putut fi salonul gol în care se futea cu medicul șef de secție, în buna tradiție a medicinei românești.

Muream, după toate aparențele, din cauza capriciilor valvei mitrale din ventricolul stâng, înlocuită cu două zile înainte, în timpul unei intervenții de patru ore, întrebându-mă, printre altele, dacă, după ce voi fi crăpat, avea să mai aibă vreun rost să-i reproșez neveste-mii cei treizeci și doi de ani în care îmi strecurase pilulele albe, mici și rotunde, în ciorbă și cafea, în bere, în iaurt, în limonadă și în Cola, în suc de concentrat și în lapte, în afinată și în țuică uneori, și, în mod riguros, în banala cană cu apă, seara după ora zece. Mioara, soția mea cu nume bucolic, murise de aproape o săptămână. Îmi părea rău, spunându-mi că, totuși, dispăruse un om, fără să fiu autentic deprimat.

Nuanța kitchoasă a granulei din antebraț îmi aducea aminte - ridicasem capul ca să văd serul intrând în venă - de zgura violacee cu miros de acetona care cotropise oglinda spânzurată deasupra televizorului, în timpul ultimei mele vizite în apartamentul bătrânului Dem. Camera de zi era ceva mai luminată și îl ascultam, ca de obicei, așezat pe marginea patului, și un șobolan ieșise de sub dulapul lăcuit de pe peretele nordic al casei și începuse să-i roadă unghiile de la picior, o ungheră scârboasă cu blana năclăită, și rămăsesem din nou tăcut, privind pe geam salcâmul înflorit.

La șaiszeci și trei de ani, nu ești altceva decât un copil bătrân dacă intri în groapă plin de regrete, îmi spuneam, și pentru ca amintirile astea să devină într-adevăr micul meu Werther ar trebui să încep cu ziua în care, după primele trei pastile înghițite din cauza turpitudinii geloase a neveste-mii, am intrat în apartamentul bătrânului și am băut cafea. Dem a spus ceva, nu mai țin minte ce, și a rămas cu privirea întoarsă către fereastra balconului, ca și cum ar fi pozat pentru un portret, în timp ce o ramă de sticlă din vitrină căzuse pe parchet, unde se învăteau în cercuri și din dulia fără bec a candelabrului curgea scrum de țigară ca amestecul de carne din muștiucul unei mașini de făcut cârnați.

Mă primea întotdeauna în camera din fața ușii de la intrare a apartamentului, chiar dacă era mai mică decât cealaltă, și se așeza pe fotoliul în care rămânea cu o jumătate a feței către televizor și cu cealaltă jumătate către mine, ridicându-se din când în când ca să arunce câte o privire pe geamul de la balcon.

Baia era mică și în vană ținea întotdeauna o găleată în care strângea apa care picura fără s-o contorizeze apometrul, ca mai toți pensionarii din cartier. Dacă te întindeai peste masa acoperită cu o mușama decolorată, pe geamul bucătăriei puteai vedea întreg cvartalul, plin de verdeață și de copaci până sub geamurile blocului de vizavi, și, mai întotdeauna, câțiva copii cu mingea, fugăriți din jumătate în jumătate de oră de bătrânii care ieșeau înjurând din scările de bloc. Cartierul de pensionari de la marginea orașului arăta la fel de îmbătrânit ca locatarii lui: tencuiala blocurilor cu două etaje era umflată de ploaie, scările de beton erau ciobite din loc în loc, și ușile ruginite ale scărilor scârțâiau amenințător ori de câte ori vreunul dintre pensionari încerca să le închidă. Balcoanele erau uscătorii în timpul verii și depozite de murături iarna. În aerul prăfos de lângă șoseaua națională care străbătea cartierul, bătrânii își așteptau pensiile, se spionau, jucau table și cărți și își puneau, în general, bețe în roate, așteptând ziua în care urma să fie depuși la capelă.

Televizorul, un ghiveci uriaș cu toarta ruptă, dulapul vechi de lac negru cu vitrină, patul pe care mă așezam eu și, deasupra lui, o tapițerie ponosită cu doi copii trecând peste un pod erau martorii conversațiilor noastre brodate din tăcere. Mă însurasem de două săptămâni, la presiunea tribului, și i-am spus, fiindcă, din cine știe ce rațiune care îmi scăpa, muțenia lui îmi inspira încredere, că făcusem nunta după o decepție, o decepție suplă și brunetă, care începuse să mă ocolească, după ce, sincer și tâmpit, o împrôscasem cu vertijul vibrațiilor mele exaltate. Bătrânul mă ascultase zâmbind, apoi intrase în baie, fără să închidă ușa, încurajându-mă să continuu, în timp ce să căca. Apoi a trântit capacul WC-ului și a venit către mine, după ce mă ridicasem și așteptam în hol, și am simțit cât de tare îi putea respirația.

— Frumusețea unei femei pe care trebuia s-o fi avut poate să doară ca o boală a trupului și îți poate umple gura cu venin ca o măsea putredă.

Ca și cum mie, un artist, Dumnezeu ar fi hotărât să-mi administreze o supradoză de prostie arhaică, după nuntă, o tortură sonică cu muzică țărănească, la ale cărei chiuituri și ziceri de înțelepciune țăranii de la mese exultau, nevastă-mea s-a hotărât să meargă la vrăjitoare. Mă văzuse ieșind din curtea școlii unde predam engleză, și începuse s-o bănuiască pe profesoara de fizică, care mă oprise ca să îmi înapoieze o bancnotă de o sută de lei.

Nu știu nici acum dacă le găsisese singură pe cele două țigănci, sau dacă o dusesese cineva la ele, deși o bănuiesc pe vară-sa, o grasă scundă și lispită de inteligență, care, după ce o părăsise al treilea bărbat, începuse să fie văzută prin capelele mortuare din oraș, vânând șireturile morților din sicrie. Ah, artă, de ce nu i-au spus să-mi pună lichid menstrual în cafea?

Așa că, a doua zi, nevastă-mea a intrat într-o garsonieră din spatele căminelor studentești și, după o scurtă consultație cu vrăjitoarele, una dintre cele două țigănci analfabete i-a întins o cutie de olanzapină.

*

Încercam să scriu o piesă de teatru. Munceam, mă însurasem - îmi plătisem obolul societății și credeam că pot să-mi văd de artă, până m-am trezit, într-o seară,

în timp ce nevastă-mea întorcea șnițelele în bucătărie, că stăteam cu pixul suspendat deasupra foii, întrebându-mă dacă monologul putea fi o cale legitimă de a caracteriza personajul la sfârșitul secolului douăzeci. Căzusem.

— O piesă de teatru? mă întrebase bătrânul ironic, amintindu-mi că toți clasicii români care nu mâncaseră căcat sfârșiseră în mizerie și că, oricum, romanul era forma cu care puteai spera să te impui. Apoi s-a ridicat, în boxerii îngălbeniți și maieul alb pătat cu sos de usturoi, făcând țândări de parchet vaza goală de pe măsută cu muchia unei coaste ieșite în afară, un apendice noduros ca o creangă de brad, împrăștiind miros de ulei ars în tigaie, chiar dacă, peste câteva clipe, când a trecut pe lângă mine, m-a izbit un damf de fier încins, ca și cum aș fi fost în prezența unei mașini industriale încălzite.

Eram deja la a patra scenă al celui de-al doilea act, visând la Ibsen și O'Neil, fiindcă Shakespeare, în urma pastilelor strecurate de nevastă-mea, mi se părea, mai nou, reductibil la părerea despre om a timpului său. Când, mult mai târziu, am terminat drama, era atât de proastă, încât niciunul dintre cei cărora le-am trimis-o (trei critici și doi scriitori) nu mi-au răspuns.

Apoi, până când s-a născut fiu-meu, l-am vizitat rar pe bătrânul cu nume de actor comic, ducând în continuare o viață inșpidă de veleitar. Când am început iarăși să îl frecventez, mă ridicam de pe marginea patului și plecam descumpănit, fiindcă perora veninos despre arta dramatică, bând uneori ceai dintr-o cană albă ciobită cu degetul mijlociu, după ce îl lungea, subțindu-l, ca tulpina unei răsuri însetate. Nici acum nu știu unde lucrase și ce pensie avea, unde erau rudele lui și dacă fusese vreodată însurat. De cele mai multe ori însă tăceam și ne beam cafeaua, cu care el își murdărea întotdeauna maieul, întinzând apoi pata cu degetele pe chiloți, ca și cum ar fi încercat să scuture lichidul maroniu ca pe un pumn de scame. Apoi își ridica maieul și își trecea degetul prin buric și îi vedeam, pentru a câta oară, trunchiul ca al unei șopârle, cu fleicile de grăsime veche ca niște solzi de slănină râncedă, alungiți către coapse și gonade.

După un timp, am plecat spre Moldova, și am rămas acolo două săptămâni, ca să-l îngrop pe taică-meu și să-i vând pământurile. Bătrânul a murit la fel cum trăise, înecat în băutură, și trenul îl lovise într-o dimineață, când trecea cu căruța peste calea ferată, și chiar dacă rudele din sat spuneau că ar fi vrut să moară, eu eram sigur că, dacă s-ar fi sinucis, nu și-ar fi luat calul cu el. Cu banii încasați pe cele cinci hectare și pe dealul împădurit cu fag din apropierea satului vecin, am reușit, certându-mă la cuțite cu nevastă-mea, să-mi cumpăr o chitară ieftină, o copie după Les Paul, pentru noul meu proiect, și din restul banilor ne-am luat un apartament nou, cu trei camere, dintre care una cu Goofy și Cenușăreasa zugrăviți pe pereți, pentru sugarul care urma să vină.

În dimineața în care ne-am mutat definitiv, l-am văzut pe Dem, la plecare, ieșind din scară, cu un câine negru spânzurat la subraț.

Ajuns acasă, am început să citesc cărți proaste, o duzină de romane din anii '80, fiindcă nu aveam bani să-mi cumpăr altele, și chiar dacă i-aș fi avut, trebuia să mă feresc de nevastă-mea, cu care mă certam ori de câte ori dădeam banii pe ele. Am stat apoi la pat două săptămâni, cu un disc strivit în coloană, după ce ridicasem mobila,

și, în ciuda pilulei de fiecare seară, reușeam să mă amuz, indignându-mă din cauza prostiilor pentru care, în ultima decadă a lui Ceaușescu, se tăiaseră copaci. Când am reușit din nou să merg, am împrumutat câteva volume de la Dem, care mi le-a întins pe rând, cu gesturi largi, cotropit de pala fierbinte a aburilor care ieșeau din covor, motiv pentru care, transpirând, m-am încălțat și am intrat în bucătărie, așezându-mă lângă masa cu mușama pe care trona o scrumieră cu un cap de păstrăv în ea, și Dem a intrat după mine, suflând fum pe nas, la douăzeci de minute după ce-l văzusem stingând ultima țigară. Am pășit în hol și am auzit, răzbătând prin cuprinsul coloanei de aburi, câteva triluri de flaut și câteva mârâituri furioase din spatele ușii bucătăriei și am coborât scările simțindu-l pe bătrân în urma mea, cu punga de gunoi în brațe și două protuberanțe galbene, în formă de gutuie, pe fiecare omoplat, grăbindu-se să arunce gunoiul.

Peste încă două zile, plictisit de tăcerea bătrânului care moțăia în fotoliu, am așteptat să plece la baie și m-am ridicat ca să aprind televizorul, și, fiindcă lăsase, ca întotdeauna, ușa băii întredeschisă, am reușit să văd cum, în fața vâinii, își plimba degetul arătător prin prepuț și apoi îl mirosea, amintindu-mi instantaneu că era un gest pus pe seama unui personaj de Augusto Roa Bastos, fiind acum sigur că scriitorul însuși îl practica cu obstinație. A fost cât pe ce să mă vadă spionându-l, fiindcă, încercând să mă întorc pe marginea patului, am alunecat pe fâșia de gheață ca sticla de sub televizor, reușind să rămân în picioare numai după ce m-am îndoit de la jumătate și m-am sprijinit de fotoliul în care stătea Dem de obicei. După ce s-a întors în cameră, a deschis gâfâind dulapul și a scos din el un radio vechi, cu tranzistori, schimbând timp de douăzeci de minute posturile de radio, până când a găsit un mix de dubstep lung de două ore.

*

Probabil că era trecut de trei dimineța și mă gândeam că, dacă n-ar fi murit, nevastă-mea mi-ar fi adus mâncare în salon și doctorul mi-ar fi interzis să o mănânc la vizita de dimineță. Știam că valva putea să se rupă oricând, și atunci mă rugam din cel mai meschin calcul: cerusem cândva ceva și promisem, la fel de expeditiv cum un prieten ți-ar întinde o țigară, și aveam de gând să-i cer încă o dată ceva și, dacă aveam să primesc, să cred neabătut. Îi povestisem bătrânului, odată, dorința mea satisfăcută, somându-l să-mi spună ce fel de coincidență întâlnisem.

— Întâmplarea e doar un alt nume al lui Dumnezeu, m-a asigurat, chiar dacă mă îndoiesc că ar fi fost credincios, deși îmi aduc aminte că, odată, l-am întrebat dacă frecventa biserica și mi-a arătat o icoană, îndoindu-se de la jumătate, fără să aplece genunchii, și frecându-se cu partea stângă a feței de parchet. Apoi mi-a declarat că nu suferea de lașitatea metafizică a celor care cred fiindcă nu pot să accepte că suntem aruncați aici, singuri și goi, lipsiți de consolarea oricărui dincolo, timp în care, ascultându-l, am topit o jumătate de pachet de țigări. Știu că, într-una din zilele acelea, cineva voise să-i cumpere apartamentul, dar nu am fost acolo ca să-l văd când refuzase.

Mă înțelegeam tot mai rău cu Mioara în zilele în care, după ce făcusem rost de câteva zeci de casete din valul scandinav, luasem chitara ARIA de șapte milioane din dulap și începusem să lucrez la albumul de black metal. Trebuia să aibă vreo șapte bucăți. Trecând peste prejudecata copilărească conform căreia ar fi fost o muzică închinată răului, compusă de bizari despre care ai fi putut jura că un dat atât de inconvertibil în natura lui surdă cum e o reacție chimică îi împiedica să vorbească cu fetele, black-ul avea frumusețea lui, ascunsă urechilor neinițiate: într-un flux cacofonic de distors lo-fi, sub suprafața înghețată, impenetrabilă a tremoloului, printre agoniile tehnicilor extinse de shrieking, găseai, dacă aveai dreptate, oaze de meditație și clipe suspendate în care mintea subiectului se deschide pentru a face loc frumuseții, pe atât de prețioasă pe cât e de rară, ca o floare ivită ireal din apele noroioase ale unei mlaștini. Era, până la urmă, o chestie de timbru, adică de gust în specificul lui cel mai irațional - îți place sau nu; pe lângă asta, singura condiție ca să guști metalul negru ar fi să nu fii genul care se simte confortabil în aceeași cameră cu unicornul roz de pluș al prietenei lui.

Am început să lucrez la prima piesă fără să știu că, în prezența pastilelor, efortul meu era condamnat la mediocritate, și am continuat să-l vizitez pe Dem, găsindu-l vesel într-una dintre după-amiezi, sărbătorindu-și ziua de naștere, deși nu m-am putut bucura pentru el, fiindcă gesturile febrile pe care le făcea, învârtindu-se prin cameră, aveau ceva din frenezia absentă a unui sufit; își păstra, totuși, întreaga trufie despotică cu care tiranizase pereții micului apartament din ziua în care ne sorbisem prima cafea. La sfârșit se săltă pe vârfuri, cu varice și gușă, în eternii chiloți îngălbeniți și cu maieul pătat și, împingând cu o mână peretele, aruncă o aripă din șira spinării, una singură, ca înotătoarea dorsală a unui șarpe cu pene, după care, înainte să plec, așezat în fotoliu, începu să își frece platfusul piciorului drept în palme, până când două picături de mercur se aliniară, una după alta, pe parchet.

A treia piesă mergea atât de prost, încât ar fi trebuit să fiu recunoscător că nu-mi puteam da seama de proporțiile dezastrului. Era iarnă. Îmi țineam orele, lucram la album, sufeream accese de spleen atât de demotivante, încât mi se părea că întreaga lume era un beci, iar eu, prizonierul său fără speranță. Peste două luni, s-a născut fiu-meu.

— Să-ți trăiască, mă ironiză bătrânul, și apoi ne așezarăm amândoi în locurile obișnuite. Am vrut să-l chem la botez, dar m-am răzgândit la plecare, fiindcă nu credeam că i-ar fi făcut plăcere, și l-am lăsat ocupat cu numărul unui șir de dinți înfiți în măsuta televizorului, unul după altul, după care a venit în urma mea ca să închidă ușa, scuturându-și zgura de pe deget și de pe umeri.

Peste câteva zile, nu am fost departe de a-mi înșela soția. Mioara avusese, într-adevăr, o premoniție atunci când pusese ochii pe colega mea care preda fizică, sau probabil că ghicise ceva din gesturile ei afabile, din aplecarea umerilor, din postura trunchiului și din felul în care își lăsa capul într-o parte când vorbea cu mine. Rămăsesem cu ea după ore, și, după ce am conversat câteva minute, ea s-a apropiat de mine și eu am coborât vocea, încurajându-i apropierea, și ne-am despărțit privindu-ne în ochi. În aceeași după-amiază i-am spus bătrânului că îmi plăcea,

oricum mai mult decât îmi plăcea de nevastă-mea, și el a debitat ca și cum ar fi vorbit din vârful unui maldăr de experiență:

— Apele corpului tău au întâlnit apele corpului ei, o contaminare reciprocă datorată fluxului eteric al privirii, dar dacă o fuți îți trece și nu va trebui să divorțezi.

Copilul trebuia îmbăiat și, în fiecare noapte, mă trezea din oră-n oră, urlând, și mi se părea că n-o să mai crească niciodată, căcându-se pe el și pătându-și hainele cu tot felul de sosuri, și mă întrebam dacă n-o să iau cumva cine știe ce boală tropicală de la focarul de infecție cu suzetă. Rămâneam mai mult ca de obicei în apartamentul bătrânului, și el se ridica iarăși din oră-n oră ca să pună ibricul pe foc, și beam nenumărate cafele, și într-una din zilele acelea l-am văzut fărmițând săpun în cană și apoi zgârlind geamul cu unghiile, până când, în colțul camerei, între ușa de la balcon și ghiveciul uriaș am văzut, clipind des, o pată de petrol în care se zbătea un pelican, cu un roi de muște învârtindu-se deasupra lui. În timpul vizitei făcută rudelor neveste-mii din capitală, mi-am cumpărat un microfon ieftin, felicitându-mă pentru inspirația de a face black, fiindcă oricum nu aș fi avut banii pentru producție pe care îi cerea un studio. Am terminat albumul peste două luni și era atât de prost, încât niciuna dintre casele de discuri cărora l-am trimis nu mi-a răspuns. Am rămas mai înăcrit decât fusesem după piesa de teatru, edificat în certitudinea că underground-ul era, după cum sperasem, elitist, dar nu avea loc pentru tremolourile mele domesticate în chingile mutilate ale medicamentației.

Bătrânul a ridicat un deget în sus când i-am mărturisit eșecul, ca și cum mi-ar fi dedicat o manea care începea la radio sau aiurea:

— Cine știe, poate nu bei destulă cafea. Orice artă care îți ocupă timpul trebuie să te cuprindă întreg.

Nu mi-am putut da seama dacă era nedrept sau dacă aruncase un panseu. Albumul era reflecția mea totală, încetoșată, firește, de aburii olanzapinei, dar nu te puteai aștepta ca un pensionar din cartierul pensionarilor dintr-un orașel de provincie să înțeleagă black-ul. Atunci am văzut că i se sculase, un morcov drapat în faldurile îngălbenite ale chiloților, și am avut un scurt atac de panică, închipuindu-mi că sunt sursa și adresantul erecției, până când s-a oprit în fața caloriferului și a scrâșnit din dinți, în timp ce pe fiecare fir de păr de pe spate i se legăna câte o căpușă portocalie, mare cât unghia degetului gros de la picior și un fuior de ceață deasă se ridica din ligheanul ascuns pe jumătate sub pat, planând încet către becul din mijlocul tavanului, și atunci m-am ridicat și am plecat.

*

Când fiu-meu a crescut, l-am trimis la facultate, după care s-a însurat și s-a mutat în capitală. Eu am rămas visând la un lung metraj, un melanj între documentar și ficțiune și, după ce am schițat scenariul, mi-am cumpărat, cu chimicala zburdând mai vioaie ca oricând în fluxul sanguin, o cameră de filmat, și am început să fac plimbări lungi prin mahalalele orașului, căutând fel de fel de străzi și case, unghiuri și intersecții, trecându-mi în revistă cunoscuții și încercând să mă

hotărâsc pe care dintre ei aveam să-i rog să joace câte un rol în noua mea producție. Poate că într-o zi aveam să ajung la Cannes, așa bătrân cum eram.

În orice caz, am ieșit pe stradă cu noua mea cameră Sony și începusem să iau primele cadre, când am avut încă o dată revelația apăsătoare a futilității întregii mele vieți, investită la bătrânețe într-un film pentru care scrisesem un scenariu despre care nu puteam să-mi dau seama dacă era prost sau era bun, grație micului monstru chimic îngurgitat din bunăvoința paranoică a consoartei mele din ultimele trei decenii. Dar am continuat.

Când mă întorceam de la școală, lucram două ore la dialoguri și apoi urcam la bătrân. Într-o după-masă am văzut un creștet în ghiveci, când mă ridicam de pe marginea patului, și m-am întrebat cum de nu-mi dădusem seama că ghiveciul era destul de mare ca să poți sădi un cadavru în el, încercând să-mi imaginez ce sfori trăsese ca să și-l procure de la morga spitalului și amintindu-mi, inevitabil, în timp ce coboram scările, de versurile lui Eliot:

„That corpse you planted last year in your garden,
Has it begun to sprout? Will it bloom this year? ”

Peste ceva timp am găsit primul actor, un fost vânzător de popcorn la taraba din fața cinematografului de pe bulevardul din centru. L-am convins să vorbească despre el însuși, în timp ce-l filmam, dar tipul ieșea grosolan din limitele scenariului meu, așa că mi-am dat seama că trebuia să-l conving să joace un rol, dar adevărul era că nu fusese dăruit nici măcar cu o iotă din cel mai elementar har histrionic. M-am întors acasă și m-am prăbușit cu fruntea pe biroul din dormitor, cu mâna dreaptă înțelestată în jurul teleobiectivului digital. Bătrânul, pe care îl vizitam dimineața, cum rareori se întâmplase până atunci, îmi dădea sfaturi din care nu înțelegeam mare lucru și, pentru prima oară, mi-a adus lapte la cafea, lipăind cu tălpile în apa strânsă lângă prag, o baltă murdară cu un stomac sângeriu de vită în ea și două mileuri, care se aruncaseră de pe dulap, vibrând din toate nervurile țesăturilor lor delicate în colcăiala infectă.

Nevastă-mea începuse să se simtă rău, și am dus-o cu taxiul la spital de trei ori într-o singură săptămână, petrecându-mi după-amiezile din vacanța de vară în fața eternei cești de cafea, în compania bătrânului Dem. Genele i se lungiseră mai mult decât cele mai lungi gene pe care vreo femeie le purtase vreodată, și, în loc de maieul alb, purta un tricou roșu cu stema de la Arsenal. În coate avea câteva protuberanțe negre, ca niște bulgări de cărbune, și, în timp ce îi debitam greutățile demersului meu regizoral, două roiuri de viespi îi ieșiseră de sub gulerul tricoului și se întorseseră înapoi, în stupul cât un pepene galben din coșul pieptului. Când, peste o jumătate de oră, s-a ridicat și l-am văzut zgârind parchetul cu doi piteni de os, ieșiți între călcâi și tendonul lui Ahile, m-am gândit la Nicanor Alvarado și apoi i-am povestit, după ce făcusem cu ochii minții asocierea pe care spațiul geografic o reclama, despre unghiile lui Fidel Castro, văzute într-un documentar pe televiziunea națională, unghii netăiate de luni de zile, găsindu-le explicația, în acord cu bătrânul, în cine știe ce cutumă din codul cultural al ținutului Caraibelor.

Între timp, mă apropiam de jumătatea debutului în cea de-a șaptea artă. Făcusem rost de câteva peruci, mustăți, și chiar de o meșă care să mă întruchipeze chel, reușind să-l conving pe secretarul literar al teatrului de stat din oraș să le împrumute pe ascuns din garderoba actorilor, câte două nopți pe săptămână. În lipsa luminii, nu mă puteam filma afară, așa că trebuia să-mi joc rolurile în baie, unde mă închideam ca să n-o supăr pe nevastă-mea cu replicile mele dialogate, după ce încercasem zadarnic s-o conving să joace rolurile feminine din opera mea.

Într-una din seri, lipsit de chef de muncă, am ieșit cu el până la chioșcul alimentar din colțul blocului vecin, și, după ce l-am așteptat vreo jumătate de oră, a ieșit cu două conserve de fasole și un fir lung de cârnaț și ne-am întors înapoi pe aleea bătătorită dintre verdeață și bănciile pe care pensionarii jucau cărți, de-a lungul unui șir de copaci prin care, de la rădăcină și până la primele crengi, puteai să vezi la fel de bine ca prin cel mai limpede eter.

L-am văzut gătind numai de două sau trei ori și rămăsesem cu impresia că trăia din cafea. Cu vreo doi ani în urmă, spărsese în tigaie două ouă, peste care aruncase muștar și când am intrat după el în bucătărie a trebuit să mă feresc de picajul unei vrăbii care îmi luase drept țintă creștetul capului. Am plecat târziu atunci, și înainte să dau colțul spre șosea, am apucat să văd, sub balconul bătrânului, un tigru, furișându-se printre bălăriile crescute în spatele unuia dintre gardurile vii sădite între scările de bloc.

*

Într-una din zilele în care nevastă-mea începuse să se simtă rău, am fost sedus, și eram decis să calc strâmb, la șaiszeci și trei de ani, fără să am remușcări, fiindcă îmi spuneam că starea de rău avea să-i treacă. Unul dintre amicii mei pensionari îmi arătase, în fața chioșcului alimentar, una dintre curvele pe care orașelul le-a exportat în vest până când s-a golit de mai toate fetele care arătau într-un fel, o alcătuire ca un fus care o făcea pe o sută cincizeci de lei, înaltă, subțire și cu sânii mici, deși fundul rotund nu lăsa loc de îndoială asupra maturității împlinite. Avea douăzeci și trei de ani și se prostituase în Spania și rămăsese fără niciun ban și se futea cu oricine, oricât de bătrân și de urât ar fi fost. Am vrut să o opresc și să stabilesc ora și ziua, admirându-i buzele pline și atât de roșii încât păreau negre, și ochii negri, rotindu-se viori sub cele mai stufoase sprâncene pe care le-am văzut în viața mea. Era, bineînțeles, brunetă și tunsă scurt, până pe gât; era coafată și își purta părul prin spatele urechilor și, fiindcă era îmbrăcată ca orice curvă, i-am putut survola, înainte să-mi aduc aminte că pensia îmi intra abia peste trei zile, umerii rotunzi și brațele tonifiate de o pojghiță subțire de mușchi, pe sub pielea de culoarea bomboanelor cu cafea. Întrebându-mă ce aveam să-i spun Mioarei despre lipsa celor o sută cincizeci de lei, m-am întors către conlocutorul meu și am aflat că bruneta purta porecla unei vedete de televiziune, actriță proastă în telenovele și solistă proastă de muzică latino, motive pentru care starleta se bucura de o mare popularitate.

Două seri la rând m-am culcat visând la împreunare, și, în dimineața în care trebuia să-mi întrec banii și să iau de la prietenul meu numărul ei, nevastă-mea a

vomitat pe plapumă și peste pijamalele mele, și am rămas până seara pe holul spitalului și, într-un târziu, doctorul a venit și mi-a spus că murise. La două zile după înmormântare m-am prăbușit pe stradă, sufocat de violența înțepăturilor din piept, ca și cum, dintr-un simț splendid și pervers al ironiei, Dumnezeu hotărâse să nu întârzii prea mult în urma celei care fusese o viață clandestina mea soră medicală.

*

Într-un fel, dacă îmi suceam mintea destul, în timp ce număram becurile salonului, după ce mă obișnuisem cu întunericul, eram flatat de grija cu care nevastă-mea știuse să mă păstreze în casă, administrându-mi o viață întreagă pilulă după pilulă. Știam că nu mă iubise, dar era redutabilă grija ei de a-și păstra bărbatul și rangul în rândul celorlalte gospodine.

Dacă ar fi trecut într-o noapte douăzeci de ani, și mi-ar fi putut transplanta creierul în alt trup sau dacă ar fi vrut să mă cloneze, nu m-aș fi gândit de două ori: aș fi refuzat orice copie, fiindcă al doilea eu ar fi fost doar un computer cu aceeași configurație și hardul șters, dar un transplant de conopidă mi-ar fi câștigat câțiva ani, până când venele de pe cortexul îmbătrânit s-ar fi spart, și tot aș mai fi apucat să comit un ultim artefact. Poate că m-aș fi apucat de sculptură.

După înmormântare, am urcat iarăși scările până în apartamentul bătrânului, și l-am găsit tunzând cu foarfeca niște licheni de tablă care răsăriseră dintr-o crăpătură a parchetului. Am băut cafea, și el s-a așezat pe covor, topind un capac de spray care-i ieșise din frunte la flacăra unei lumânări luate de la biserică, lungă și galbenă, destinată inițial să ajungă într-una dintre cele două partiții, pentru cei morți sau pentru cei vii. L-am privit câteva secunde, disprețuind buza care îi tremura și, în timp ce o rămă aurie i se încolăcea pe glezna stângă ca o brățară, îmi spuneam că avea în el ceva ticăit și frustrat, până când, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul, m-a pironit cu un singur ochi, pe măsură ce ochiul închis ieșea din orbită, întinzându-i pleopa ca pe un elastic, în timp ce din ceasul vechi din vitrină curgea limfă ca dintr-un robinet, împrăștiind un miros de grajd până pe casa scării.

Întors acasă, a trebuit să le țin companie fiului meu și neveste-sii, îmbrăcați în negru ca și mine, și abia peste două zile am găsit, căutând mașina de ras în dulapul Mioarei, cutia de olanzapină, cu trei pilule rămase, ascunsă între două fuste. M-am lămurit pe Google în privința pilulelor și am crezut că nevastă-mea suferise de cine știe ce tulburări, până când, peste încă două zile, proprietara farmaciei de lângă cinematograful m-a oprit pe trotuar, întrebându-mă dacă doamna Vass, vecina mea unguroaică și paralizată, își revenise sau dacă murise, mărturisindu-mi că nu înțelesese niciodată grija cu care nevastă-mea se ferise de a povesti cuiva despre suferințele vecinei:

— De ce să nu vă spună? Că doar n-o dădeți la ziar.

Până m-am întors acasă, înțelesesem pe jumătate și, după ce am bătut la ușa doamnei Vass, din a cărei grimasă perplexă am dedus că nu auzise în viața ei de chimicală, am înțeles în întregime.

După ce am reușit să-mi îndoi genunchiul stâng și să-mi întind mâna liberă pe burtă, chinuindu-mă să adorm, la patru ore după ce se dăduse stingerea în toată secția, puteam să depășesc micul meu Werther, ca pe un fel de vindecare venită, după toate semnele, prea târziu. În mâinile unui psihanalist, ar fi fost un text anxios, din care se deduce teama de castrare, proiectată în imaginea nevaste-mii strecurându-mi pilula în sticla cu apă minerală, sau aș fi putut fi judecat drept un misogin cras, în tradiția Luceafărului, pe care biata femeie îl smulge din sferele congelate ale menirii lui astrale, dar adevărul e că, după ce trecuseră zece zile de când nu mai înghițisem pilula, îmi dădea târcoale revelația treptată a unui soi de mici iluminări, și, lăsând-o să odihnească în pace pe biata mea soție, întregul meu resentiment se îndrepta către amintirea bătrânului Dem. După o săptămână fără medicație, lumea mi se așezase în cap așa cum ar fi trebuit să rămână așezată dintotdeauna, și eram gata să scriu din nou, să iau chitara din dulap sau să torn un documentar artistic în sepie, și trebuia să mor.

Spre dimineață mi-am dat seama, cu mintea limpede și antenele pipăind, pentru prima dată după treizeci și doi de ani, profunzimile lumii, că așa ceva nu trebuia să existe și că trebuia suprimat, fie și din ignoranța înspăimântată a papuașului care ciomăgește în fărâme farfuria zburătoare prăbușită sub canavaua junglei sale.

Înainte să răsară soarele, mă împăcasem cu mine însumi, un cardiac mediocru lipsit de noroc și, cu venele curate și interstițiile cerebrale eliberate de sub tirania haloului neurotransmițătorilor fatidici, am scos perfuzia din granulă și am coborât, șchiopătând, scările. La parter, paznicul scotea o cană de cafea din dozatorul de pe hol. Am trecut pe lângă el și m-a privit lung, fără să mă întrebe nimic, închipuindu-și probabil că ieșeam să fumez în părculețul din curtea spitalului, cum făceau toți bolnavii care nu reușeau să renunțe la țigări.

Am plătit taxiul și am coborât în fața vechiului chioșc alimentar, și, în timp ce traversam aleea care ducea spre scara bătrânului, spionând cu colțul ochiului balconul după un ultim semn de irealitate, îmi spuneam că va trebui să o fac cu mâinile goale, sau să apuc bastonul din mahon care era întotdeauna agățat în cuier, deși nu l-am văzut folosindu-l vreodată. Am bătut la ușă, simțindu-mă ca un bărbat tânăr care duce lupta cea bună, înviorat de adrenalină, îndreptând rosturile lumii, nicidecum un profesor de engleză pensionat la șaiszeci și trei de ani.

Mi-a deschis ușa un bărbat scund și gras, cu fața cârpită de somn, ai cărui ochi încețoșați încercau să pătrundă motivul alarmant pentru care îl trezisem cu noaptea în cap. Era imposibil să fi greșit scara; bărbatul nu auzise de Dem și, cântărindu-mi cu privirea ținuta de spital, începuse probabil să creadă că nu eram în toate mințile. Nevastă-sa ieșise din dormitor și își lungea gâtul, chinuindu-se să mă măsoare peste creștetul soțului ei.

Nu puteam renunța: le-am repetat de câteva ori numele celui pe care îl căutam, l-am descris, și, când mai aveam puțin până când să-mi forțez intrarea în apartament, bărbatul îmi puse mâna în piept și nevastă-sa mă asigurase că avea de gând să cheme poliția, întorcându-se în dormitor după telefonul mobil.

Am plecat clătinându-mă și m-am învârtit douăzeci de minute pe aleea din fața scării, încercând să mă adun, certificându-mi cu fiecare privire că nu greșisem nici scara, nici blocul.

Am mers fără ținută câteva sute de metri, vag conștient de mașinile care treceau din când în când, cu farurile aprinse, prin dreapta mea. Ieșisem la șosea. Într-un colț îndepărtat al minții începuse să se impună gândul că trebuia să mă întorc în patul din salon, înainte de vizita de dimineață, în timp ce judecata mea bâjbâia ca un orb cu cârja lui demnă de milă, chinuindu-se să pună lucrurile cap la cap. Când am ajuns, cotind-o la dreapta, în fața gardului bisericii de lemn Sfânta Paraschiva, mi-am dat seama că mă îndepărtasem prea mult de locuința bătrânului, găsind, între timp, singura explicație posibilă: cei doi îl ascundeau pe Dem în propria lui casă și el dormea în continuare în una din camere, sau poate că-l treziseră ca să-i spună că-l căutam.

Am împins gardul, care era rupt din loc în loc, și am intrat în curtea bisericii. Era încă noapte, în afară de reflexul câtorva spasme roșiatice care topeau bezna, anunțând răsăritul. Am ridicat capul către turnul bisericii de lemn, plimbându-mi privirea neliniștită peste acoperișul ca o uriașă cadă de baie întoarsă cu fundul în sus, și apoi am coborât-o peste crucile din jurul meu, amintindu-mi că una din ele îi aparținea unei fete moarte de cancer la doisprezece ani. Am pășit greu și era cât pe ce să mă împiedic și să cad, fiindcă în picioare aveam două labe de scafandru, în timp ce barba, nerasă de aproape trei săptămâni, căpătase la atingere consistența prafului de oțel, care rămâne ca deșeu în urma îndoirii țevilor în utilajele industriale din fabricile de asamblare a gardurilor. Am rămas nemișcat, până când un pumn de licurici, ca un ghem fosforescent s-a ridicat din verdeață, în jurul unei pietre de mormânt și, păstrând coregrafia unui dans rafinat, au început să planeze încet în jurul genunchilor mei. Am știut cu certitudine că depindea numai de mine dacă urma să îndoii sau nu spoilerul Volkswagen-ului Golf parcat în fața bisericii, vizibil deja la zece metri în fața mea, în străluminarea primelor raze de soare.

Atunci am înțeles. Convinși de futilitatea vulgară a oricărei alte exhibiții, am apucat-o cu pași cumpătați înapoi spre șosea, încercând să-mi aduc aminte dacă mai aveam cafea în dulapul în care o lăsasem înainte de internare. După ce am ajuns acasă, acum că pe lume se afla un om mai puțin sub apăsarea substanței perfide, m-am așezat, singur, bătrân și deznădăjduit, la biroul care văzuse atâtea eșecuri, spunându-mi că poate inima mea bolnavă avea să-mi dea un ultim răgaz. Am scos un teanc de foi A4, ajuns în punctul în care căutarea putea să înceapă, și am scris prima frază din eposul care avea, măcar pentru o vreme, măcar pentru un pumn de oameni, să mă justifice și să mă apere, sau, mai bine zis, să apere o parte din mine, de tăcerea veacurilor.

Situație disperată

Cu o seară înainte, Pavel băuse atât de mult, încât adormise în baie, îngenuncheat în fața WC-ului, cu fruntea transpirată lipită de buza rece a bideului. Odată cu zorii, în vreme ce o recunoștință vie îi inunda pieptul fiindcă nevastă-sa plecase spre alte zări și avea să fie scutit de ceartă, se sprijini de pereți până la ușa dormitorului, făcu încă doi pași nesiguri și se prăbuși pe salteaua cu arcuri rupte a patului: „Uite că nu-i nicio grabă, pot dormi oricât.”

Țipetele corului de ciori aterizate în balconul de la etajul al doilea al vecinului Pașcu străpungeau aerul rece în intervale sinistre și doamna Pașcu, trezită din somn, ieși pe terasă într-un halat cârpit la toate încheieturile, bătând din palme:

— Hușșș...

Ușa de la intrarea apartamentului lui Pavel rămăsese deschisă, așa că, peste numai două ore, bărbatul se pomeni răpit din îmbrățișarea abisală a somnului de Gaju, care tocmai aflase că seara trecută se petrecuse, și, înciudat că nu luase parte la agapă, urcase scările sperând că lui Pavel îi mai rămăseseră bani.

— Hai sus la lucru! rânji Gaju pe un ton jocular, cu o mână pe tocul ușii și fața de măgar grimasată într-un zâmbet lătăreț.

— Dracului..., mormăi Pavel amuzat, așa cum sunt adeseori băutorii, de excesul din seara trecută, presupunând deja care ar fi putut fi năzbâtiile bahice săvârșite de unul sau de altul, șotii cu care locatarii cartierului de pe dâmb se puneau la curent de îndată ce se revedeau după chindie. Unul dintre ciorapii lui Pavel, plin de noroi întărit, atârna pe jumătate tras de pe laba piciorului.

De două luni împlinite, Pavel și Gaju lucrau cu ziua la depozitele de marfă din Livezeni, cărând ore întregi marfă din camioane în spațiile dispuse într-un semicerc la marginea curții pavate cu dale de beton. Halele de la periferia orașului fuseseră ridicate cu mult timp în urmă, servind mai multor scopuri înainte de închiderea minelor, după care deveniseră în întregime punctul din care comercianții din orașele Văii își ridicau marfa pe care o vindeau oamenilor în chioșcuri și alimentare.

Prin filtrul perdelei vechi de la fereastră, lumina părea bolnavă – era unul dintre acele momente optice fortuite în care Gaju, dacă ar fi fost interesat, ar fi putut vedea în străluminare praful de grosimea blănii de pisică de pe tăblia patului, din vitrina dulapului fără o ușă și de pe televizorul Samsung vechi de doisprezece ani.

— Mai este de-o bere? puse Gaju, cu emoție, punctul pe „i”, mijind ochii în încercarea de a străpunge cu privirea țesătura buzunarului drept al blugilor prea uzați ai camaradului său.

Pavel lăsă întrebarea fără răspuns, ridicându-se în capul oaselor la marginea patului, cu fruntea cuprinsă în palme și coatele pe genunchi. Apoi, îndoit de la mijloc, intră în baie ca să curețe crusta de vomă de pe gulerul puloverului. Soarele toamnei aruncă o suliță la picioarele patului, chinuindu-se în continuare să inunde cele două camere ale apartamentului cu aceeași lumină vlăguită, la fel de gălbuie ca varul vechi de pe pereți.

Să meargă totuși la muncă? se întrebă Pavel, tamponând cu palmele ude sfetărul și blugii deasupra genunchilor, anticipând cu dezgust panorama zecilor de paleți plini cu produse alimentare pe care ar fi trebuit să-i care în boxele comercianților *en gros*.

Fără să fi luat o hotărâre, coborî scările blocului împreună cu Gaju, frecându-și unul dintre cracii blugilor de muchia ușii de tablă de la intrare ca să îndepărteze noroiul – balustrada de metal pe care o folosisese ani de zile ca să dea jos huma de pe cizme dispăruse cu totul până la urmă, transportată de ȣiganii locului la punctele de colectare a fierului vechi.

Îi ceru în zadar o țigară lui Gaju, în timp ce înainta, în grețurile mahmurelii, pe cărarea dintre blocuri care ducea înspre chioșcul doamnei Ȧița. Aerul rece al dimineții îi făcea bine și mintea începea să i se limpezească.

În fața chioșcului congregau matinal Marlena, locatara de la etajul al doilea al blocului la al cărui parter funcționa punctul comercial și Borlea, care făcea într-una cumpărături de când se angajase la lopată pentru firma care desfășura lucrări pe defileul Jiului. Borlea nu luase parte la chef fiindcă, împreună cu nevastă-sa, dormise în oraș, în apartamentul fiică-sii, angajată a unui lanț de supermagazine. Pavel cumpără două doze de bere, un baton de ciocolată și un pachet de țigări și se așează cu Gaju pe banca fără spătar și cu scândurile aproape rupte din fața blocului A4.

— Astăzi merg la șomaj, îl informă Pavel pe companionul său după ce își aprinse o țigară și sorbi din badoagă de două ori, simțind că revine la viață.

De patru luni de zile, Pavel era abonat la ajutorul de stat pentru persoane fără loc de muncă, ceea ce însemna că, timp de încă două luni, aveau să-i parvină în continuare cei 475 de lei pe care-i scotea din bancomat folosind cardul pe care îl primise special pentru ajutorul bănesc care sosea în jurul datei de zece a fiecărei luni.

Pavel își încheie geaca și, pentru câteva clipe, tăcu împreună cu Gaju, privind de jur împrejur și așteptând ca locatarii cartierului de pe dâmb să înceapă să iasă din scările blocurilor. Soarele se oprise tocmai în creștetul movilei acoperite cu iarbă care marca punctul cel mai înalt al întregului cartier și te-ai fi așteptat ca, în tăcerea fără îndoială identică cu cea a timpurilor primordiale, locatarii să iasă din blocuri și să înceapă ritualul cine știe cărei celebrații a zeului-soare, ca popoarele din vechime. În nemișcarea deșertică a zorilor, blocurile însele ar fi putut fi luate drept niște megaliți: cele cu patru etaje, locuite aproape în întregime și apoi, la câțiva zeci de metri de maghernițele apărute de-a lungul șoselei de centură, blocurile cu opt etaje, neterminate, parțial locuite și găurite din loc în loc pe toate cele patru laturi. De la poalele celui mai vestic bloc-turn se putea vedea, în stânga unui deal împădurit, în depărtare, aproape jumătate din oraș. Sub blocul-turn, la baza dâmbului, se înjghebaseră în ultimii ani alte dughene, din tablă zincată și carton, adăpostind sporadic câteva familii de țigani și pe deasupra cocioabelor, ca un prelung cordon ombilical, se legăna în vânt împletitura de fire conductoare cu ajutorul căreia localnicii furau curent.

Gaju îi ceru încă o țigară lui Pavel.

— Ei, vezi... Lui Gimean îi cade balconul, zise Gaju, împungând cu bărbia către primul etaj al blocului de vizavi de chioșc, etaj ai cărui bolțari se sfărâmaseră și cădeau în iarbă, alături de bucăți din tencuiala din jurul ușii balconului. Din scară ieșiră trei copii, elevi ai școlii gimnaziale numărul șase din oraș, apucând-o pe cărare în jos, către stația de microbuz.

Pavel privi o vreme balconul în descompunere, după care inspectă, de jos în sus, și celelalte balcoane de deasupra scării, oprindu-și evaluările la streășina blocului, deasupra căreia lumina sterilă a toamnei iriza în continuare cerul, făcându-l să pară acum o imensă pânză de păianjen. Își imaginează că nu era exclus ca, acumulând datorii pentru întreținere, să fie nevoit într-o zi să se mute într-unul dintre cele două blocuri cu opt etaje din capătul cartierului, spunându-și că va fi necesar să acopere găurile din ziduri cu ceolofan și să facă foc înăuntru iarna, la fel ca ȕiganii care trăiau în apartamentele cu pereții spărți. Presupuse că, în lipsa lemnului, cartoanele adunate de prin oraș nu puteau arde mai mult de câteva minute în serile de iarnă - va trebui să folosească reșoul cu care se încălzea de trei ierni și să lipească etanș ceolofanul de ziduri ca să nu scape căldura.

Pavel se întoarse în chioșc, prepară cu apă rece două cafele instant în două pahare de plastic și îi întinse unul dintre ele lui Gaju. Apoi porniră amândoi spre oraș și Pavel lansă promisiunea unor mititei cu muștar comandați la intrare în piața centrală.

Coborâră fără grabă panta dâmbului până la șosea, își aprinseră câte o țigară în stație și apoi se urcară amândoi în microbuzul alb cu douăsprezece locuri – alte șase persoane erau transportate contravențional în picioare -, strângând mâna Mexicanului, care rula în casetofonul autovehiculului aceeași casetă cu orații de nuntă ale oierilor, purtând pe cap aceeași pălărie cu boruri late care îi câștigase porecla. Gaju se lăsă pentru o clipă amețit de parfumul de șampon emanat de părul liceenei de pe scaunul din fața lui și Pavel mestecă batonul de ciocolată de casă cumpărat din chioșcul doamnei Tița.

Mexicanul opri în stația de peste drum de biserica reformată și Pavel cu Gaju porniră către piață. Orașul părea mai animat ca de obicei; un grup zgomotos de elevi ai școlii generale trecea strada în timp ce pe semafor licărea bulina roșie, în înjurăturile șoferului unei dube care ducea legume spre piață. Înainte de a coborî panta către poliție, Pavel examinează coada din fața Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă și decise să revină după ce el și Gaju vor fi mâncat mititeii. Pe treptele fostei trezorerii, Gaju schimbă câteva vorbe cu Marcel Opu, cerșetorul care își expunea brațul ciopârțit de lama unui gater și care dormea periodic într-unul dintre blocurile cartierului de pe dâmb, în apartamentul mătușii lui, dispărând apoi fără urmă pentru câte două-trei săptămâni.

În piață, Pavel și Gaju se opriră la taraba care vindea mititeii cu trei lei bucata, ocolind ghereta cea mai frecventată, aflată chiar la intrare în piață, unde se percepeau patru lei pentru fiecare duminat de carne cu bicarbonat de sodiu.

Peste încă douăzeci de minute, călcară mucurile țigărilor în fața Agenției, intrară înăuntru și se așeară la coadă după ce Pavel extrase un bon de ordine din dispozitivul electronic de la intrare. Odată ce primi viza de șofer pentru luna în curs, ieșiră

amândoi și o apucară către centru, unde, așezați pe o bancă timp de o oră întreagă, fumară, băură bere și urmăriră cu privirea mașinile scumpe și femeile frumoase.

Chiar dacă avea în buzunar suma necesară, Pavel nu se putu hotărî să pună un bilet la loterie. De doi-trei ani, la modă erau pariurile sportive și o parte dintre cei câțiva salariați ai cartierului de pe dâmb jucau săptămânal în agențiile din oraș. Pavel se ridică cu greu de pe bancă – de la o vreme, ușoara displazie a șoldului drept era din ce în ce mai pronunțată, motiv pentru care atrăgea atenția trecătorilor: pășea de parcă tocmai se pregătea să sară la bătaie, gata să ia în piept lumea întreagă. La impresia marțială contribuia și privirea fixă și neagră și rictusul gurii, efect al efortului de a păși și al obișnuinței de a-și mușca între măsele capătul din stânga al mustății pe care uita mereu s-o tundă.

Reveniră amândoi în cartierul de pe dâmb chiar înainte de prânz. Pavel îi declară tovarășului său că avea de gând să meargă acasă și să tragă un pui de somn și se pomeni interpelat de Maria Jujan, al cărei soț trăgea să moară la etajul al treilea al blocului de deasupra maghernițelor. Femeia îi ceru trei sute de mii și Pavel îi lăsă o sută din cele două pe care le mai avea, promițându-i celelalte două sute pentru ziua în care ajutorul de șomaj avea să intre pe card.

Marius Jujan zăcea la pat de o jumătate de an în urma unui accident vascular și, cum nu avea asigurare de sănătate, nevastă-sa vânduse parcela de pământ din Aninoasa de pe care scotea în fiecare an câțiva saci de cartofi și îl internase în spital. De câteva zile, Jujan nu mai putea vorbi deloc – stătea cu ochii în tavan, așteptând.

Pavel îi lăsă lui Gaju o țigară. Își trase pe el blugii, aducându-și aminte că nu mai avea decât o sută de mii și o jumătate de pachet de țigări. Crăpă geamul ca să asculte veselie din fața scării: pe bancă își turnau în paharele de plastic, dintr-o sticlă cu lichid transparent, Gaju, Iulian Rotaru și Bârcă.

— Voi beți fără mine? le strigă Pavel, bucurat, de pe geam.

— O, s-a trezit! strigă Rotaru, care fusese parte din garnitura care o făcuse lată cu o seară înainte.

Pavel coborî scările și înserarea se umplu cu vociferări și râsete arse de alcool. Din A4 coborî Relu Forminte, cu o damigeană de plastic în care scânteiau legănați trei litri de vin oltenesc de casă, primiți pentru diverse munci de la comercianții din piață.

Peste o oră și jumătate, toți erau beți. Pavel cumpără cu ultimii bani, înainte de ora de închidere a chioșcului, două sticle de câte doi litri de bere, pe care le goliră în câteva minute. Rotaru susținea cauza demiterii antrenorului echipei naționale de fotbal.

Întors acasă, Pavel curăță cartofii din punga de sub masă, îndepărtând odată cu coaja jumătate din pulpele legumelor. Prăji cartofii în ulei și constată că nu îi rămăsese mai mult de un colț de pâine pe care să-l înmoaie în ulei și regretă că uitase mereu să cumpere un plic de boia după ce consumase întreaga punguță rămasă după demisia neveste-sii.

Apoi, fiindcă intoxicația dăduse înapoi după ce mâncase, Pavel aprinse televizorul. Ca toți ceilalți locatari, nu avea cablu, însă recepționa prin antenă cele 24 de canale gratuite. După publicitate, începu un show nocturn cu mondenități.

Adeseori, în studio veneau fete în chiloți care dansau pe tot felul de ritmuri, însă nu și în seara aceea: Pavel trebui să se mulțumească cu figurile buzate ale vedetelor discutate în cadrul programului.

A doua zi, în timp ce se întreba ce alimente să ceară pe datorie de la doamna Tița în așteptarea zilei în care avea să primească ajutorul de șomaj, Gaju îi bătu la ușă. Era rost de bani: Sony Hoffner, proprietarul unui bar cu terasă la marginile urbei voia să-și ridice un garaj la câteva sute de metri de cartierul de pe dâmb, în direcția stadionului municipal, nu departe de calea ferată.

— Ne dă cinci sute pe zi, vreo două zile. Poate trei.

Coborâra scările și în fața chioșcului li se alătură Bârcă.

Sony Hoffner, un gras cu mustața galică a lui Flaubert, începu să le dea indicații de îndată ce sosiră, desfăcând binevoitor o sticlă de bere de doi litri și jumătate și așezând lângă ea trei pahare de unică folosință. O rabă adusese deja nisip și betoniera fusese cuplată la un stâlp de înaltă tensiune. Gaju, care mai făcuse muncă de zidărie, luă taurul de coarne și începu să le dea indicații celorlalți doi.

Zidirea garajului lui Sony Hoffner dură două zile și jumătate. În fiecare seară și în a treia zi la orele prânzului, grasul veni și le întinse câte o hârtie de cinci sute de mii, așa că cei trei zilieri putură să bea și să mănânce în fiecare seară după ce terminau munca. Stăteau pe băncile din fața blocurilor și flecăreau până la unu sau două noaptea, după care mergeau acasă să mănânce și să se certe cu soțiile. Uneori vorbeau despre politică și fiecare înșira în felul său ce înțelesese din talk show-urile de fiecare zi. Pavel urca în apartament cu genunchii de gumă și apoi își frigea cârnații de porc pe care-i mânca cu muștar sau își tăia felii scurte și groase din slămina afumată cumpărată de la doamna Tița.

Când se terminară banii, Pavel se întoarse la viața lui obișnuită, prestând în depozitele de la Livezeni aproape în fiecare zi. La sfârșitul celei de-a doua săptămâni de muncă, câțiva țigani veniți de dincolo de defileu, gata să muncească numai pentru mâncare și câte un pachet de țigări, le suflară lui Pavel și Gaju posturile, cu excepția zilelor de luni și miercuri, când veneau tirurile din Râmnicu-Vâlcea.

Așa că, spre sfârșitul lui octombrie, Pavel se găsi din nou strâmtorat. Nu lucrase destul în mină ca să primească vreo pensie și își imagina cu jind cum ar fi fost să poată vinde din nou casa de la țară de lângă Alba, pe care o înstrăinase în '96, după care nevastă-sa hotărâse ce trebuia făcut cu banii.

În ultima vineri a lumii, Pavel și Iulian Rotaru descinseră în oraș, intrând într-unul dintre cele șapte magazine de haine second-hand care erau deschise de-o parte și de alta a bulevardului central. Prețul fiecărui articol de îmbrăcăminte fusese redus la un leu sau doi și Pavel își cumpără un pulover și o pereche de blugi Levi's, pe care îi încercă vârandu-și antebrațul în tur.

După ce, peste încă trei zile, munci o dimineată întreagă în depozitele de la Livezeni, cheltuindu-și banii primiți până a doua zi la prânz, Pavel se hotărî să încerce să ceară mâncare angajaților centrului de zi "Țara Făgăduinței", care ajutau de aproape un an copiii comunității de pe dâmb să-și facă lecțiile, hrănindu-i o dată pe zi, în timp ce bătrânilor le ofereau cluburi sociale de croșetat și alte meșteșuguri,

pe lângă cercuri de studiu biblic și pachete cu cadouri expediate din vest de Crăciun și Paște.

Centrul era mare și galben, singura clădire cu tencuială nouă printre dărăpănăturile fostei colonii minerești. Înainte de a porni către țintă, Pavel intră în chioșc și o întrebă pe doamna Tița dacă angajații centrului social ofereau, într-adevăr, alimente adulților, aflând că cei care primeau mâncare – cartofi, făină, ulei și conserve – erau exclusiv cei care își înscrieseră copiii în activitățile stabilimentului umanitar.

„Încercarea moarte n-are”, își spuse Pavel și, după-masa, când începuse să cadă prima lapoviță, coborî dâmbul, înaintă preț de douăzeci de minute până la primele străzi desfundate ale periferiei orașului, strigă la poartă și îi ceru femeii care ieși în curte să-i dea, în numele Domnului, ceva de mâncare. Angajata centrului încercă să-l coopteze într-una dintre activitățile patronate de instituție și Pavel îi spuse că era prins cu munca, promițând, până la urmă, că avea să se înscrie în clubul de meșteșugărie în lemn, însă plecă așa cum venise: cu mâna goală.

Spre seară, Bârcă îi aduse trei ouă și pâine și Pavel se hotărî că a doua zi avea să ceară niște bani celui de-al doilea său copil, o tânără de 21 de ani care trăia în Cluj, știind că din partea primului său născut, Tudor, nu se putea aștepta la nimic.

A doua zi, după ce se trezi și își bău în fața chioșcului ness-ul, fumând țigara primită de la doamna Tița, o apucă spre capătul nordic al dâmbului, înspre ușa apartamentului lui Nicolae Polovraci, care avea loc de muncă de un an de zile – vindea în una dintre boxele halei din piață - și, prin urmare, un telefon mobil mic, cu butoane.

Fiică-sa Iulia tocmai se pregătea să intre la muncă, mușcând dintr-un sandviș în zona pentru fumat a complexului de procesare a alimentelor la a cărei linie de producție activa: aranja parizerul pe bandă, împacheta în viteză felii de șuncă și băga în laminator bucățile de pui dezosat ca niște mingi de rugby.

Pavel îi ceru bani, după ce renunțase la ideea de a o aborda cu un ton autoritar, însă fără să coboare la tremolo-ul umilinței. Iulia îi promise că avea să-i trimită un milion de lei după muncă, cerându-i să-i trimită contul bancar prin SMS.

— Mesaj adică! Ți-l scriu eu, îl lămurii Polovraci, luându-i telefonul din mână în timp ce estima că Pavel nu vorbise mai mult de două minute.

Așa că Pavel o apucă spre stația de microbuz – Gaju era plecat la soră-sa, în zona de vest a orașului -, se urcă în duba albă și porni spre centrul urbei, plimbându-se pe străzi și anticipând cu delicii ce anume avea să-și cumpere când îi vor sosi banii, revenind în fața bancomatului la fiecare sfert de oră. La 15:45, ecranul afișă suma de un milion de lei și Pavel trecu printr-un moment de revoltă surdă văzând că bancomatul nu-l lăsa să scoată toți banii și trebuia să renunțe la o sută de mii de lei.

Mai înainte de orice, își cumpără țigări și, cântărind din priviri cu dispreț chioșcurile cu hamburgeri și alte drăcovenii fast-food, porni înspre piață, unde mănca patru mititei și bău o bere. Își savură țigara de după masă în fața parării pentru taxiuri și o apucă spre stația de microbuz, mai îngrijorat ca niciodată pentru zilele care aveau să vină.

Întors pe dâmb, Gaju îi dădu de veste că a doua zi erau așteptate trei tiruri în curtea depozitelor de la Livezeni. Seara se îmbătă împreună cu Gaju și Rotaru, dormind îmbrăcat și înghițind trei plicuri de ness la ora șapte fără un sfert, când Gaju, care nu dormise mai deloc și nu era într-o stare mai bună decât a lui, veni după el.

În timp ce descărca primul tir, stivuind marfa pe paleți, se pomeni lovit de o durere cruntă în partea dreaptă a trunchiului, sub coaste. Rămase ghemuit timp de douăzeci de minute pe o bordură, până când, încetul cu încetul, algia amorți și îl lăsa în pace. Împreună cu Gaju, hotărî că a doua zi aveau să meargă la meci, sărind gardul care împrejmuia stadionul.

Cum afară era deja rece, după căderea serii se adunară toți în apartamentul lui Pavel, singurul lipsit de amfitrionă. Pe ecranul televizorului dansau câteva fete dezbrăcate, animatoare în videoclipurile cu muzică etno-dance. Privind lung ecranul, Iulian Rotaru îndreptă discuția înspre cele întâmplare cu două luni în urmă, când, în apartamentul 41 de la etajul al doilea al primului bloc turn de la marginea dâmbului, se aciuaseră două fete care luau bani pentru împreunare. Numai lipsa banilor îl împiedicase pe Pavel să le facă o vizită.

Fetele aveau 19 și 22 de ani, veneau de la Dunăre, subliniaseră în anunțul de pe un site de matrimoniale că nu primeau "cu bile" și "în stare de ebrietate" și soțiile de pe întreg dâmbul le urmăreau cu o privire rea ieșind și intrând în scara blocului.

Peste trei săptămâni, amândouă plecară, după ce strânseseră destui bani din întrevederile avute cu bărbații într-o garsonieră din oraș ca să-și permită chiria și întreținerea unui apartament cu două camere într-unul din blocurile din stânga șoselei care ducea la universitate, nu departe de centru.

Pavel și oaspeții săi băură timp de trei ore și jumătate, după care coborâră – Bârcă și Gaju cântând – pe scări în jos, lăsându-l pe Pavel să înghită ceva și să se culce.

A doua zi, la nouă și jumătate, Pavel coborî în fața scării, unde îl așteptau Gaju și Iulian Rotaru. Porniră spre stadion, urcând în microbuzul alb cale de numai două stații, coborâră nu departe de clădirile celei mai vestice exploatare miniere a orașului și trecură calea ferată, străbătând încet mulțimea din piața de lângă stadion, care se ținea în fiecare duminică. Își cumpărară semințe negre pentru cele 90 de minute de joc, oprindu-se să cântărească din priviri varietatea de scule și dispozitive oferite spre vânzare. Apoi, lăsând în urma lor mulțimea care se înghesuia în pâlnia din fața porții de la intrare, ocoliră stadionul, trecură de ultimele blocuri și înaintară pe un câmp cu iarbă mărunță până când auziră în depărtare fierberea râului. O cotiră la stânga, pe o cărăruie, având mereu drept punct de reper, la orizont, zidurile complexului sportiv. După cinci minute de mers, săriră gardul de sârmă, după ce se asiguraseră că în apropiere nu se afla nicio echipă de jandarmi și ajunseră sub unul dintre pilonii enormi ai construcției. Ocoliră din nou stadionul și se amestecară cu lumea care venea dinspre poartă, urcând scările unuia dintre punctele de acces.

Echipa municipală pierdu, și, după ce mai flănără o oră și jumătate prin oraș, cei trei se întoarseră în stație. Douăzeci de minute mai târziu, după ce urcară costișa dâmbului, aflară că inevitabilul se produsese și Marius Jujan murise.

Funeraliile avură loc sâmbătă la prânz. Proaspăta văduvă nu avusese bani ca să plătească pentru vreuna dintre capelele din oraș, așa că priveghiul avusese loc în apartament. Sicriul fusese puse pe masă, vecinele își aduseseră scaune și se așezaseră în jurul lui și bărbații veneau, își făceau semnul crucii, beau un pahar din țiuca ținută în sticle de apă minerală și plecau.

Sâmbătă, Gaju, cumnatul celui mort și alți doi colocatari săltară sicriul pe umăr, coborâră cele două etaje și așezară cutia pe masa scoasă în fața blocului. Peste o jumătate de oră, preotul Ilarie Oașa, mic și gras, cu aspect de prelat catolic din cauza lipsei părului facial, își parcă Volkswagen-ul la câțiva metri de stația de microbuz și urcă dâmbul. Slujba îi reuși mai bine decât toate prohodurile din ultima vreme, generând emoție - cu glasul apăsător, tremurând mereu într-un început de bocet, își asumă identitatea dispărutului, cerându-le iertare soției și copiilor pe care-i abandona, sărutând înlăcrimat mâna bătrânei sale mame și luându-și duios rămas bun de la prietenii pe care-i iubise:

— Vă las fără un ajutor..., se tângui la final, întorcându-se din nou către familia rămasă în urmă.

Dricul închiriat cu bani împrumutați sosise între timp la capătul dâmbului și cei patru care coborâseră sicriul din apartament îl urcară în mașină. Familia și câțiva apropiați rămaseră în stație, așteptând microbuzul ca să urmărească sicriul până la groapă. Cimitirul acoperea întregul deal care mărginea orașul la est, așa că nu aveau să fie nevoiți să meargă prea mult pe străzile urbei.

— Acolo ne ducem toți..., încheie Gaju, și Pavel, Iulian Rotaru și Bârcă scutură din cap în tăcere, simțind că viața era frumoasă.

Peste numai două zile, după ce descărcaseră tirurile în curtea depozitelor, Pavel și Gaju se hotărâră să se alăture culegătorilor de coacăze și cătină care traversau dâmbul înspre pădure. Gaju vorbise cu unul dintre ei, care sunase la punctul de colectare și îl asigurase că urmau să primească șase lei pentru fiecare kilogram de fructe de pădure.

Gaju știa, firește, că, în piața centrală a orașului, kilogramul de afine se vindea cu 150.000 de lei, așa că, împreună cu Pavel și Iulian Rotaru, hotărâră să ducă fructele culese în piață, unde să le ia 100.000 de lei pe kilogram celor ce vindeau cu legitimație de comerciant.

Cu planul făcut, coborâră dâmbul și, aprinzându-și din când în când câte o țigară rulată din tutunul vărsat neprelucrat de care Gaju făcuse rost Dumnezeu știe cum, străbătură cei șase kilometri până la poalele masivului Parâng, oprindu-se în vecinătatea stației de telescaun, de unde lumea urca iarna întreagă către cabanele din munte. Aici începea zona împădurită, din ai cărei boscheți culeseră până seara afine în gălețile pe care le aduseseră cu ei.

Se întoarseră după ora opt, lăsară gălețile și ieșiră din nou, de data asta cu căciuli pe cap, în fața blocului, ocupând câte un loc pe cele două bănci în descompunere. În curând, li se alătură Bârcă cu frate-său, însă nu reușiră să strângă mai mult decât pentru o sticlă de bere la doi litri și jumătate și încă o doză de 0.33 litri pe lângă.

— Ei! Că n-am luat niște spirt! declamă viril Bârcă, care avea obiceiul să strecoare lichidul medicinal printr-o felie de pâine și să-l bea, când era la strâmtoare. Pavel

băuse și el de câteva ori spirt strecurat, și, după ce se ridicară ca să pornească spre casele lor, Gaju îl avertiză pe Pavel:

— Se bagă-n groapă cu spiritu-ăla...

Pavel nu îl privea cu ochi buni pe Bârcă, care, umbla vorba, se îmbătase cu o lună în urmă și încercase să se urce pe soacră-sa – scenă povestită de femeie unei vecine și de a cărei autenticitate era greu să te îndoiești, fiindcă nici cea mai naturalistă imaginație nu ar fi putut-o scorni din nimic.

Peste două zile, dis-de-dimineată, Iulian Rotaru urcă dâmbul cu două damigene de câte cinci litri, pline ochi. Le cumpăraseră ieftin de la văru-său, după ce bărbatul nu reușise să vândă cârciumelor de la periferia urbei tot alcoolul pe care îl obținea din mere putrede și tot felul de amestecuri chimice riscante, folosind un alambic improvizat.

În ziua aceea, Pavel și Gaju descărcară și încărcară marfă în curtea depozitelor, apoi se întoarseră acasă, calculând că, băutura fiind asigurată, mai trebuia să cumpere doar țigări și mâncare. Seara se îmbătară și îl cărară pe Iulian Rotaru pe brațe până acasă. La întoarcere, Pavel greși drumul în întuneric, se împiedică încercând să urce o pantă, căzu și nu mai avu puterea să se ridice, așa că răsăritul soarelui îl găsi dormind întins pe colina cea mai înaltă a dâmbului, revendicând, cu mâinile și picioarele rășchirate, ca o căpetenie mongolă, propriul său tumul. La prânz, își cumpără de la chioșc, din nou, slănină și câteva căpățâni de usturoi.

În săptămâna care urmă, de luni până vineri, începând cu ora zece și terminând cu trei sau patru după-masa, Pavel se transformă în vânzător de cărți în fața clădirii poștei, în buricul orașului. Cărțile, cele mai multe publicate înainte de Revoluție, îi aparțineau lui Ion Damian, care locuia în oraș și se ocupa de comerț intelectual de șapte ani de zile. Damian cumpăra biblioteci întregi din oraș și vindea volumele pentru sume cuprinse, în general, între 5 și 15 lei pe bucată.

Ion Damian și Pavel se cunoșteau încă de când erau doi tineri fără minte, hălăduind pe străzile orașului în anii în care minele mergeau din plin. Pavel cumpăra câte o sticlă de jumătate de coniac românesc ieftin și se încălzea, repetând în gând sumele – 5 lei, 7 lei, 10 lei, 15 lei – pentru fiecare carte, de-a lungul celor cinci zile în care îi ținea locul cunoștinței sale, plecat la Sângeorz Băi într-o vacanță plănuită de ani de zile. Vânzările mergeau ca de obicei – adică destul de prost, pensionarii fiind, în mare parte, singurii pe care puteai conta să cumpere cărțile depozitate peste noapte într-o ladă mare cu lacăte, lipită de clădirea poștei.

Sâmbătă, Pavel își întrerupse activitatea de buchunist și, împreună cu Gaju, descărcă timp de o jumătate de schimb două camioane în curtea depozitelor de la Livezeni. De pe urma vânzării cărților, se alesese cu 15-20 de lei pe zi, bani care abia dacă i-ar fi ajuns pentru un pachet de țigări. Îi cheltui pe mâncare, resemnându-se să fumeze din tutunul vărsat și netratat al lui Gaju.

Luni seara, Iulian Rotaru îi anunță o oportunitate nouă din care putea câștiga câte 30 de lei pentru o zi sau două din săptămână: descărcarea camioanelor cu baloți cu haine care erau oferite spre vânzare în zecile de second-hand-uri din oraș. Baloții trebuiau stivuiți în spatele halei din piața mare, pe alea-fundătură de lângă podul de peste pârau care străbătea urbea, în apropierea unei săli de bowling

deschise aici de numai câteva luni. Așa că, descărcând paleți cu alimente la Livezeni și baloți cu haine lângă piața centrală, Pavel câștigă destui bani ca să se poată hrăni și să își permită să bea seara timp de încă două săptămâni. Din când în când, după ce frigul toamnei se instalează de-a binelea, câte o lamă de cuțit îi străpungea ficatul și aștepta ghemuit ca, după câteva minute de suferință, durerea să treacă, spunându-și că, oricum, nu s-ar fi dus la medic nici dacă ar fi avut asigurare medicală.

Peste câteva zile, un angajat al unei companii de împrumuturi rapide urcă dâmbul și petrecu o jumătate de oră cu Iulian Rotaru, completând formularul de împrumut. Rotaru sunase la birourile companiei după ce luase cu el un poster lipit undeva pe un zid în spatele primăriei, în oraș, însă deziluzionat probabil de circumstanțele generale ale habitatului potențialului client, agentul și șeful său deciseră să nu-i acorde împrumutul.

Într-unul dintre blocurile cu patru etaje de pe dâmb, clădirea cea mai apropiată de stația de microbuz, Adina revenise. Se certase cu colega ei, cu care împărțise un apartament în oraș, postând anunțuri pe internet și oferindu-se pentru bani și jumătatea blondă a cuplului compus din cele două angajate pe cont propriu în industria sexului plecase acasă în sud, lăsând-o temporar fără destui bani ca să țină apartamentul din oraș.

La fel ca data trecută, nevestele legiuite de pe dâmb lansau sarcasme când o vedeau pe tânără intrând sau ieșind din scara blocului, în timp ce consorților lor li se scurgeau ochii după coapsele în blugi *destroyed* ale femeii de 22 de ani.

Cel care se duse, încă o dată, primul la ea fu, bineînțeles, Iulian Rotaru, cel mai zdravăn dintre bărbații din cartierul de pe dâmb. Totul era ca lumea din cartier să nu-l vadă intrând și ieșind din blocul Adinei.

Așa că, peste două zile, sorbind bere pe băncile din fața blocului cu chioșc la parter, Iulian le povesti lui Pavel și lui Gaju, pe un ton confidențial, cum procedase: vorbise cu fata în scară, fixase întâlnirea pentru ora unu din noapte – cu toate că ținta Adinei era, bineînțeles, să servească proprietarii de mașini scumpe din oraș - și, spunându-i neveste-sii că întârzie cu Bârcă în cârciuma "Steaua" de la periferie, nu departe de centrul "Țara Făgăduinței", bătu la ușa femeii, îi dădu banii și consumă fapta.

— N-arată rău...Țățe..., le declară mândru Rotaru celor doi interlocutori.

Pavel se hotărî să ia taurul de coarne în câteva zile, când avea să-și primească din nou indemnizația de șomer. Vineri seara, după ce scoase banii din zid, își petrecu aproape o oră epilându-se inghinal și la subraț cu un bit de unică folosință, bărbierindu-se atent și ciupindu-și mustața cu foarfeca.

Vineri seara, după ce se despărți de Gaju în fața blocului, Pavel intră în casă, se lustrui cu apa încălzită pe aragaz în două oale mari, își trase pe el chiloții și tricoul spălat în ajun, apoi blugii, unul dintre cele două pulovere pe care le avea și geaca, și, întrebându-se mereu dacă din spatele geamurilor neluminate nu îl privea vreun vecin, o apucă spre blocul fetei, renunțând, ca pe vreme de război, să își aprindă țigara.

Urcând scările, își dori să fi avut aptitudinile lui Iulian Rotaru când venea vorba de a se impune în fața sexului frumos. Afișă un zâmbet de om de lume, în timp ce

căuta să spună lucruri care să-l facă plăcut în cele două-trei minute până când aveau să se dezbrace amândoi. Adina, o brunetă nu prea înaltă, însă cu buze pline și sâni într-adevăr frumoși, îi descrie în câteva cuvinte Videle, care nu era departe de comuna ei de origine.

Ajunși în camera cu un singur pat mare, se dezbrăcară, femeia îi făcu semn să se întindă pe saltea și îi luă sexul în gură, după care îi puse un prezervativ și îl întrebă dacă voia să vină peste ea.

— Hai tu..., îi făcu semn Pavel și tânăra se urcă peste el, cu picioarele desfăcute, potrivindu-l cu mâna – ce bine era înăuntru!

A doua zi, un echipaj de poliție opri mașina lângă stația de microbuz și doi bărbați în uniformă urcară dâmbul până în fața primului bloc. Din ruinele stației de preparare care deservise cândva minele acum închise din estul Văii, dispăruseră 40 de metri de țevă de oțel, firăraia de cupru și rulmenții laminatoarelor. Nu ar fi fost prima oară când spărgătorii s-ar fi numărat printre locatarii cartierului – cu numai trei luni în urmă, trei localnici, printre care și Bârcă, fuseseră urcați în dubă și duși în oraș, la poliție, pentru declarații.

Până la urmă, se dovedise că vina fusese a unui grup de țigani care, în cursul migrațiilor lor, își făceau adăpost iarna într-unul dintre blocurile-turn cu ziduri găurite, undeva la etajul al patrulea.

Pavel ieși în fața scării, alăturându-se grupului care urmărea cum cei doi suspecți erau scoși din apartamente și escortați spre mașina parcată lângă stație. Își imaginase, pentru scurt timp, că polițiștii veniseră să salte femeia cu care petrecuseră cu o seară în urmă.

Unul dintre arestați, cunoscut de toți locatarii drept „Cardoso”, ținea un porc de 90 de kilograme într-o cocină improvizată între maghernițe. Iarna trecută crescuse – cu iarbă, urzici și lături – alt râtan, pe care îl sacrificase, în invidia întregului dâmb, cu câteva zile înainte de Crăciun, chiar în fața blocului. Bărbatul păzea cu atenție cocina, coborând noaptea să verifice dacă godacul era la locul lui, grijă care acum avea să cadă în sarcina nevaste-sii Maria, care îi ceru ajutorul lui Pavel, promițându-i produse alimentare și o funie de cârnaț după sacrificarea animalului.

După încă două zile de lucru în depozite (de fapt, o zi și jumătate, fiindcă țăganii care lucrau pe aproape nimic se iviseră din nou), în dimineața zilei de 17 noiembrie, viceprimarul cu secretarul și șoferul lui descinseră în cartier, pregătind o filmare.

Șeful asociației de locatari, însăși doamna Tița, obeză și locvace, se întreținea cu al doilea social-democrat din ierarhia primăriei, promițându-i că avea să-l aștepte cu asistații social înșirați pe pajiștea dintre blocuri a doua zi, când echipa de filmare a televiziunii locale avea să sosească în cartier, însoțind-o pe deputatul Marta Dominica Vișan, care candida pentru al doilea mandat și spera legitim la scaunul de ministru al transporturilor.

Așa că joi dimineața, cu cinci zile înainte de scrutinul electoral, politicianul fu filmat în mijlocul locatarilor adunați cu întreaga familie de către doamna Tița. Pavel stătea la marginea pajiștii alături de Iulian Rotaru, amuzându-se amândoi că Gaju, care avea pensie de invaliditate în urma diabetului zaharat și a unui infarct vechi de cinci ani, avea să apară la știri, cu mutra spășită și puloverul vechi lăbărțat la gât.

În după-masa aceea, Gaju, a cărui nepoată de 11 ani făcea parte dintre copiii centrului social, îl chemă pe Pavel și o apucă spre instituția de binefacere, de unde reușise să revendice nu o dată produse alimentare.

— Ce fain ar fi să-ți dea niște bani! visa Pavel pe drum, împărțind cu interlocutorul lui o țigară rulată din tutunul cel prost.

Ajunși în fața porții, se opriră amândoi, gândind probabil același lucru: ce ghinion să nimească tocmai când, în curte, responsabil centrului se certa susținut cu o țigancă grasă într-o chestiune legată de băiatul ei de nouă ani! Pe deasupra, cealaltă angajată a stabilimentului se învârtea ultragiată printre băncile din fața clădirii, încercând să calmeze, cu urlete și amenințări, plozii care o luaseră razna.

Pavel îi aruncă o privire deziluzionată lui Gaju, gata să facă stânga împrejur, însă tovarășul său era hotărât să-și încerce norocul.

Peste douăzeci de minute, Gaju ieși pe poartă cărând o plasă cu două kilograme de făină de grâu, un kilogram de făină de mălai, o sticlă de ulei, o conservă de mazăre, o pungă cu griș și, marele premiu, două conserve voluminoase cu fasole și cârnați. După ce îi lăasă una lui Pavel, alături de făina de mălai, o apucare fiecare spre locuință ca să mănânce, urmând să coboare spre seară și să încerce să facă rost de cinci lei pentru un pet de bere.

Înainte de căderea serii, Pavel, Gaju, Bârcă și Micula, țiganul de la etajul al patrulea al unuia dintre blocurile găurite, se adunară pe pajiștea din fața blocului, mutară o bancă cu tălpile de beton sparte de la scara trei în fața băncii blocului lui Pavel și, folosind o ladă de bere goală împrumutată din chioșcul doamnei Tița drept suprafață de desfășurare declanșară o partidă de „66”. Pachetul soios cu cărți de joc îi aparținea țiganului, care se dovedi, din nou, în amuzamentul general, cel mai bun jucător al serii.

A doua zi, cerșetorul roșcat, Marcel Opu, urcă dâmbul aducând cu el o veste culeasă în timp ce mergea, ca de obicei, prin oraș, în pas săltat, trântindu-se apoi în intersecții pe trotuar și ghemuindu-și picioarele sub șezut, după care întindea mâna și începea să ceară binecuvântarea Domnului asupra trecătorilor. Congregând cu alți doi cerșetori în întrândul pentru mașini din spatele Băncii Comerciale Române și a magazinului chinezesc din oraș, aflase că într-unul dintre depozitele din afara orașului (aflat nu departe de spațiul de depozite în care lucrau, din ce în ce mai rar, Pavel și Gaju), erau stivuite până la tavan câteva sute de cauciucuri. Nu ar fi fost prima dată când se intrase prin efracție în depozitele din zona Livezeni – clădirile vechi aveau, pe lângă geamuri, tot felul de uși șubrede prin care, cu puțină îndemânare, te-ai fi putut strecura înăuntru.

Pavel cântări șansele de a fi depistat de poliție, după care află de la Gaju că pneurile ar fi putut fi vândute vulcanizării de la ieșirea de nord a orașului.

Până la urmă, vineri seara, Pavel, Gaju, Bârcă și Marcel Opu parcurseră cei șase kilometri dintre prima stație de microbuz a orașului și depozit. Gaju sparse yala ușii din spate a clădirii, intră înăuntru cu țiganul și evacua cincisprezece cauciucuri de iarnă. Apoi traversară toți câmpul cu buruieni, în tăcere, spre confluența celor două râuri care străbăteau Valea, ascunzând pneurile în spatele curții unui local în care mâncau șoferii care transportau marfă.

Pavel nu văzu nici un leu din învârteală: a doua zi, Marcel Opu împreună cu doi necunoscuți săltară cauciucurile dis-de-dimineată și Gaju se jură că avea să-i rupă picioarele când avea să se întoarcă pe dâmb sau dacă aveau să-l întâlnească în oraș:

— Nu tre' să se mai prefacă! promise crunt prietenul lui Pavel.

De-a lungul săptămânii următoare, Pavel și Gaju găsiră de lucru la depozite marți și joi și sâmbătă, ora prânzului îl găsi pe Pavel din nou cu frigiderul gol și fără nici un ban în buzunar.

În ultima duminică a lunii, în ghearele foamei, ieși din casă și bătu la ușa doamnei Tița, care îi dădu pe datorie – pentru ultima oară – o pungă de făină, trei ouă și o pâine. Pavel îi mulțumi și, întors acasă, se întrebă timp de douăzeci de minute ce anume se putea face cu făina, știind din amintirile anilor de conviețuire cu soția că ar fi avut nevoie și de drojdie. Până la urmă, renunță să se mai gândească și fierse ouăle atât de moi încât erau pe jumătate crude, fiindcă – o problemă nu vine niciodată singură, își spuse – gazul din butelie se termină în timpul fierberii.

Până a doua zi seara, nu mănăcă nimic. La ora opt și jumătate, Gaju îl strigă din fața blocului și apoi îi întinse două felii groase de pâine cu o felie de parizer de porc între ele. Când noaptea își intra în drepturi, fără ca nimeni să fi putut prevedea o astfel de șansă, Bârcă își făcu apariția cu o sticlă de doi litri de alcool etilic și alta cu sirop de vișine. Același zâmbet se lăți pe figurile tuturor: aveau să bea vișinată!

Băură timp de o oră și jumătate și, pe la ceasul la care televiziunile începeau să difuzeze ultimul jurnal de știri al serii, Pavel urcă deșirat treptele casei scării, căzând de două ori din picioare: o dată între etajul unu și doi, împiedicându-se de ultima treaptă, și a doua oară în fața ușii de la intrare în apartament, în timp ce căuta cheia în buzunare.

A doua zi fu trezit de o durere implacabilă sub coaste, pe partea dreaptă a trunchiului: zeci de kilograme de beton îi apăsau măruntaiele, tăindu-i respirația.

Mai întâi, își dori intens să fi avut și el unul dintre celularele pe care și le procurau din ce în ce mai mulți dintre locatarii dâmbului, după care reuși să ajungă, ținându-se de pereți, la fereastră.

Privi în jos: nimeni. Drumul până înapoi la pat ar fi fost o adevărată Golgota, așa că se ghemui pe linoleul galben-murdar din bucătărie, zăcând cu genunchii lipiți unul de altul vreme de încă un sfert de oră. Apoi se ridică din nou, scoase capul pe geam și o strigă pe Tița de trei ori.

După o lungă așteptare, doamna Tița ieși din chioșc și înaintă treizeci de metri până în dreptul băncii rupte din fața lui A3, de unde strigă către geamul lui Pavel:

— Mor! urlă Pavel și doamna Tița, mișcându-se pe cât de repede îi permiteau cărnurile și anii, bătu la geamul pensionarului Roșca din A5, fost șofer categoria B. Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, intră în scară și bătu la ușa suferindului, care o deschise, într-un târziu, aplecat ca un echer.

Peste o oră, Pavel era la urgență, debarcat din salvare și întins pe unul dintre paturile unității. Un medic tânăr îi luase tensiunea, îi palpase ventrele și înclina să tragă o concluzie pe care încă nu o împărtășea pacientului: ciroză.

Pavel nu avea asigurare medicală, însă doctorul îl internă oricum, pe secția de boli interne, administrându-i, pentru început, calmante.

În chiar preziua internării, Sofia, badantă în Roma pentru o paraplegică de 84 de ani, pornea spre România de pe aeroportul internațional "G.B. Pastine", la 12 kilometri sud-sud-est de centrul Romei. Purta o pereche de blugi noi D-Squared și avea în buzunarul de la piept un portofel de dame din piele cu 3.650 de euro, urmând ca la sfârșitul săptămânii să-i intre în contul bancar ultimul salariu. Sofia se coafase și slăbise, era fericită că se întorcea în țară, fiind încă nehotărâtă dacă să mai aibă sau nu de-a face cu soțul ei.

După ce ajunse în oraș, despachetă și dormi în apartamentul cu două camere de pe strada Independenței, moștenit după ce maică-sa murise cu cinci ani în urmă, și, dis-de-dimineată află de la Marlena, cea mai apropiată cunoștință din comunitatea de pe dâmb, că Pavel era în spital.

Așa că la ora nouă fără un sfert intră în salon, aducându-i aminte, în loc de orice salut, că îl somase de atâtea ori să se lase de băut.

Peste trei zile, Pavel fu externat cu diagnosticul de ciroză hepatică alcoolică și soția lui îi cumpără medicamentele din rețetă, întorcându-se în apartamentul de pe dâmb pregătită să facă pe sora medicală.

În prima seară după întoarcerea neveste-sii, Pavel mănă bine, mărturisindu-i că avea de gând ca la începutul săptămânii viitoare să se întoarcă la muncă în depozite. Îl bucura întrucâtva și gândul împreunării care va să vie, întrebându-se dacă nevastă-sa intrase în menopauză și dacă îi mai trebuia bărbat.

În a doua seară, după ce făcuse cumpărături în piața centrală a orașului cu Sofia, Pavel ieși cu Gaju la banca din fața lui A3 și sorbi câteva guri dintr-un pet de bere.

A doua zi, ieși cu Gaju și Iulian Rotaru în oraș și ciupi două sute de tărie în barul pensionarilor minieri de lângă capela unitariană, întorcându-se acasă cu mințile băute după o seară întreagă petrecută cu cei doi la parterul dezafectat al unuia dintre blocurile găurite. Nevastă-sa îl primi în hol cu reproșuri, repetând de trei ori într-o singură frază „să mori vrei?” și Pavel, ca în zilele bune, îi arse un dos de palmă peste mufă.

Trei

I

Cele trei proiecții antropomorfe îndoite de la mijloc care ridicau baroasele deasupra capetelor și le prăvăleau icnind în lumina anemică strecurată prin cadrele ferestrelor fără geam te-ar fi putut trimte cu gândul la niște căutători de comori din incinta vreunei zidiri arhaice, cu atât mai mult cu cât vastul spațiu dezafectat care găzduise cândva animale, apăsător și întunecos, părea o construcție mitică abia descoperită în inima vreunei jungle sau în morena cine știe cărui ghețar milenar.

Bucățile de șină erau inegale. Cea pe care tânărul îmbrăcat în hanorac Akademiks și blugi albaștri cu turul atârând până la jumătatea coapselor o ridicase și o așezase alături de celelalte, pe zidul grajdului, avea aproape doi metri și era pătată cu pământ și excrescențe de ciment ca niște negi pe întreaga ei cuprindere îngustă, străluminată de luciri metalice.

Toți trei săpau de cinci zile în podeaua de ciment a grajdului cel mare din incinta fostei Cooperative Agricole de Producție, urmând ca unul dintre ei sau toți laolaltă să se urce în mașină și să oprească în fața magazinului alimentar din sat și să cumpere pâine, parizer și muștar la ora prânzului.

Se opriră ca să fumeze. Tânărul în hanorac Akademiks – Titus, cunoscut în oraș și ca „Hano” – își scoase o țigară din buzunarul amplu de peste vintre și al doilea tânăr, învelit într-o geacă Rocawear vernil cu blană falsă pe glugă, adusă prin *Ebay* din Ungaria și apoi în oraș, în vremuri mai bune, îi ceru una celui de-al treilea. Al treilea pălmaș, care își umpluse cu un praf cenușiu blugii decolorați, pufoaica albăstruie și căciula neagră de tarabostes din bumbac îndesată peste pletele legate cu elastic, lăsă jos ranga cu care tocmai forța șina din matca ei antediluviană și scoase din buzunar un pachet aproape gol de Winchester lung necartonat.

II

Lupta cu fierul din podeaua grajdului începuse după ce nașul de botez al lui Titus îl anunțase pe tânăr că vechea clădire a cooperativei comuniste ascundea în vintrele ei de beton metal numai bun de vândut. În șura casei lui din satul căruia C.A.P.-ul îi fusese cândva arondat, nașul Anton își surprinsese finul, care își petrecea periodic câte o zi-două în satul vacanțelor lui din copilărie, săltând pe brațe o chiuloasă de Olteci cu scopul de a o vâri în portbagajul Volkswagen-ului Golf 3 și de a o transporta cu conserva ruginită până la punctul de colectare a fierului vechi, aflat la 18 kilometri de sat.

Atunci, nașul Anton își frecase mustața ca blana unui animal mic cuibărit sub nas, săltându-și indignat burta acoperită de o salopetă albastră murdară pe care o purta în weekend-urile în care făcea pe gospodarul prin curtea și grădina casei lui de la țară, și îi comunicase că îi oferea jumătate din banii pe care i-ar fi primit pentru șine, încercând apoi să afle care erau celelalte fierătanii de care tânărul îl ușurase

până atunci. Luând o mină indignată, Titus se jură că era prima oară când vâna fier vechi în gospodăria nașului lui de botez, abandonă chiuloasa și îl anunță pe Roland, care îl aștepta pe scaunul din dreapta șoferului, de perspectivele deschise de ofertă:

— Trebuie doar să le scoatem din ciment. Banii îi împărțim cu nașu-meu Anton.

III

Peste trei zile, începuseră. Nașul Anton, inginer hidrotehnic la administrația apelor cu sediul în orașul aflat la 45 de kilometri de sat și grajd, îi înmânase lui Titus cheia locuinței din așezarea natală, punându-i în vedere să nu aducă în casă pe nimeni altcineva în afară de cei doi amici cu care se înhămasse la treabă. Pentru Titus, nu fusese prea greu să-i convingă: Roland era fără serviciu de un an și jumătate, nu avea nicio șansă să-și găsească vreunul în urbea falimentară, frisonată de sărăcie, și locuia cu maică-sa într-un apartament cu două camere, în timp ce Lucian Ropotă nu câștiga mai mult de un milion și două-trei sute pe săptămână din oficiul de perceptor mobil al unei companii de împrumuturi rapide.

Intrară în comună dis-de-dimineață, când satul ardelenesc, părăsit de aproape toți tinerii, se trezea sub auspiciile unui soare cu dinți: oamenii se apucaseră de treabă prin curți, câțiva ieșiseră în fața porților și țăranii bătrâni urmăreau cu o curiozitate atavică Golful rablagit în drumul său spre casa mare de peste drum de școala primară. Tinerii găsiseră primul baros în gospodăria nașului și bătură ulița mare din poartă-n poartă ca să le împrumute pe celelalte două, întreprindere care îi costase o întreagă dimineață. Titus îi anunță pe ceilalți doi că aveau să habiteze numai parterul casei cu un etaj și cinci camere ridicată cândva în interbelic, familiarizându-i succint cu curtea pietruită ca orice altă curte pietruită din orice alt sat de oriunde, cu grădina de 120 de metri pătrați, în care oricum nu aveau vreun motiv să calce, și cu șura dintre curte și grădină, incintă clădită cu cărămizi roșii în jumătatea inferioară și bârne și scânduri smolite de la jumătate în sus. Șura avea trei încăperi și un pod, toate pline cu tot soiul de unelte, bucăți de unelte, scânduri putrede și resturi depozitate în devălmășie după moartea bătrânului tată al nașului, survenită cu 17 ani în urmă.

Își completară echipamentul cu două răngi ruginite și, joi la prânz, primele lovituri de baros răsunară în capătul grajdului, care le părea și mai vast de când intraseră în el decât atunci când îl măsuraseră coborând din mașină. Într-o jumătate de oră, calusul primelor bătăături începu să li se întărească la rădăcina degetelor.

Clădirile fostei Cooperative întâmpinau încă o toamnă târzie cu porțiuni întregi din țiglărie furate sau sparte, cu zidăria roasă și bucăți mari de tencuială căzute la pământ, oferind privirii metru după metru din scheletul de cărămizi roșcate și grinzi de stejar. Grajdul era gol de patru ani de zile: picior de porc, oaie sau vacă nu mai onorase incinta al cărei aspect exterior era izbitor de asemănător cu Arca lui Noe așa cum apare închipuită în publicațiile creștine (minus, desigur, cala). Atunci, ultimul proprietar, care avea să piardă clădirea în favoarea nașului, scosese afară ultimele două cornute mari și ultimul porc Basna, abandonând incinta. După aceea, spațiul

devenise proprietatea lichidatorului – „numai pentru o vreme”, îl asigurase nașul pe Titus atunci când îi oferise șansa exploatării fierului din grajd.

În fața grajdului, cale de 150 de metri, se întindea un petec cu iarbă mărunță, până la gardul de sârmă și metal de la intrare, de care era lipită clădirea morii și o magherniță cu două camere. În partea stângă, incinta era mărginită de gospodăria și pajiștea cu clăi de fân a unui sătean, iar spre vest de instalația zgomotoasă a unui gater aparținând altui localnic. În spatele grajdului, după ulița desfundată pe care erau duse și aduse de la pășune vitele, te puteai pierde cu privirea în imensitatea dealurilor muntoase transilvane. Vara urcau peste coame, spre poalele muntelui, culegătorii de zmeură, afine și mure și întregul orizont era fixat de o singură axă, unicul punct de reper: masivul Retezat, ca un trunchi de con uriaș sau un vulcan mort și împădurit.

Cine ar fi înaintat încă 50 de metri de la poarta de metal, ar fi ajuns la șosea, după care, după trei-patru minute de marș susținut, ar fi nimerit drept în piața satului, prevăzută cu pod, magazin, stație de autobuz și peste râu, cu clădirea primăriei, a poliției, a dispensarului medical și a casei de cultură.

IV

Cimentul din marginea șinei trebuia spart de-a lungul inserției de metal, cu barosul, după care fierul era forțat cu ranga până când podeaua plesnea, eliberând elementul prețios. Apoi, unul dintre ei curăța șina cu ciocanul și o depozita în portbagajul Golfului.

— Ca în minele din Moria, glumea Roland când se opreau pentru câte o țigară. Se încălziseră și răsuflarea lor aburea aerul de noiembrie.

Lucian se întreba, bineînțeles, dacă avea să reușească să strângă opt milioane și jumătate – părea puțin probabil. Primul drum la punctul de colectare a fierului vechi, un pasaj la șosea infestat de câini fără stăpân și de tot soiul de tăblării murdare stivuite de jur împrejur, adusesese drept roade suma de patru milioane și trei sute de mii pentru toți trei. Împărțiseră banii și își cumpăraseră din benzinăria deschisă la jumătatea distanței dintre sat și punctul de colectare Coca-Cola, snacks-uri și dulciuri, iar a doua zi, de la magazinul alimentar din piața satului, pâine, parizer, ouă, muștar și, desigur, țigări.

Cele opt milioane și 499 de mii de lei, îi informase Lucian pe ceilalți doi, îi erau necesari pentru achiziționarea unei plăci audio externe ASUS DLX 7.1, în vederea înregistrării track-urilor de chitară de pe un album de black. Așa că, în timp ce toți trei loveau podeaua, Lucian aproxima calitățile, nivelul de compresie și schimbările care trebuiau aduse celei de-a treia piese, cea mai atmosferică, întrebându-se în același timp cât era de oportună inserarea unei linii vocale neregulate.

Odată cu venirea serii, interiorul grajdului începea să lase impresia unei caverne și despărțiturile în care cândva fuseseră crescute animalele deveniseră tot atâtea crevase întunecoase. În lumina neputincioasă a celor trei becuri din tavan legate clandestin la rețeaua de electrificare, toți trei evocau niște primitivi care lovesc pământul cu ghioagele la lumina focului din gura peșterii, în cine știe ce scop

misterios, încercând poate să-și amenajeze cât mai confortabil habitatul din Pleistocenul Superior.

V

A doua zi la prânz sosi vremea celui de-al doilea drum către punctul de colectare a fierului vechi. Așezară șinele în portbagaj, îl legară cu o sfoară și pupa ruginită a Golfului coborî până la jumătatea jantelor. Își aprinseră câte o țigară când ieșiră la șosea, întrecându-se în a aproxima numărul kilogramelor de fier din portbagaj.

Punctul de colectare ființa în apropierea Sântămăriei Orlea, comuna care se lăuda cu un palat din anii stăpânirii grofilor, transformat mai apoi în hotel și restaurant. Șoseaua nu era aglomerată și, în scurt timp, parcară mașina în fața cântarului industrial, în timp ce câinii înfometați ai locului se repezeau către ea.

Un bărbat cu o vestă matlasată murdară și cizme de cauciuc până la genunchi ieși din ghereta lipită de un birt care oferea specialitatea de cârnați fierți ai regiunii și era mai mereu lipsit de clienți. Cântăriră șinele și Titus numără încă o dată cele cinci milioane și 740 de mii primiți în mână.

La întoarcere, pe locul din dreapta al banchetei din spate, Roland fu încă o dată victima benevolentă a unuia dintre puseele onirice care păreau a-l ataca nu numai în singurătate, de când el și Ramona o rupseseră: se făcea că erau iar împreună și cele aproape cinci milioane de lei din buzunarul lui le cumpărau o seară reușită într-unul dintre cluburile din oraș sau într-un bar-restaurant și că apoi se plimbau pe stradă, după care avu viziunea Ramonei râzând între prietenii lui și ai ei în timp ce el debita câte ceva strălucitor și nu uita să-și imagineze, purtat de val, că ar fi putut comanda pizza prin telefon seara, în apartamentul ei, înainte să o manevreze abil către pat. Ramona era, încă de pe vremea când Roland era un puști, cea mai asertivă dintre frumusețile cartierului: o brunetă cu trăsături fine, ochi mari și picioare frumoase, care întorcea capetele bărbaților vara întreagă, marșând cu tocurile pe bulevardul central, printre terase. Roland rămase cu privirea flănând pe geam, furată de peisajul care se derula domol, visând odată cu el, cu ochii fixați pe o altă lume. Când se întoarse pe pământ, interpelat de Titus, își jură să se apuce să frecventeze curvele care își făceau reclamă pe internet și să nu mai aibă nimic de-a face cu nicio femeie care nu lua bani.

Ajunși înapoi, își făcură câteva sandvișuri cu parizer și muștar și se apucară din nou de excavat. Titus aștepta vizita nașului Anton, care urma să sosească și să instaleze în clădirea morii un responsabil cu gătitul și curățenia – o femeie de 46 de ani, adusă dintr-o garsonieră din oraș în care locuia cu soțul și fiul ei și care se angaja periodic în tot felul de slujbe, vânzând cartofi în piață și îngrijind bătrâni.

După încă două ore și jumătate în care cei trei sparseră ciment în mod susținut, SUV-ul nașului opri în fața gardului și femeia ieși din mașină ca să deschidă poarta. Titus păși, la rândul lui, afară din grajd și o apucă pe pajiștea înclinată, cu banii nașului în buzunar.

— Merge treaba?

— Merge, îl asigură Titus, salutând femeia care coborâse din mașină. Avea în cap permanentul înfocat pe care îl poartă multe femei de vârsta ei și un aer comun și reținut.

VI

— Măcar de-ar fi adus vreo frumusețe, aruncă Titus în timp ce sălta barosul.

Scosese ră mai mult de jumătate din fier. În pauza pentru fumat, Lucian le declară celorlalți doi că, potrivit ultimelor calcule, se putea aștepta să rămână cu destui bani pentru gadget-ul lui.

— Eu nu înțeleg zgomotul ăla, admise Titus, întrucâtva mândru de lipsa lui de comprehensiune.

Istoria uniunii cu Ramona, fărâmată de abia două săptămâni într-un miriad de cioburi, nu era un subiect pe care Roland să-l discute prea ușor. Lucian i se alătură lui Titus, tachininându-l în privința felului în care făcea față expirării legăturii amoroase. „Pe de altă parte”, își spuse tânărul până la urmă, sub asaltul împunsăturilor celorlalți doi, „e totuși o istorie cu o femeie, nu?”.

— Da' mă-nsuram cu ea, concluzionează Roland discuția purtată de-a lungul consumării unei întregi țigări și Titus îi spuse ce îi mai spusese și cu câteva zile înainte și imediat după decesul episodului romantic: trebuia să cunoască și alte femei.

— Diana Moraru nu-ți place?

Lucian rătăcise ciocanul și, fiindcă era deja seară, nu puteau spera să-l recupereze cu ajutorul luminației debile a celor trei becuri dispuse pe tavan de-a lungul adânciturii în care se aflau șinele, insuficientă în fața obscurității în care se scufundase orice contur.

În timp ce Titus își făcea calcule, întrebându-se dacă, odată întors în oraș, ar fi fost mai înțelept să învântească banii câștigați oferindu-i lui Tabor – fiul unui maior de poliție -, completând suma cu care tânărul cumpăra hașiș, pilule și timbre din Serbia, Lucian își fumă ultima țigară din pachet și duse la gură uiaga cu doi litri și jumătate de Coca-Cola.

— Unele bucăți sunt mai atmosferice. Ai auzit de Drudkh? Negură Bunget?

— De ăștia din urmă da, răspunse Roland, care ceruse lămuriri pe teme muzicale ca să mai treacă timpul, însă efortul mânuirii baroaselor nu lăsa loc de schimbat vorbe.

Prin crăpătura ușii grajdului, în noapte, peste pajiște, Titus zări fereastra luminată a magherniței în care fusese cazată femeia din oraș.

VII

Andra Irimia purta pantaloni negri de piele cumpărați dintr-un magazin second hand din oraș și o bluză la fel de neagră, dantelată la mâneci și la guler, fără să fie nevoită să ascundă cine știe ce volume sub cortina non-culorii: nu era nici slabă și nici grasă, era destul de înaltă și avea mâinile muncite, sugestia debutului unei

garnituri de riduri sub bărbie și, în ciuda figurii terne, doi ochi negri de animal inteligent.

Cu o zi înainte, primise ajutorul social și își petrecuse primele ore ale zilei familiarizându-se cu maghernița și împrejurimile ei și aliniind în cămară pungile de făină de grâu și făină de mălai, sticlele cu ulei și borcanele cu marmeladă și murături din care avea să pregătească mâncare pentru morar și ajutorul lui – doi angajați temporari ai nașului Anton care urmau să sosească peste patru zile și să doarmă, cel puțin pentru început, în casa din sat. Nașul le rezervase una dintre camerele de la primul etaj al casei, parterul fiind încă ocupat de către cei trei exploataitori de fier vechi, care dormeau câte unul în fiecare dintre cele două paturi din camera de zi și al treilea pe dormeaza din bucătărie.

După ce salutară femeia din mersul Volkswagen-ului, cei trei se hotărâră să se oprească la barul comunal înainte să meargă acasă. Apoi se răzgândiră, hotărându-se să mănânce ceva mai întâi și Titus întoarse mașina spre ulița în capătul căreia se afla casa nașului. Își pregătiră câte două omlete de cinci ouă, scoaseră din dulăpior pâinea și muștarul și porniră spre bar după ce se spălară pe mâini și curătară cu apă petele de pământ și praf de pe haine.

— Nu mai poți sta noaptea să citești, îi spuse Titus lui Roland înainte să iasă spre ușă, indicând cu degetul lucrarea „A Maggot” a lui Fowles, adusă de Roland în rucsac.

— Vezi? De-asta nu sunt cultivați proletarii, comentă Lucian.

Barul comunei nu era tocmai vreo dărăpănătură rurală: cum satul nu era departe de șoseaua națională, trecătorii își parcau uneori mașinile în fața localului și se așezau la mese. În plus, în comună se aflau mai mereu oameni veniți din oraș – fii, fiicele, nepoți și nepoatele care aveau rădăcini în curțile caselor bătrânești din așezare.

În bar, săteanul Nelu Carabă vocifera la una dintre mese, acoperind cu vocea protestele celorlalți doi țărani de la masă. Săptămâna trecută, după ce băuse enorm, Nelu luase la bătaie un țăpinar dintr-un sat învecinat în fața cârciumii, și lucrurile păreau a se îndrepta spre același deznodământ și în seara aceea. Roland se ameți după a doua bere, și, cum lăsaseră Golful parcat în fața casei, se întoarseră acasă pe jos, chiar dacă probabil că niciun polițist nu le-ar fi oprit mașina în cele două minute cât ar fi durat drumul până la locuința din apropierea școlii primare.

VIII

În seara următoare, jucară cărți.

Munciseră toată ziua, încetățenindu-și bătăturile și mai adânc în carne, și, pe la 5-6 după-masa, Titus schimbase câteva vorbe cu femeia din oraș, care le fiersese cafea.

Ca să nu piardă fiorul jocului, hotărâră să joace pe un leu fiecare mână – nu voiau să-și ia unul altuia banii. Lucian, care se știa jucător slab, le declarase de la bun început că nu avea de gând să riște placa lui de sunet.

A doua zi, Titus întârzie zece minute în magherniță.

— Să vezi că ăsta o fute, propuse Lucian, și nu era departe de adevăr: Titus i se făcuse simpatic Andrei minute în șir și femeia, vorbind repede și pe teme alese la întâmplare ca să-l rețină, ajunsese să i se plângă de fiul ei cu probleme mintale. Se părea că tânărul era foarte ordonat și nu avea nicio viață socială și femeia se temea să nu facă vreo nenorocire dacă ar fi fost cuprins de o criză.

— Eu nu stau cu un schizofrenic în casă, subliniasă încă o dată și, cum Titus nu ieșea din magherniță și continua să-i zâmbească, îl întreabă dacă avea vreo prietenă. Apoi, femeia îi spuse, cu un regret plin de speranță, că avea o anumită vârstă și Titus găsi că momentul era prielnic ca s-o informeze că-i plăceau femeile „mature”, căutând și negăsind alt cuvânt în afara categorisirii luate din jargonul site-urilor cu filme pentru adulți.

— Și nu li-e rușine să-și arate cracii lor la tineri?

Avea varice? Celulită? Avea totuși 46 de ani. În vintre i se acutizase o presiune apăsătoare care îi cerea să treacă la fapte, însă se opri siderat de mizeria întregii întreprinderi, de împrejurimile sordide, de lumina năclăită din maghernița înjghebată pe peretele morii, de faptul, care deodată i se părea dezgustător, că era posibil să-și vâre mentula în corpul acela muncit, deja detracat, pornit pe panta fără întoarcere a bătrâneții. Și totuși, femeia nu era neapărat urâtă.

Se întoarse în grajd, puse mâna pe baros, nu le declară nimic celorlalți doi, care așteptau să deschidă gura, și continuă să spargă cimentul.

După-masa, Roland intră în magherniță ca să ceară cafea, împins de condescendența matură a lui Titus în ceea ce privea băjbâielile lui vizavi de sexul frumos, închipuindu-și nemulțumit că, dacă nimic n-avea să se schimbe, urma ca, din vorbă în vorbă, să fie luat drept ageamiu de întregul lor grup de cunoștiințe din oraș. Începu să îi pună întrebări femeii, care se arată la fel de binevoitoare și se așeză picior peste picior pe marginea patului. Roland se așeză lângă ea, punându-i o mână deasupra genunchiului. Se dezbrăcă și, după două minute de rut, tânărul luă oala cu cafea și reveni în grajd. Probabil că avea să le spună celorlalți doi despre intimitățile lui cu angajata nașului după ce aveau să termine de scos șinele și se vor fi întors în oraș.

IX

Trecuseră de mijlocul grajdului, adunând șinele care aveau să alcătuiască încărcătura următorului drum spre punctul de colectare a fierului vechi.

La șapte fără un sfert rămaseră fără țigări - Lucian fusese ultimul care păstrase două în pachet. Titus îi dădu cheile mașinii lui Roland și tânărul își trase până sus fermoarul gecii și o apucă spre birtul satului, întorcându-se într-un sfert de oră cu trei pachete și încă o sticlă de Coca-Cola. Înainte să încheie ziua de muncă, tânărul fu apelat de maică-sa pe telefonul mobil: Erzsébet Nagy îl anunță că, cu o zi în urmă, fusese cerută în căsătorie de distribuitorul de marfă care o curta de cinci ani de zile.

Seara, exaltați de un vânt al libertății fiindcă terminaseră mai mult de jumătate din treabă și mulțumiți de sumele de bani strânse până acum, ieșiră toți trei să facă câțiva pași prin sat și o apucară încet spre inima așezării: piața de lângă pod. Era

sâmbătă și liceenii și studenții din oraș veniseră să-și petreacă sfârșitul de săptămână la bunici. Un student în anul întâi, așezat pe o bancă masivă, lângă albia pietruită a râului, flirta cu o blondă care tocmai terminase liceul, spre disperarea unei a doua fete, care părăsea rănită piața galopând prin fața primăriei:

— Se joacă cu focul! şuiera printre lacrimi abia reținute fata subțire, cu părul despletit, căreia îi plăcea de ani de zile băiatul, trecând în viteză, cu umerii aplecați și pumnii strânși, pe lângă cei trei palmași.

— O idilă..., încuviință Roland, aprinzându-și încă o țigară și amuzându-și tovarășii.

Apoi, din vorbă în vorbă, toți trei fură cât pe ce să se hotărască să renunțe la o jumătate de zi de muncă sau poate la una întreagă, după ce Titus le dezvălui că, în amonteale râului care trecea pe sub pod, la doi-trei kilometri de sat, se puteau prinde păstrăvi cu undița sau plasa.

Întors acasă, Titus luă lanterna și intră în șură, sperând la un câștig suplimentar. Cu câteva săptămâni în urmă, zărise într-un colț o bucată dintr-un strung, prevăzută cu niște sertare în întregime din metal, așa că a doua zi de dimineață o urcă în portbagaj, în timp ce căuta cea mai bună scuză în cazul în care nașu-său ar fi depistat lipsa piesei.

Apoi începură munca și Titus zâmbi ca înainte când, în pauza de țigară, Roland își luă din nou peste picior fosta prietenă: „Degeaba, se vede că încă îl frige”. Cât despre Lucian, se putea considera într-un fel de relație cu o prostituată din oraș care-și făcea reclamă pe un site la rubrica de matrimoniale. Se vedeau din când în când și el o plătea, supraviețuind chiar și unui moment de apropiere sentimentală derulat cu două luni în urmă, când tânărul aplicase spray pentru întârzierea ejaculării și, la plecare, ea îi declarase cu vocea sugrumată de emoție, în fața ușii de hotel, cu ochii umezi:

— Mi-ai băgat-o până-n stomac, oferindu-se îmblânzită și fără vorbe, drept jumătate. Lucian închisese ușa, întrebându-se dacă lipsa lui de reacție o jignise.

X

— Numa-n cimitir, acolo nu mai e nicio problemă, declară nea Șandru către cei trei tineri, crăpând un zâmbet în timp ce împingea roaba.

Șandru Ilie asamblase întreaga moară, fără să fie electrician și nici măcar morar, ajutat de nepotu-său, și acum se întorsese de unul singur, adus de nașul lui Titus, ca să întreprindă ultimele verificări. Sacii cu grâu pentru primul test erau aliniați pe perețele clădirii și Titus schimbă câteva vorbe cu bătrânul vânos, în timp ce Roland și Lucian își savurau cafeaua fiartă de Andra Irimia.

Duminică seara, în timp ce nașul Anton și bătrânul constatau satisfacți că moara măcina corespunzător, cei trei prieteni calculau numărul zilelor de muncă rămase.

Puțin după ora opt, când noaptea se insinuase pe deplin, nașul Anton deschise ușa grajdului, încredințându-i o sarcină neașteptată finului lui: trebuia să ajungă în gara din Simeria, marele nod feroviar, și să îi aducă în sat cu mașina pe socrul lui

Anton și pe nevastă-sa, care se întorceau dintr-un periplu întreprins în Maramureș în scopul de a-și vizita rudele.

Titus le propuse lui Roland și Lucian să-și continue munca, însă se răzgândi, cu un tremur jocular în voce:

— Sau vreți să veniți și voi?

— Mergem? îl întrebă Roland pe Lucian, care aprobă cu convingere din cap.

Distanța până la Simeria era de exact 44 de kilometri. Îi străbătură sorbind din câte un Red Bull și Lucian dintr-un capuccino pe deasupra, după ce opriseră la benzinărie. Trenul avea o întârziere de 50 de minute, pe care socrul nașului nu o comunicase prin telefon.

În clădirea încăpătoare a gării, un grup de 25-30 de persoane care așteptau trenul se strânseseră în fața ghișeelor, în timp ce în jurul lor își făceau de cap obișnuinții locului: o adunătură de alcoolici, copii de țigani ieșiți la cerșit și vagabonzi în zdrențe, peste care trona imperial un tânăr suplu, brunet, cu părul permeat de gel, care scuipa coji de semințe din colțul gurii și se plimba amenințător prin fața scaunelor pe care se așezaseră o parte dintre călători, hotărât să sară la bătaie în cazul în care vreun alt bărbat i-ar fi amenințat dominionul din clădirea Căilor Ferate Române. Mirosul de dejecții și cel emanat de trupurile și hainele cerșetorilor bețivi se transsubstanțiaseră într-o duhoare exemplară, fără termen de comparație, martirizând simțurile oamenilor obișnuși din clădire. Lângă un chioșc cu mărunțișuri, un băutor doborât de spirtul sanitar strecurat prin pâine se zbătea ușor într-o scurgere abundentă de urină, întins pe ciment cât era de lung.

După aproape o oră de așteptat, timp pe care Titus, Roland și Lucian aleseră până la urmă să și-l petreacă în fața clădirii, trenul sosi și toți trei făcură cunoștință cu socrul nașului Anton. Se întoarseră în sat la o oră prea târzie ca să-și continue munca, așa că o apucară către casă, constatând că nea Șandru încă nu sosise, fiind probabil deja intrat în grațiile femeii din maghernița lipită de moară – ceea ce însemna că bătrânului încă i se scula, îi încunoștință Titus pe ceilalți doi.

XI

Luni era aniversarea zilei de naștere a lui Lucian, așa că Titus și Roland îl bătură pe umăr și îi prevăzură un succes de mainstream cu albumul lui de black. Trăgându-și căciula de tarabostes pe cap, Lucian promise o navetă de bere cumpărată de la birtul satului după ce aveau să termine muncile zilei. Bineînțeles, maică-sa îl sună somându-l să mulțumească demiurgului pentru venirea pe lume, suplicații de la care artistul de black se eschivă cu umor. Roland îi promise să-i împrumute un volum subțire care trata despre situația teologiei în vremurile de azi.

Așa că Lucian lansă două iconoclasme vesele ca să-și amuze prietenii, se urcară toți trei în mașină și porniră către clădirile fostului C.A.P.

Era zece și un sfert și primul lucru pe care Titus îl semnaliză celorlalți doi după ce intrară pe poarta incintei fu că, după toate semnele, nea Șandru și femeia din oraș manifestaseră, într-adevăr, animalul cu două cocoșe.

— Să vezi că chiar i-a dat-o bătrânul, reiterează Titus, privindu-i pe cei doi conversând apropiat în ușa morii, în timp ce nea Șandru ținea un sac cu cereale în echilibru pe grumaz.

Cu numai zece metri înainte de petecul cu iarbă arsă de zgură pe care Titus parca mașina în fiecare dimineață, Golful dădu două rateuri și se opri. Titus încercă fără succes să-l pornească, apoi coborî de la volan și săltă capota, fără să poată identifica vreo neregulă. Nea Șandru lăsă sacul, se aplecă hotărât deasupra intestinelor mașinii și, după cinci minute, găsi deranjul: o bucsă a electromotorului, pe care o fixă imediat în poziția corespunzătoare. Titus îi promise ușurat două doze de bere, după care tinerii se întoarseră în grajd.

După câteva pauze pentru fumat, se opriră la ora trei, hotărând să facă un drum până la benzinărie pentru Cola, snacks-uri și berea bătrânului mecanic. La cinci kilometri de sat, în parcare pentru tiruri și camioane din intersecția șoselei naționale cu drumul de țară care șerpuia către râul Strei, două prostituate se ofereau țepene pe linia albă de la marginea carosabilului. Nu păreau a avea cu mult peste douăzeci de ani și una dintre ele, înaltă, își împinse în față pieptul încorsetat de un sutien rozaliu, desfăcându-și geaca în aerul înțepător.

— Băieți, dați o muie? le dădu Titus ghes celorlalți doi, însă niciunul nu se arătă prea încântat – era frig, nu voiau să-și cheltuiască banii munciți, și, înainte de orice, se spălau în ligheanul cu apă încălzită încă de când își începuseră munca.

— Dacă aveai apă caldă în casă le puteam lua în sat, zise Roland.

— Nu veneau..., îl asigură Lucian.

Fiindcă erau sastisiți de omlete cu pâine, parizer și muștar, la întoarcere opriră la alimentara din piața satului și cumpărară carne pentru grătar. Seara, după ce mâncară carnea și dădură gata o sticlă de doi litri și jumătate de bere, ieșiră în piață.

XII

Cea mai mare parte dintre liceenii și studenții care veneau în sat la sfârșit de săptămână se întorseseră în oraș. Titus o recunoscuse așezată pe banca din stația de autobuz a pieții pe Andreea Ivaș, nepoata viceprimarului, studentă a Universității din oraș la facultatea nou-înființată de Științe Sociale și veche cunoștință de pe vremea vacanțelor din copilărie. Andreea avea părul castaniu, purta ochelari și fuma slim. Titus se jenă să-i comunice scopul adevărat al eforturilor din grajd, mărginându-se să-i spună că își ajută nașul.

În timp ce Titus conversa cu studenta, Lucian se îndepărtă până la balustrada podului, după ce fusese apelat de văru-său Matei, care era internat în spitalul San Raffaele din Milan, oraș în piața căruia vindea blugi, adidași și șlapi pentru patronii lui italieni. Văru-său insistă ca Lucian să vină la muncă în Italia și tânărul nu-și putu contraria ruda bolnavă declarându-i că nu avea de gând să plece nicăieri până când nu-și termina colecția de zece piese.

A doua zi, în timp ce Roland își fierbea a doua cafea pe aragaz, Titus primi de peste gard salutul unui sătean a cărui figură și-o amintea vag și află că omul îi propusese nașului Anton, cu câteva zile în urmă, să cumpere câteva lațuri depozitate

în spatele șurii, pe peretele WC-ului. Titus îi spuse că nașu-său îl asigurase că se putea lipsi de cele patru scânduri de fag și primi în porțița grădinii din spatele casei opt sute de mii drept plată, spunându-și că va fi deja întors în oraș când nașu-său avea să observe lipsa lemnului.

În grajd, cei trei constatară că nu mai aveau mult până la finalul care avea să fie încununat de un ultim drum la punctul de colectare a fierului vechi. Când ieși pe ușa grajdului, Roland se pomeni privit lung de Andra, care deșerta o oală în fața magherniței, așa că își întoarse privirea în altă parte.

La trei și jumătate, o ceată fistichie de țigani deschise poarta și se opri în fața clădirii morii. Erau trei bărbați, dintre care unul bătrân și șchiop, cu gece de piele peste cămăși și pantofi în picioare, alături de trei femei care purtau fustele tradiționale, înfoiate, înflorate și lungi până la pământ. Vindeau oale, tigăi, linguri, gece de piele și parfumuri contrafăcute și nea Șandru, care făcea ultimele ajustări la sita morii, își bătu capul timp de un sfert de oră ca să evacueze nomazii de pe proprietatea patronului său. Țigani o apucară spre sat, în speranța că acolo aveau să găsească clienți și Titus cu Roland, ieșiți în fața grajdului, petrecură cu vederea trupa pestriță, terminându-și țigările.

XIII

Cum grătarul fusese numai bun, seara își fripseră câțiva cârnați luați din același loc și apoi se instalară la televizor cu câte o doză de bere, după ce decisese că nu aveau chef să joace cărți. Urmăreau știrile, dându-și cu părerea despre creșterea pensiilor anunțată pentru anul viitor.

— Deci pensia medie va să fie cam 180 de euro, conchise Roland.

Când demarară știrile din sport, telefonul lui Titus începu să cânte – era nașul Anton, care îl rugă să dea o mână de ajutor zidarului, instalatorului, electricianului și sobarului care avea să-și facă apariția a doua zi ca să repare soba și să curețe hornul. Nașul îi promise că nu avea să rămână dator, adăugând că peste două zile urma să instaleze în cocina din șură un porc de 135 de kilograme, cumpărat cu ceva mai puțini bani decât suma care ar fi fost necesară în decembrie, luna cadourilor și a sacrificării tradiționale a suinelor.

— Fă niște curățenie în cocina aia, încheie nașul, așa că, a doua zi, Roland și Lucian plecară fără Titus spre grajd, apucând-o pe jos înspre piața satului.

Într-adevăr, la câteva minute după ora nouă își făcu apariția Mirel, un bărbat de vreo 60 de ani, emaciat și îmbrăcat de lucru, și începu să dezasambleze partea de sus a sobei din sufragerie. Titus se făcu util pentru o vreme, apoi, după ce omul nu mai avu nevoie de ajutorul lui, puse mâna pe lopată și începu să scoată afară noroiul întărit din cocina aflată în partea de răsărit a șurei, apelând la sobar ca să îndepărteze din viitoarea locuință a porcului tot felul de vechituri inutile.

După prânz, când Mirel plecă, Titus se urcă în mașină și porni către grajd.

— Nu mai e mult, îl întâmpină Roland, și Titus își luă în primire barosul ca să dea ultimul asalt asupra bucăților de fier.

XIV

A doua zi, când rămaseră fără țigări, porniră spre benzinărie, în timp ce în jur mugea o furtună îngrozitoare. Cerul se înnegrise, ploaia cădea densă și grea în rafale susținute și ștergătoarele de pe parbriz erau depășite.

După cum anunțase, nașul Anton sosise cu animalul tractat într-o remorcă acoperită și îl vârâse în șură, după care se urcase în mașină și o apucase înapoi spre oraș – o chestiune neprevăzută se ivise la serviciu.

După ce tinerii își cumpărară pachetele de țigări și sticla de Coca-Cola din benzinărie, Lucian se întreținu la telefon, vreme de douăzeci de minute, cu bateristul cu care pusese umărul la proiectul de black. Trebuia să asculte și să decidă asupra unor probleme de creație (track-urile de tobe), așa că amână orice discuție până când avea să se întoarcă în oraș, în ziua următoare! – căci șinele erau aproape mântuite.

La opt și 17 minute ultima lovitură de baros desprinsese ultima șină din ciment. Roland o ridică și începu s-o curețe cu ciocanul. Apoi, Titus și Lucian luară pe brațe cele patru șine sprijinite pe zidul grajdului și le stivuiră lângă celelalte, în portbagajul Golfului. Dis-de-dimineață: spre punctul de colectare a fierului vechi!

XV

La opt și un sfert, după ce sorbiră în grabă cafeaua, toți trei se urcară în Golf, porniră spre piață și apoi ieșiră din sat pe șoseaua națională.

Era ultimul transport și bitumul pe care rula autovehiculul, peisajul autumnal din stânga și din dreapta și până și mașinile care treceau pe lângă ei le apăreau într-o aură triumfală, emanând promisiuni infinite.

— Vă băgați la încă un grajd, băieți? râdea Titus. Încă nu hotărâse definitiv ce avea să facă cu banii și își promise că nu avea să-i cheltuiască așa cum făcuse de atâtea alte ori, în clubul din apropierea spitalului, în oraș sau pe câteva seri într-una dintre cabanele din stațiunea de schi de pe versantul la poalele căruia ființa urbea.

Roland, probabil cel mai exaltat fiindcă terminase treaba și strânsese niște bani, știa cu atât mai puțin ce anume avea să facă cu ei. Probabil că, după ce avea să cheltuiască o parte din bani pe cumpărături pentru casă, avea să frecventeze, cât timp aveau să-i ajungă mijloacele, barurile tinerilor din oraș, împreună cu câțiva prieteni. Incitat de afluxul de lichidități, își imagină, în această oră fericită, cum ar fi fost s-o întoarcă pe Ramona afișându-se cu altă femeie și făcând-o geloasă. Dar ea nu putea fi geloasă, fiindcă nu îi păsa – și tânărul se lăsă în voia fericirii lui nefericite, știindu-se ridicol și privind în continuare, transportat, câmpurile hipnotice pe geamul mașinii, fără să le vadă.

Deseară cumpăr placa. Merg la Radu acasă și o comand, răspunse Lucian, care rămăsese fără internet în casă de trei luni de zile, când Titus îl întrebă, la fel de vesel, ce avea de gând să facă cu banii. Albumul de black făcea un mare pas înainte spre materializare.

În incinta punctului de colectare a fierului vechi îl anunțară pe singurul angajat că tocmai plătitise ultimul transport și apoi se întoarseră în sat, oprind mai întâi la aceeași benzinărie ca să-și cumpere câte ceva.

În fața casei, Land Rover-ul nașului le dădu de știre că proprietarul grajdului sosise. Titus îi întinse partea lui din bani și nașa-sa Eftimia, o pară grasă cu coafura sărmăluțe, care cerceta casa, căutând urme de vandalisme produse de tineri, își luă finul în brațe și îl ciupi de obraz.

Peste șapte ani, Titus, purtând un tricou de polo Ralph Laurent albastru și mocasini și curea albă Gucci, locat în pizzeria Orfeo din Parma, avea să desfacă apa minerală de lângă scrumieră, sărbătorind – fără să le-o spună celor care erau cu el la masă – doi ani de când își procurase autorizația de controlor pentru echipamentele mecanizate din tot soiul de fabrici, începând să câștige, în numai trei luni de la înregistrare, câte 4.000 – 5.000 de euro pe lună. După o vreme, când strânsese niște bani, începuseră să i se deschidă perspective și mai lucrative. Urma să se însoare în câteva luni cu o emigrantă roșcată din Chișinău, păstrase legătura cu Roland, și, ceva mai rar, conversa cu Lucian prin internet, fără să-și poată interzice să se întrebe câteodată dacă nu găsisese în fiecare lovitură de baros a sărăciei lui tot atâta fericire câtă găsea în viața clădită în Auson.

Roland plecase și el, până la urmă, în Anglia, după câțiva ani munciți în Timișoara pe un salariu care nu-i ajungea, lucrase într-o fabrică de procesat carnea, absolvise un curs, se angajase la o firmă care presta servicii telefonice și online pentru câteva corporații, și, după cinci ani și jumătate, în ziua în care fusese numit manager de proiect pentru întregul Lancashire, privea melancolic în monitorul pe care era afișat e-mail-ul care îi anunța reușita: literele se topeau ca tăietei calzi pe ecran, devenind părul blondei Agatha, sora medicală irlandeză, ale chelneriței românce din Bristol, Valeria, ale lituaniencei Ruta. Câte un amănunt din goliciunea lor i se amesteca, în fața ochilor, cu parfumuri, drumuri străbătute, faruri, nopți iluminate de vitrine, străzi bătute mână în mână și bănuiala imensei futilități a oricăror alte succese îi ridică din vintre spre buze un val amar: la ce bun?

O dată sau de două ori pe an, când se întorcea în țară, se întâlnea cu Lucian, care purta acum cămăși în dungi, blugi clasici și ochelari, și tânărul care nu mai era chiar atât de tânăr, corect tuns, angajat ca inginer de sunet în studioul unui radio comercial național, îi detalia cu umor cum înjghebase o relație cu colega lui redactor, după ce, la câteva luni după muncile asidue din clădirea fostului C.A.P., părăsise orașul văduvit de locuri de muncă, se angajase ca agent de vânzări și intrase la inginerie de sunet în capitală, renunțase la muzică, făcuse câteva călătorii ca să strângă bani muncind într-un parc auto din Germania, și se întreba, anesteziat, dacă orice viitor nu era la fel de bun sau de rău ca toate celelalte: o strădanie comică în scopul de a nu rămâne niciodată fără țigări.

Într-una dintre serile trecute ale acestui noiembrie târziu inginerul hidrotehnic Anton Pancea a intrat, ca de atâtea alte ori, pe ușa grajdului. Când a aprins becurile din tavan folosind același comutator improvizat pe aceleași fire branșate la rețeaua

de înaltă tensiune, a rămas străfulgerat: trei fantome îndoite de la mijloc, înfiripate în lumina difuză din tavan, loveau pentru eternitate cu baroasele în podea. Bărbatul scutură din cap, își duse mâna dreaptă la frunte ca să-și facă semnul crucii și vedenia dispăru.

Underground Concetto

Sunt talentul care apăsa cândva pe umerii lui Roger. Odată cu lăsarea serii s-a trezit cu mintea destul de limpede ca să înțeleagă enormitatea circumstanțelor în care se afla: se împlineau trei zile de când fusese închis într-o celulă de trei pe patru metri cu pat, chiuvetă și ceașafuri albe și nu mai putea citi. În fiecare seară, o asistentă corpolentă îl escorta la coada în capătul căreia se distribuiau pastilele, unde Roger se înșiruia prudent alături de alți 20 – 25 de camarazi și apoi înghițea pilulele pe care i le depunea în palmă o asistentă bătrână, sub privirea căreia scotea lung limba din gura apertată ca să demonstreze că nu încerca să tăinuiască medicația prin cine știe ce crevasă bucală.

Ceruse cărți mamei, verișoarei și prietenului Cogea și le primise în darn: frazele lui Faulkner și Pamuk se înșiruiau descurajant, zăngănind prevestirea unui viitor sumbru, ca o împletitură de zale pe firul conducător al intrigii, ținând piept cu reziliență oricărui efort cognitiv de a pătrunde în carnea textului. Din colțul din dreapta sus al celei – locul în care o firmă de echipamente de supraveghere ar fi instalat o cameră de luat vederi – mi s-ar fi făcut milă de el, dacă nu aș fi fost deja frăgezit de păreri de rău privitoare la propria-mi soartă, la gândul că aveam să-mi petrec restul vieții ca djinn rătăcitor al creației literare, lipsit de sălașul oricărui craniu încăpător.

Clădirea în pânțelele căreia, ca Iona în chit, își căina feeling-ul pierdut pentru literele frumoase tânărul Roger dura într-una dintre intersecțiile dealului acoperit cu cvartale și bitum pe care se afla un întreg cartier al orașului, în apropierea celui mai mare campus studentesc din urbe. Privite din afară, dinspre pizzeriile și bistrourile pline de studenți de peste drum, gardurile înalte de beton ale clădirii aveau ceva din masivitatea glazurată a zidurilor care împrejmuiau templele mesopotamiene. Văzute din laterala dreaptă, de pe strada care, pornind din intersecție, înainta cale de 500 de metri până la clinica de oncologie, aceleași stavile monumentale de ciment împrumutau un aer bucolic, străjuite de deasupra, ca de brațele unor candelabre, de ramurile sălciilor și salcâmlor din incinta spitalului de psihiatrie.

La intrare, după poarta cu figuri geometrice din fier forjat prin care se putea vedea curtea, funcționa un chioșc cu sortimente de soiul Mars și Snickers, la câțiva metri de prima clădire, care se înălța întunecată la stradă, deasupra unei stații de taxiuri. Curtea avea 80 de metri pătrați și, în capătul ei nordic, se deschidea intrarea în pavilion, pe scările căruia era întotdeauna coadă la orele în care medicul-șef Tudoreanu opera consultații și internări. Întregul complex avea o aură poescă de gotic stalinist și cei 10-12 bolnavi de la liber care se plimbau încă derutați prin curte te trimiteau cu gândul la tot felul de povești melancolice cu vieți irosite de insanitate.

Era 8 și 23 de minute și Roger ieșise din cameră, dăruindu-se practicii supralicitate de toți bolnavii: fumatul țigarilor. În capătul holului, doctorul Ionescu ținea de vorbă asistenta înaltă și roșcată cu care încerca să se culce, poate chiar în oficiul asistentelor sau în vreo rezervă goală, își spuse amuzat tânărul. Încercă să-și

imagineze ce ar fi crezut Lidia dacă ar fi știut că era internat la nebuni: ar fi început să-l ocolească sau i-ar fi găsit un farmec în plus?

Roger urmări cu privirea asistenta roșcată strecurându-se prin ușa întredeschisă de metal masiv care separa regatul celor liberi de bolgia deținuților. Becul de deasupra lui clipea din ce în ce mai palid, împăienjenind pereții cu reflexe gălbui. Câțiva bolnavi în halate de casă și șlapi se opriseră în capătul holului, fumând și sprijinindu-se de zid. Roger își stinse țigara și se întoarse în salon.

Înainte ca internații să fie chemați la coada pentru pilulele de seară, tânărul deschise încă o dată *As I Lay Dying* la pagina la care potrivise semnul de carte, apoi închise volumul și deschise ultimul roman tradus al lui Pamuk la pagina cu ureche, parcurse toată fila, apoi încă două, și depuse îngrijorat – pentru a câta oară? – volumul pe noptieră.

În cele cinci minute și jumătate pe care le petrecu la rând, schimbă câteva vorbe cu doi dintre colegii de pavilion și, până să i se depună în palmă pilula obișnuită, albă și tare, și cea albăstruie, voluminoasă și poroasă, care se dizolva în contact cu saliva, își dăduse seama, iluminat de o hotărâre feroce – silueta Lidiei în blugi de designer îi fulgeră prin fața ochilor -, de ceea ce trebuia să întreprindă ca să-și recupereze ghearele literare răpite odată cu mințile și, în general, sensul în viață. Sus, în colțul din stânga al tavanului, am tras în piept cu nesaț o gură de aer rece (era noiembrie) și speranță: poate că n-aveam să-mi sfârșesc zilele ca daimon vagabond.

Prin urmare, după ce își înghițise pilulele, Roger era edificat: trebuia să intre în comuniune cu singura producție literară pe care o dusesese la bun sfârșit înainte să înnebunească și să fiu ostracizat. Bucata se intitula *Șofran și letargie* și putea fi găsită, probabil, în unul dintre sertarele biroului unui asistent la catedra de teorie literară a Facultății de Litere.

Tânărul aspirant credea că, odată ce s-ar fi împărtășit din imensa ironie, scepticismul epistemologic și mefiența față de orice absolut a lucrării, avea să-și reanimeze viziunea. "E magnum opus-ul lui", îmi spuneam de lângă bec, și mă imaginam din nou briant, repus în rosturile mele.

Roger se descurajă pentru o clipă, lovit de gheara disperării în coșul pieptului când își dădu seama că nu putea să meargă și pur și simplu să ceară textul: la drept vorbind, abia dacă schimbase două vorbe cu tânărul critic căruia îi înmânase opusul său de acomodare ludică în abis. Apoi, firește, îi veni ideea salutară: mai existau două exemplare ale lucrării de viziune incomensurabilă: manuscrisul, cu câteva ștersături, aflat pe fundul dulapului garsonierei în care locuise cu chirie cu până trei luni în urmă și o copie în Word, pe PC-ul din complexul studentesc pe care o dactilografiasse la calculator la câteva zile după ce își încheiase nuvela.

Până târziu în noapte, își plănuiește evadarea cu anticipația delicioasă a infractorului care se imaginează în posesia bunului pe care îl va fura: trebuia să aștepte să fie mutat pe secția cu „liberi”, unde se presupunea că se găseau nebunii aduși de medicație la sentimente mai bune. A doua zi, la vizita de dimineață, află euforic că în curând avea să fie mutat într-unul dintre saloanele de dincolo de ușa roșie de metal, lucru certificat de maică-sa, care încă spera că artistul fără operă n-avea să fie

diagnosticat prea sever. Pituitara lui Roger nu mai eliberase niciodată atâtă endorfină.

Cele trei zile până la relocare trecură repede. Fuma mult și își spărgea capul de un volum de Murakami adus de prietenul Cogea, așteptând noaptea în care avea să se strecoare din curtea spitalului și să citească – cum nu mai citise ceva vreodată – Aleph-ul lui de intertextualitate programatică și metaficțiune devenită scop în sine. Apoi, amândoi aveau să accedem din nou la superbia vertijului juisant care ne stăpânea pe vremea când orice grafie produsă de mâna omului ne vorbea instantaneu.

Rămase din nou fără țigări și apă, încă o dată, la Cristi, care nu părea a avea vreo boală mintală și care își asigura tutunul și cafeaua din serviciile făcute celorlalți internați. Cristi era găzduit în salonul de la primul etaj, unde Roger urcase o singură dată, pe o scară străjuită de o boltă învoaltă, ascunsă după o ușă dublă, mare și albă, boltă care te ducea cu gândul la scene de bal din, de exemplu, Tolstoi: ar fi fost păcat ca, înainte de a adăposti alienați mintal, clădirea să nu fi slujit unui scop mai festiv – poate în interbelic, găzduind baluri din, de pildă, Proust?

Cristi, un tânăr slab al cărui maxilar și mandibulă protuberau dramatic, îi aduse țigările, își încasă banii și reuși să-i vândă o bluză. Roger n-ar fi putut spune prea limpede pentru ce o cumpăraseră, ceea ce, își spuse, era încă un semn că era lăbil. Probabil că își imaginase că avea să arate bine în ea (mâneci albe, tors roșu cu logo, material ușor elastic) când avea să iasă de la nebuni.

Pe hol, Roger congregă cu un baterist blond și îndesat, îmbrăcat într-un tricou ștanțat cu nenumărate reprezentări în galben ale lui Beavis și Butthead. Vorbeau despre rock alternativ și hotărâseră că aveau să demareze o trupă când aveau să se vadă liberi. Roger luase cândva lecții de chitară.

În seara de dinaintea mutării pe secția de liberi, doctorul Ionescu părea a fi futut asistentă. Roger îl văzu după vizita de dimineață, când cadrul medical ieși din salonul din capătul holului și își continuă conversația cu roșcata. Gesturile lor îi părură tânărului limbajul unui bărbat și ale unei femei care consumaseră actul fizic.

După ce dormi aproape două ore, tânărul își luă pilulele și rămase pe hol, anticipând cu melancolie ziua glorioasă când toate zbaterile lui literare vor fi istorie, privind deja nostalgic zidurile care încă îl închideau. Se pomeni din nou curtat de poponarul care venea din cealaltă aripă a clădirii, ajungând în holul de la parter pe căi necunoscute celorlalți bolnavi. Roger reperase invertitul fixându-l prin două rânduri de geamuri chiar a doua zi după internare și jocul indecis al capului între umerii ascuțiți, alături de pasul lipsit de pământare, îi certificaseră nuvelistului apucăturile bărbatului îmbrăcat în negru. Invertitul îi ceru un foc și se îndepărtă în meandre de tânărul care îi întinsese politicos bricheta.

Speranța nou-înfiripată că viitorul literar avea să-l ridice pe culme după culme îl purta mereu, până la urmă, cu gândul spre orgasme ceva mai pământești: ce ar fi putut să-i spună nou Lidiei odată ce m-ar fi recuperat în bolta craniană? În zilele în care colegii și colegele lui își căutau îndrumători pentru teza de licență care să predea obiecte de studiu cât mai facile, Lidia îl interpelase pe holul etajului al doilea și Roger fusese cât pe ce să articuleze singura idee care-i răsărise în cap și să încerce s-o

intereseze de un capuccino servit în cofetăria lipită de clădirea facultății. Apoi, Lidia coborâse scările și scăpase mapa cu cursuri xeroxate pe jos, aplecându-se s-o ridice cu un șuierat teribil - blondă, grațioasă, cu buzele mustind fertil în prea-plinul rozaceu al impudorii lor funciare.

Roger își propuse să se întoarcă în celulă și să citească, oricât de inutile ar fi fost eforturile lui lectoriale. Înainte de culcare, făcu un duș și – cum tensiunea era mare și viața de căcat și promisiunea reîntâlnirii cu Urtextul enormă – se slobozi în gaura de evacuare a apei, după ce și le imagină, pe rând, pe asistenta roșcată și apoi pe Lidia, oprindu-se totuși asupra unei starlete porno după ce, cu câteva zile înainte de internare, fusese surprins să-și dea seama cât de mult semăna actrița lui preferată de filme pentru adulți cu colega lui blondă.

A doua zi era ziua transferului la liber și Roger primi patul de lângă ușă într-un salon cu trei paturi, jubilând încă de dimineată la gândul că urma să plece – prin orice metodă – în căutarea textului seminal al talentului său. Ușa salonului era la câțiva metri de holul de la intrare, în care pacienții și aparținătorii așteptau îngrămădiți să intre la șefa secției, o femeie de vreo 60 de ani cu permanent, slabă, amiabilă și bine intenționată, excedată însă de implicațiile cazului țestei în care cândva livrasem cu acribie. Roger nu reuși să-și dea seama dacă, judecând după numărul saloanelor, nebunii internați la liber erau mai mulți decât cei internați în secția de după ușa ferecată de metal. În patul vecin stătea lungit un student la matematică, palid și emaciat, cu o claie de păr negru și creț în cap și în cel de-al treilea pat un gras care era probabil licean. Studentul de la matematică se amuza teribil de mirosul de fecale din salon, strâmbându-se de râs la fiecare cinci minute. Grăsuțul din patul de la geam îl întrebă cu o curiozitate de cunoscător dacă citea Murakami și îi recită de pe o foaie versurile din „Sympathy for the Devil” dintr-un motiv neclar: voia să-i arate cât de bune erau versurile lui Mick Jagger, faptul că medita la ele sau pur și simplu i le citea ca pe un fel de producție proprie?

După ce-și închise cărțile în noptieră, Roger ieși, pentru prima oară după zece zile, în aer liber: deschise ușa salonului, trecu pe lângă cei câțiva pacienți și cele câteva rude ale pacienților care așteptau în fața ușii doctorului Tudoreanu, deschise ușa pavilionului și ieși afară, unde se lăsă inundat de lumina tăioasă de noiembrie cu pasiunea unui întors din Gulag. Prin grilajul porții de metal putea să vadă intersecția aglomerată pe care mașinile și grupurile de trecători o traversau drept înainte, către complexul studentesc, în josul pantei, pe lângă stația de taxiuri, spre centrul orașului, sau pe deal în sus, spre cartierul seren al pensionarilor, unde locuise și el până nu demult. Privi halucinat colțul urbei în care trăise își prima tinerețe și literatura. Deocamdată, nu-și îngădui mai mult decât un atac scurt de melancolie, staza sufletească pe care De Sanctis o numește „boala epocilor de tranziție” – zilele care urmau trebuiau să fie ale faptei, întru reinserția mea în zona parietală inferioară stângă a făcătorului de fraze.

Era o dimineată rece și se plimbă timp de o oră prin curtea spitalului, fumând și extregând cafele cu lapte din dozatorul din clădirea de la șosea, al cărei scop îi rămăsese misterios, fiindcă înăuntru nu părea a se petrece nimic. Un câine defeca

lipit de stâlpul porții de la intrare, cu urechile lăsate în jos și un aer îngrozitor de vulnerabil.

Având plăcerea de a lua lucrurile metodic, Roger își amână proiectarea mentală a planului de evadare și se întoarce în salon, unde își dădu seama că constipația care îl muncă de câteva zile se transformase într-o complicație dureroasă, după ce încercă să defecheze din nou fără niciun rezultat. Maică-sa, căreia îi mai revenise inima la loc după ce fiu-său fusese mutat pe secția cu acces liber, veni odată cu ora prânzului și îi oferii soluția: să încerce să evacueze excrementele sub un duș fierbinte. Roger se conformă, întrebându-se totuși cum anume avea apa caldă să înmoaie căcatul atâta timp cât între el și jetul dușului se interpunea întregul său corp. Sub duș, traversă un episod care îi păru mai periculos decât cel al măselei putrede care aproape că îi provocase un infarct cu doi ani în urmă, temându-se că materia fecală pietrificată avea să-i lezeze vreun organ sau că avea să se aleagă cu un prolaps rectal. Bălmăjind cu oroare „Tatăl nostru” în timp ce căcatul amenința să-l sfâșie, se nevoi sub jetul de apă caldă timp de patruzeci și trei de minute, întorcându-se apoi, palid și triumfător, în salon.

Acum, nu mai avea niciun rost să amâne: ieși în curte, examinează din nou gardul de fier forjat care separa incinta de intersecția aglomerată și se felicită fiindcă slăbise încet și sigur în ultimii ani și putea să escaladeze grilajul. Ușa pavilionului se închidea în fiecare seară la zece și, socoti că, după ce și-ar fi luat pastilele la nouă și jumătate, nimeni n-ar fi avut vreun motiv să-i mai ațină calea. Cât despre ceilalți doi pacienți din salon, avea să-i informeze că ieșea pe holul băii ca să fumeze; calculase că nu avea nevoie de mai mult de zece minute pentru a ajunge în garsoniera în care se afla manuscrisul-minune și alte zece ca să se întoarcă – avea de gând să citească opera fondatoare chiar în holul pavilionului, lângă ușa care încarcera nebunii cu restricții de mișcare, loc numai potrivit pentru iluminare și reapropierea intersecției de perplexități cosmice ale eposului în creierul care urma să le primească stupefiat.

La lăsarea serii, după ce se întrebase toată după-masa dacă avea șanse mai mari să găsească compoziția pe fundul dulapului din garsonieră sau pe PC-ul din camera 101 a căminului 16 din complexul studentesc, își luă pe el hainele redobândite după ce revenise la liber – blugi, adidași Nike, un hanorac negru și, sub el, bluza cumpărată de la colegul de detenție Cristi -, străbătu curtea, fumă două țigări așteptând ca femeia de serviciu și cei doi internați de pe bancă să privească în altă parte și fu nevoit să se întoarcă înapoi, fiindcă se făcuse ora zece și în dreptul porții încă se plimba un bipolar bătrân și șchiop dintr-un alt salon.

Peste alte 24 de ore, în cele câteva zeci de secunde scurse până când doi nebuni adânciți în conversație să facă stânga-mprejur în capătul curții și să-l încadreze din nou în câmpul vizual, Roger sări grilajul, se ascunse după gardul de beton și traversă strada la douăzeci de metri de marcajul pentru pietoni.

Pe străduțele pline cu localuri pentru studenți, nu avea timp să privească noaptea și să respire aerul libertății după care tânjise. Cât ar fi vrut să flaneze măcar două ore pe străzile orașului după cele 12 zile de captivitate! La numai 50 de metri, pe pantă în jos, dura în beton și sticlă Neros, complexul la al cărui prim etaj jucase biliard de atâtea ori cu Cogea și alți tineri, bând bere, aplicând cretă pe vârful tacurilor,

aruncând ocheade către studenți din încăperea și coborând apoi la parter să mănânce hamburgeri. Știa că, dacă circumstanțele presante în care se afla i-ar fi permis să intre înăuntru, amintirea timpurilor trecute l-ar fi împresurat, năpădindu-l cu grația zdrobitoare a apelor din largul unei mări. Stația de taxiuri ființa la douăzeci de metri mai jos de clădirea spitalului, la debutul pantei și, chiar dacă era joi seara, Roger aștepta doar un minut până când o Dacia Nova galbenă parcă în spațiul marcat. Cu o zi înainte, îi ceruse mamei lui bani pentru cafele, cornuri și țigări. Taxiul începu să ruleze în trafic și lui Roger i se păru, bineînțeles, că stă pe loc.

Coborî în fața blocului de garsoniere și, înainte să urce scările, se opri să fumeze o țigară. Un frison cald îi aburi privirea care se opri, rînd pe rînd, asupra blocurilor cunoscute din jur, pline de pensionari, asupra boschetelor și arbuștilor familiari din fața lor, și, în cele din urmă, asupra chioșcului etern de la parter, din care își cumpărase de atâtea ori țigări și pâine. Din chioșc tocmai ieșise Govoran, bătrânul ipohondru din scara a treia, cu veșnicul lui canis în lesă.

Singurul pretext pe care îl găsisese ca convingă noii chiriași din vechea lui locuință să-l lase să le caute în dulap fu acela că acolo se afla o parte din teza lui de licență. Pe fata care îi deschise ușa și-o amintea de când evacuase locuința, o brunetă simpatică, vegheată din capul holului de doi metri și jumătate de prietenul sau soțul ei. Probabil că erau amândoi proaspeți absolvenți, își spuse Roger.

Explică, cerându-și întruna scuze, că uitase în dulap jumătate din lucrarea lui de absolvire. Apoi, în timp ce se scuza din nou cât mai umil, tânăra femeie îl anunță că cele câteva cărți și o mapă albastră erau în continuare unde le lăsase. Făcu câțiva pași, intră pe hol, partea bărbătească a cuplului îi puse în brațe cărțile și mapa și Roger îi întrebă dacă putea să vină în altă zi după volume, mulțumi cu inima cât un purice și se așeză pe treptele din casa scării, deschizând mapa și recunoscându-și scrisul într-o zecime de secundă, în spatele notițelor xeroxate ale cursului de lexicologie.

Amânase destul: își aprinse o țigară, scoase foile – cu riscul de a fi făcut albie de porci dacă bătrâna cu capsă pusă de la parter ar fi ieșit pe ușă – și citi sentința ineluctabilă care i se păru deodată la fel de firească, de impersonală și de meritată sau nemeritată ca o calamitate naturală: „Amânase destul: își aprinse o țigară, scoase foile – cu riscul de a fi făcut albie de porci dacă bătrâna cu capsă pusă de la parter ar fi ieșit pe ușă – și citi sentința ineluctabilă care i se păru deodată la fel de firească, de impersonală și de meritată sau nemeritată ca o calamitate naturală”.

Primul gând care îi trecu prin cap fu că, după toate aparențele, avea să-și petreacă întreaga viață ca veleitar literar insănat – în colțul din dreapta dintre parterul și primul etaj al casei scării îmi dăduseră lacrimile. Eram muți ca doi infanteriști după o bătălie pierdută. Bineînțeles, chiar înainte să urce înapoi în taxiul care îl aștepta afară (se gândise la venire să-și citească eposul fondator chiar pe bancheta din spate), tânărului îi zburase deja gândul spre cealaltă rezolvare posibilă: documentul Word de pe PC-ul din complexul studentesc. De mai multe ori, fu cât pe ce să-i spună șoferului să o cotească spre campus, însă își imagină că, dacă lipsa lui ar fi fost descoperită, ar fi riscat să fie închis din nou în pavilionul cu restricționați și poate sedat și planul lui ar fi avut de suferit amânări indefinite.

Coborî din taxi, făcu o scurtă recunoaștere a curții cu privirea și sări gardul înapoi, răsuflând ușurat în fața dozatorului de cafea din clădirea dinspre bulevard, spunându-și că, în cazul în care unul sau altul l-ar fi întrebat de vorbă, avea să spună că nu avea somn și că își petrecuse o bucată de timp – pur și simplu – în vechea clădire goală și întunecată.

După ce intră înapoi în pavilion – ușa era deschisă – și se întoarse în salon, înțelese că nimeni nu mirosise nimic: matematicianul îndruga ceva despre un sandwich cu șnițel din piept de pui, amuzându-se intermitent, ca de obicei, de miasma de căcat pe care părea singurul în stare s-o simtă și adolescentul burtos stătea pe pat într-o rână, scriind ceva pe o foaie – alte versuri de la Rolling Stones?

Cu toate că, a doua zi, i se păru, pentru o vreme, că și-ar fi forțat norocul dacă evada din nou odată cu lăsarea serii, Roger ieși în curte la nouă fără un sfert și renunță la ideea de a scoate un latte macchiato din dozator, pornind în recunoaștere. Nu zări picior de alenat ori personal medical, așa că sări gardul și traversă intersecția din fața spitalului. Campusul studentesc era atât de aproape, încât orice taximetrist ar fi refuzat să-l transporte cale de cei 300 de metri flancați de clădiri înalte și de un gard din plăci de beton alb care demarca o zonă verde unde studenții se așezau primăvara cu păturile.

Avea de gând să-și ceară din nou scuze cu aplomb, pregătindu-se, încă din salon, să folosească același pretext ca în cazul tinerilor din fosta lui locuință ca să i se ofere acces la primul desktop de pe masa dintre cele două paturi studentești suprapuse pe peretele stâng al camerei de cămin. Un gând negru nu îi dădea pace.

Navigatul printre roiurile de studenți care circulau pe străduța care intra în campus avu asupra sa efectul unei licori: preț de câțiva pași, se simți parte din mulțimea tânără, reviograt și alert. Studentele intrau în grupuri în baruri și sentimentul apartenenței la casta cursanților îi declanșă un puseu de solidaritate și forță, simțindu-și tinerețea atât de concretă de parcă ar fi fost o haină sau un obiect pe care putea să-l strângă în mâini, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată de când înnebunise. Cât i-ar mai fi plăcut să stea la bere cu colegii lui în al doilea bar de pe străduța piezișă, ascultând minimal și fumând țigară după țigară! Se opri să-și aprindă una în curtea din fața căminului, privind prin vitrinele imense studenții așezați la mesele stabilimentului de peste drum, cel mai mare din întreg complexul. O studentă subțire, brunetă, se agățase de gâtul unui lungan în fața barului placat cu lambriuri maronii.

Intră în clădirea galbenă colosală, pe scările căreia locatarii și vizitatorii urcau și coborau cu cafele și cursuri xeroxate în mâini, urcă scările, o apucă pe holul etajului al treilea spre ușa camerei în care prietenul Cogea îl introdusese ca să-și dactilografieze producția, bătut la ușă și o împinse, îngrozit că computerul ar fi putut dispărea sau că proprietarul lui ar fi fost ieșit sau că – cel mai probabil – își golise coșul de gunoi.

Cel puțin una dintre temeri se adeveri: cu un capuccino spumos în mână, un student pletos care cotrobăia într-un rucsac pe unul dintre cele două paturi suprapuse, îl anunță că Dionis coborâse în „Neptun” – unul dintre barurile din

complex –, însă că era liber să caute textul și să-l copieze pe CD-ul pe care îl cumpărase din papetăria de la parter.

Coșul de reciclare era plin, așa că acționează *search* cu mouse-ul și scrie titlul poemului original. Apăsă de două ori pe fișierul apărut în listă și primele rânduri i se oferă închizitorial privirii: „Coșul de reciclare era plin, așa că acționează *search* cu mouse-ul și scrie titlul poemului original. Apăsă de două ori pe fișierul apărut în listă și primele rânduri i se oferă închizitorial privirii.”

Ce produsese Holderlin în turnul lui după ce înnebunise? De cele mai multe ori, mângălituri fără sens, și viața creatoare a poetului național luase sfârșit la 33 de ani, când își pierduse mințile. Textul emerit care promitea să-i aducă ochiul din frunte înapoi părea să-i scape printre degete.

Într-un fel, se așteptase, și gândul lui zbură instantaneu spre singurul loc de la care mai putea aștepta izbăvirea: cabinetul catedrei de teorie și critică literară al Facultății de Litere. Cocosat și labirintin, ieși pe ușa căminului, urcă în taxi și sări gardul spitalului de nebuni, reușind cu mult noroc să nu fie văzut de două asistente care beau cafea și fumau pe o bancă.

Petrecu încă o dimineață în pavilionul nebunilor la liber, știind că, de data asta, cavalcada avea să dureze mai mult, fiindcă clădirea facultății era în celălalt capăt al orașului, nu departe de gară. Totuși, un taximetrist putea străbate distanța în 15-20 de minute, dacă aglomerația nu era prea mare și avea puțin noroc la cele patru semafoare dintre intersecția Casei de Cultură a Studenților și Piața Unirii.

După ce se întorsese în salon, reușise să adoarmă numai după ce, cu un fel de satisfacție malignă, își imaginase că avea să dea greș și pentru ultima oară, înseninat de un soare negru la gândul că se putea socoti derobat de obligațiile impuse de apartenența la cultul literatorilor. Serviciu, nevastă, copii. Și eu, în colțul tavanului, al nimănui pentru totdeauna.

După două ore de somn, la șapte și jumătate, asistenta roșcată însoți șefa clinicii la vizita de dimineață și Roger îl invidie cordial încă o dată pe doctorul Ionescu, care, trase concluzia tânărul, probabil că se culca cu ea pe canapeaua din oficiul personalului. Peste douăzeci de minute, poponarul veni și îi ceru două țigări – se trezise de mult sau poate nu dormise deloc și încerca să lege o conversație.

Nu avea niciun motiv să mai amâne, fiindcă nu ar fi obținut niciun rezultat dacă ar fi sărit gardul pe seară, când, cu toate că facultatea era deschisă, nu ar fi găsit pe nimeni în cabinetul asistentului. Și chiar dacă ar fi forțat ușa, de unde ar fi putut lua scrierea destinată să mă repună în drepturi? Trebuia să-l găsească pe tânărul critic în mâinile căruia își încredințase proza: Radu Barbu, un tip de înălțime medie, cu barbă de câteva zile și bluze merinos gât-de-țestoasă. Soarele pătrunsese norii și amiaza de noiembrie încălzea pentru scurt timp curtea spitalului. Roger nu putea să nu se întrebe care erau șansele de-a da peste Lidia în curtea sau pe holurile facultății. Ce ar fi putut să-i spună și de ce se gândea la ea atât de îngrijorat pentru durata erecțiilor lui? Când, cu puțin timp înainte să fie internat, străbătuse jumătate de oraș ca să ajungă la o prostituată care plătise un anunț în ziar, nu-și bătuse deloc capul și, după ce femeia butucănoasă și trecută i-o luase în gură, se urcase pe ea și dă-i, târtane, și fute! – s-ar fi putut spune că, într-o oarecare măsură, nu făcuse tocmai treabă de

mântuială. La plecare, ca să nu tulbure curva, reușise să-i reproșeze că manevra prea brutal penisul în timpul felației.

Stinse țigara cu adidasul, aruncă paharul de plastic pe jumătate plin cu cafea în coșul de gunoi de lângă poartă, o deschise și ieși, în timp ce vânzătoarea din chioșc urla în direcția pavilionului: un bolnav evadase din spital.

Sări în taxi și grăbi șoferul, cu un ochi în oglinda retrovizoare. Traversă orașul mai repede decât s-ar fi așteptat, în timp ce se întreba ce represalii urma să îndure la întoarcere, știind, bineînțeles, că nicio măsură punitivă nu va mai conta atâta timp cât ar fi reușit să dea peste piesa centrală a canonului lui personal.

Mașina îl lăsa pe trotuarul de peste drum de clădirea facultății, lângă stația de autobuz. Roger refuză restul, privi determinat în jur, își aprinse o țigară și trecu strada.

Grupurile de studenți care coborau din autobuz traversară șoseaua odată cu el și intrară pe poarta facultății, moment în care orice gând tăcu. Îi țineam pumnii de deasupra, în aceste clipe climactice. Privi cu casualitate clădirea masivă și elegantă în curtea căreia intrase întotdeauna cu o strângere de inimă, punctată în fracțiunea pătrunderii pe ușă de un scurt vertij eroic. Cu indolență triumfală, intră în facultate, după ce ținuse ușa deschisă pentru câteva studenți și o asistentă de la catedra de folclor, și o apucă inebriabil pe hol, urcând scara principală până la etajul întâi. Întreaga secție de engleză-franceză ieșea de la cursuri, și se trezi în mijlocul valului de studenți care porniseră spre ieșire, răsfirând în urmă grupuri de câte două-trei tinere care se opreau să citească comunicările afișate pe panoul central din hol sau pe ușile catedrelor. Străbătu jumătate din hol, mai aruncă o privire pe geam și bătu la ușa cabinetului de teorie literară, apăsând pe clanță.

Din câteva vorbe îi dădu de înțeles lui Barbu, care își sorbea liniștit cafeaua între două cursuri, că își voia înapoi încercarea, fără alte explicații – avu inspirația, când tânărul critic încercă să lege o conversație, să-i spună că jos îl aștepta o mașină cu motorul pornit.

Luă mapa albastră în mâini, zdrobindu-și măselele. Dacă?

Intră în baie, dând curs traseului pe care îl hotărâse încă din pavilion, își desfăcu pantalonii, se așeză pe WC, deschise mapa, luă foile în mână și respirația i se opri. Miracol! Poate că era mediul ambiant: efervescența intelectuală din jur, grupurile de masteranzi și doctoranzi, literații, criticii, teoreticienii, lingviștii. În fața ochilor avea textul pe care-l compusese în nopțile de nesomn ale anului patru. Citi primul rând și apoi se lansă în lectura care îi ceru aproape un sfert de oră – eram salvați. Cele câteva fantezii în care figurau sute de mii de exemplare vândute dintr-un thriller, romance sau fantasy se evaporară: se întorsese în underground, unde era scrâșnetul dinților și extazul artei care-și merită numele.

Ca spiritele *onryō* ale vechilor japonezi, în timp ce Roger se ridica de pe budă, am coborât pe fluidul eteric care se deschisese ca un halou deasupra țestei lui, lăsându-mă purtat în jos pe pâlnia spiralată care se oprea în cortexul acum pregătit pentru a găzdui aporiile însăilării sale și – cine știe? – a privi dincolo de ele, întorcându-mă acasă. Am trecut imediat la treabă, așa că, primul lui gând fu, firește, că poate un alt tânăr, cu mult timp în urmă, glorificase cel mai bine extazul vizionar al coludării unei

minți receptive cu rândurile care o poartă dincolo de ea, făcând-o să pară asemeni cu "some watcher of the skies / When a new planet swims into his ken."

Scriitorul părăsi baia și o apucă spre ieșirea din facultate - era el însuși din nou, ba chiar o variantă mai bună și, când ieși pe ușă, optimist și sâstisit de poizomena și thrillere intelectuale, se trezi fixat cu privirea, din grupul de colege din jurul statuii lui Nicolaus Olahus, de însăși Lidia.

Nu-mi plăcea deloc a mă fi întors acolo unde trebuia să fiu, ca pilotul unui robot colosal dintr-un blockbuster S.F., privind din nou scena vieții din spatele frunții stilistului sechestrat la nebuni.

Primul impuls al lui Roger fu să o salute cu o fluturare a mâinii, însoțită de o ușoară aplecare a capului, însă lucrurile se schimbaseră. Fără să uite că închisoarea din care evadase, era, de-acum, istoria lui, și ar fi fost de-a dreptul ignar să nu o țină minte ca pe o veche sărbătoare, o apucă spre grupul de studenți – Panta Rhei – arborând un aer de inimă ușoară și lansându-se în considerații cu tânăra femeie care-și legase clăia blondă într-un coc din care evadau câteva șuvițe, încadrându-i figura bardotiană.

Peste douăzeci de minute, rămân singuri, în dreptul gardului de beton al instituției și apoi pornesc spre ieșire – Lidia îl cheamă la ea acasă.

Risipire

„Uite că mănânc singur.”, își spuse Andrei Timiș și tăie încă o bucată din file-ul de biban cu sos pesto din farfurie. „Terasa asta e un loc îmbietor.” În seara aceea se număra printre invitații sărbătoririi căsătoriei lui Ovidiu Apostoaie cu Carmen. „Ăștia rămân împreună. Eu și literatura. Femeile, toate.”

Scria un roman, cu mari interludii, un soi de autoficțiune în care își transforma în narațiune viața din ultimii 15 ani, cavalcadele cu prietenii, întâmplările memorabile, cuceririle amoroase, episoadele erotice. Paginile cărții aveau să arunce, fără îndoială, o anumită lumină asupra autorului empiric: băiat de viață, băiat bun, cu aplecare spre cultură. „Mulți români n-au bani să cumpere o carte. Pe a mea.”

„M-a invadat România”, aproape că șopti când un câine mare, maroniu, se înființă lângă scaunul lui, ținând cu botul către marginea farfuriei. Pe unde intrase?

Se gândi apoi că o să arate bine în costumul bleumarin, nehotărât încă asupra culorii cravatei. Câinele ieșise de pe terasă în fugă, și se luase la bătaie cu un alt câine mai mic. Cel mic chelălăia și dădea în spate, până când, încolțit în zidul clădirii instituției de vizavi, se lansă cu un salt feroce asupra dulăului.

„Samira? Samira.”, se edifică în gând Andrei, scrutând-o cu privirea pe investitoarea I.T. care tocmai se așeza la masa de lângă intrarea în restaurant.

Câinele cel mic fugise, trecând strada printre mașini și dulăul, rămas o clipă descumpănit, își transferă atenția asupra unei profesoare de liceu care mergea spre intersecție, cu o poșetă uriașă atârânănd după ea. Cu colții dezveliți, câinele părea hotărât să facă bucați poșeta pe care femeia o trecuse pe celălalt umăr, ca pe un scut.

Acum patru-cinci ani, rememora Andrei Timiș, îi murise câinele de cancer. Chiar în zilele acelea câștigase mult din vânzarea unui lot de mașini. Ce reușită! Atunci s-a gândit pentru prima oară că, într-o zi, ar putea să aibă un elicopter și un iaht al lui. În prezent, renunțase să mai viseze la astfel de posesiuni. Când fusese cu trupa veselă în concediu în Maldive sau pe litoralul mediteranean închiriasse niște ambarcațiuni mai modeste. Pe vremea aceea se culca cu o mulătră frumoasă din Brazilia, studentă la politehnică. Andrei încercă să-și aducă aminte dacă citise vreodată literatură din Brazilia. Nu cunoștea niciun scriitor brazilian. Ba da, Paulo Coelho era brazilian. Literaților li se apleca atunci când venea vorba de Paulo Coelho. „Pe asta trebuie s-o descriu, pe Janine, mulatra. Trebuie să constate că eu chiar scriu literatură.”

Cu câteva zile în urmă, se uitase la un colaj întreg de știri. Sudul Moldovei fusese lovit de inundații. Reporterita, înaltă, brunetă, cu părul lung lins de-o parte și de alta a capului, intrase în mijlocul bălților. O stradă întreagă fusese inundată și reporterita indica fiecare mașină care trecea, explicând cât de greu îi era șoferului să înainteze. Reporterita avea un rictus ciudat: când tăcea, la capătul fiecărei fraze, buzele i se adunau punga în capătul din stânga al gurii, ca la bătrâni.

Apoi, Andrei se gândi că mireasa lui Ovidiu Apostoaie nu venea dintr-o familie cu bani. După standardele românești - și nu numai – Apostoaie era bogat.

Carmen, care luase la ora prânzului, la primărie, numele lui Apostoaie, locuise până la 27 de ani cu părinții ei, în cartierul de blocuri ridicat de comuniști. Se mutase

de acasă la un an după ce se angajase la ghișeul Băncii Comerciale Române și avea un văr, Constantin Marude, zis „Tinu”, care se droga de ani de zile.

În seara dinainte, Tinu împărțise cu un prieten din cartier niște sare de baie și băuse bere la sticlă de plastic. Acum, cu urmele consumului pe figură, stătea într-o rână pe o bancă în parc. Urmărea trecătorii și simțea din nou că îi urăște. Se privi în ecranul telefonului: era, încă o dată, „omulețul Michelin”, cu buzele și obrajii și pungile de sub ochi umflate și o stare generală execrabilă. Probabil că avea să-și amane teze iar telefonul sau să-l vândă, chiar în ziua aceea. Tinu ar fi fost băiat simpatic, dacă nu ar fi fost atât de neîngrijit.

Bunica lui plănuise, înainte să moară, să-l supună unui regim de dezintoxicare. Taică-său murise și măică-sa era neputincioasă și bunică-sa cumpăra lapte de capră și fructe și i le aducea în cameră. O vreme, pe atunci, nu mai consumase nimic.

Tinu o apucă spre hala din spatele pieței, dorindu-și să se întindă pe jos, într-un boschet, și pur și simplu să zacă acolo. La ora trei și jumătate sosea un transport de marfă care trebuia descărcată în boxele en-gros-urilor din hală.

În fața halei, Tinu află că șoferul camionului făcuse stop cardiac la volan. Se apucă să ajute în altă parte, gândindu-se că o să primească mai puțini bani. Nu voia să se angajeze în oraș fiindcă banii nu i-ar fi ajuns nicicum de la o lună la alta, nici măcar pentru mâncare. Se gândea de mult să plece în Franța, însă amâna mereu și, oricum, nu avea de unde să ia suma care îi trebuia ca să ajungă acolo și să găsească o chirie până la primul salariu. Să meargă în Franța, să renunțe la substanțe - în afară de marijuana, care era inofensivă - și să se angajeze într-un depozit.

Și iat-o pe Lizi: Elisabeta Olimpia Barbu, care, cu patru ani în urmă, se culcase cu Andrei Timiș. N-a fost vreo „noapte de dragoste” - s-au futut la o cabană și atât. Nu o interesaseră banii lui (doar în măsura în care cumpăraseră camera de la cabană), o făcuse fiindcă era un bărbat înfipt și sigur pe el. Totuși, se gândi Lizi ieșind din scara blocului, dacă avea să se mărite, soțul ei trebuia să aibă bani.

Lizi ocoli parcare și se așeză la coadă la hamburgeri. Mânca rar hamburgeri, deși nu era în pericol să se îngrășe.

Se așeză pe o bancă din fața blocului vecin. „Vă curg ochii după bunăciuni”, îi zeflemisi în gând pe cei doi bătrâni care, după ce se uitaseră după fundul ei, trecuseră prin fața băncii rânjind. În parcare din față, doi bărbați urlau unul la celălalt, din cauza unui loc de parcare. Unul dintre ei, cu o burtă proeminentă, îi pusese mână în gât celuilalt.

Lizi avea o cunoștință care nu se măritase niciodată: tanti Marta. Peste câteva zile, un depanator IT avea să îi instaleze Martei Sims pe calculator - își mai trecea și ea vremea la bătrânețe. Tanti Marta trecuse prin câteva paturi la viața ei.

Angajații primăriei toaletau copacii pe alea care străbătea cvartalul. Suit în cuibul de plexiglas din capătul brațului extensibil - „ca un cartaginez pe elefantul de război”, își aminti Lizi niște poze dintr-un manual vechi de istorie -, angajatul doboră la pământ creangă după creangă. La patru și jumătate ar fi putut să se întâlnească cu Matei Vărzaru. „O să se-aleagă praful de tot”, își spusese Lizi.

Vărzaru era șeful redacției pe departamentul pentru politică și societate al publicației naționale cu sediul în apropierea clădirii centrale a universității. Ziarul

regional încă apărea pe hârtie, însă vânzările începuseră să scadă și întreaga afacere era în cursul mutării în online. Unul dintre jurnaliștii care munceau aici era Luca Vornicu.

Luca își lăsase barbă și începuse să se îngrașe. Era scund și avea degetele de la mâini scurte și grase.

Luca fuma alături de câțiva colegi și colege în fumoarul de pe holul dintre două redacții: a lui și cea a unui ziar tabloid. Ani la rând, el și colegii lui îi luaseră peste picior pe ceilalți: ce chiloți avea vedeta X? starleta Y avea silicoane?

Luca nu-și mai văzuse fiul de două luni de zile – nu mai găsea resursele de energie să îl scoată în oraș. Fosta lui soție nu-i dăduse mici măcar un telefon să vadă care era motivul absenței prelungite. Luca își spuse că peste două-trei zile avea să se monteze și să-și ducă fiul în parc și la cinematograful.

Un coleg ieși pe ușa redacției și se opri în hol, alarmat:

— E nenorocire!

Luca porni pe scări în jos. Ieși în fața clădirii și se urcă într-un taxi.

Ajunse acasă peste câteva minute și își dădu seama că nu mai făcuse un duș de trei zile. Lângă pat avea o ganteră de cinci kilograme pe care o folosea tot mai rar.

Auzi soneria și apoi bătăi în ușă. Era soția responsabilului de scară - îi cerea bani pentru instalarea unui interfon nou. „Da' ăla vechi ce-are?”, ar fi vrut Luca s-o întrebe.

După ce își pierduse cele două cartele, cu ceva timp în urmă, Luca sunase la vecini ca să poată intra în scară. Până la urmă, o vecină îl înjurase prin interfon și el își comandase, prin responsabilul de scară, alte două cartele, care intraseră în posesia lui peste două săptămâni.

Ziarul la care lucra Luca adăpostise, cu nici o lună în urmă, o dare de seamă despre o investiție frauduloasă în câteva terenuri, afacere în care, se sugera, era implicat și Andrei Timiș. Terenurile fuseseră cumpărate dintr-o parte și vândute, cu un preț mult mai mare, în alta.

Andrei citise articolul în care, la final, jurnalistul făcea apel către parchet și procurori să se pună pe treabă, după care făcuse o baie.

Își jurase ca, în curând, să se apuce serios de cartea lui. Avea să arate bine pe lângă cartea lui. La urma urmei, avea să vorbească și despre defectele lui, chiar dacă, probabil, numai despre acelea care îl făceau simpatic.

Trecuse o săptămână de la nuntă și stătea, din nou, la o terasă, cu un prieten și partener de afaceri. Îi spunea că, dacă cineva i-ar pune pistolul la tâmplă și l-ar soma să se însoare mâine, nu ar avea cu cine. Însă, la rigoare, probabil că s-ar gândi la Rebeca - măcar era frumoasă. Avusese un soi de relație cu Rebeca cu câțiva ani în urmă. Și apoi îi vorbi prietenului lui de cartea la care lucra și care era, pe lângă afacerile lui, singurul lui proiect de viitor. „S-o fi crezând scriitor”, se gândea prietenul, sorbind din pahar. „Mai știi că n-o fi?”

Tinu patrula pe bulevardul cartierului. Pășea alert, scrutând fiecare colț de bloc și intrare în scară după un cunoscut căruia să-i ceară două țigări și doi lei pentru o cafea de la dozator. Nu mai își dorea la fel de mult să plece din țară. Ar fi vrut să fumeze buruiănă de calitate, nu mizeriile sintetice pe care le fuma sau priza seara cu

doi-trei amici de la bloc. Încă mai găsea câte ceva de lucru în hala de lângă piață. Câteodată, câte unul din cartier construia sau renova ceva – un garaj, un chioșc, un alt spațiu comercial, un apartament - și Tinu primea de lucru cu ziua.

Cel mai mult avea nevoie de o pereche de adidași de la unul dintre second-hand-urile din cartier; avea niște încălțări Nike până la gleznă, care se rupseseră pe laterale. Și trebuia să-și cumpere niște ciorapi la mâna a doua, fiindcă toți ciorapii lui erau găuriți.

Lizi își amintea de a vară fierbinte în care se sărutase cu un cântăreț cu hituri pe TV la mare, în timp ce se întorcea de la cursurile de asistentă medicală ale școlii Carol Davila. Avea să profeseze vreodată? Poate că își va găsi un mire, își spunea, care s-o pună manager al unui bar-restaurant, undeva pe bulevardele din centru. Își cumpără de la un chioșc o pungă cu rondouri de pâine prăjită.

— Când stăm la un suc cândva? o interpelă, în timp ce urca scările blocului către locuința ei, un vecin divorțat de la parter. Era obișnuită; se opri și îi răspunse.

Tanti Marta ieși în cadrul ușii și îi întinse trei felii de plăcintă cu brânză dulce. „Bine că știe să facă prăjituri, curva”, se gândi cu simpatie Lizi. Apoi intră în casă și schimbă câteva vorbe cu maică-sa, gândindu-se că trebuia în mod categoric să se mute cât mai repede de acasă - să se angajeze într-un spital sau o clinică.

Luca se trezise, ca niciodată, la cinci fără un sfert dimineața. Înainte să adoarmă își adusesese aminte de un film de groază american pe care îl văzuse cu mulți ani în urmă. Apoi, urmând firul logic pe cărarea groazei, ajunse din nou la fantasmele care îl speriau cel mai mult: diavolii. Adormi făcându-și cruce și rugându-se să nu-i viseze și tocmai îi visase. Deschise frigiderul și își stoarse în gură niște brânză din batonul de brânză topită.

Își imagină cum ar fi fost să nu meargă la muncă. Își impuse ca după-masă să-și sune fosta soție și peste o zi-două să-și vadă fiul. Afară era încă întuneric.

Deși se trezise atât de devreme, până la urmă fu nevoit să ia un taxi ca să nu întârzie la muncă. Urcând scările redacției, o întâlni pe Mirela. Mirela fusese cândva prietena șefului lui. Cu ceva timp în urmă, se culcase cu Luca, fără să întemeieze amândoi un cuplu și fără ca Luca să-și poată explica de ce se culcase cu el.

După ședința de redacție, Luca coborî scările clădirii și trecu strada ca să-și cumpere un sandwich și o cafea, pregătindu-se să-și înceapă ziua de muncă. Cu câteva săptămâni în urmă, își aducea aminte cu regret, fusese la meci pe stadionul celui mai mare club local. Galeria înjurase atât de mult, încât se felicitase că nu-și luase fiul cu el.

Mușcând din sandwich, Luca se uită peste notițele noii sale însărcinări: doi mardeiași șantajau un om de afaceri local. În câteva minute avea să-l sune pe întreprinzător ca să stabilească o întâlnire.

În chiar clipa aceea, Andrei Timiș se inflama fiindcă nu era doar încă un om cu bani, ci și, iată, scriitor: stătea în fața laptopului, numărând pentru a câta oară cele 64 de pagini înnegrite. Când avea să-și vadă cartea terminată odată?

Își aprinse o țigară de foi și își mai notă câteva aspecte. Trebuia să-și facă mai mult timp pentru cartea lui, să încerce să nu se mai întoarcă acasă noaptea amețit de

alcool. La ora patru avea întâlnire cu omul de afaceri despre circumstanțele căruia Luca trebuia să scrie articolul până la sfârșitul săptămânii.

Apoi Andrei ieși în oraș cu grupul vesel cu care se asocia de obicei; în carte nu folosea, bineînțeles, numele adevărat al celor trei prieteni, tovarăși de nebunii.

În fața casei, dăduse peste un grup de muncitori. Unul dintre ei conducea buldozerul care nivela asfaltul.

— Bine că astupați găurile, le strigase Andrei înainte să urce în mașină.

În seara aceea, jucă biliard. În barul-restaurant cu două etaje „Fiona” erau și mese de snooker. Mulți se apucaseră să joace snooker după ce sportul devenise popular datorită transmisiilor în direct de pe canalele sportive, însă Andrei Timiș insista că nu asta îl făcuse să se apuce de jucat snooker.

La etajul stabilimentului se perindară alți cunoscuți și cunoscute și, după ce bău puțin, Andrei se hotărî să o sune pe Izabela.

Izabela se muta și ea prin oraș dintr-un loc în altul, cu grupul ei de prieteni. Umblase zvonul că în Franța ar fi fost prostituată de lux și zvonul îi plăcuse lui Andrei. În plus, probabil că era adevărat: încă o hetairă produsă aici, în Thailanda Europei.

Tinu avea o seară mai puțin plăcută, însă nu mai puțin memorabilă: zugrăvea bucătăria unei case din suburbii. Casa îi aparținea unui cântăreț - Tinu nu reținuse dacă artistul făcea pop, rock sau manele.

Primi un milion de lei pentru ziua de muncă, regretând că nu fusese chemat în echipa de salahori încă de când începuse lucrarea. Se întoarse acasă după ce-și cumpără țigări și crenvurști de la chioșc. Colțul tavanului din camera mare băltea din cauza unei țevi sparte pe care vecinii de deasupra întârziiau de două luni să o repare.

Se așeză în fața laptopului pe care nu reușea să-l vândă din cauza vechimii lui - configurația era slabă, ecranul iremediabil pătat. Singura sa utilitate era accesul la internet. Ultima dată când îl folosisese, Tinu urmărise un film pornografic: un vlăjgan imberb îi explica amicului lui cât de atras era de o starletă de pe un site. Stătea pe marginea patului și explica surescitat, cu un puternic accent slav: „dat tits, dat ass...”. Starleta intra peste el în cameră și începea să-i desfacă cureaua. Tinu simțise scânteii în vârful capului pulii.

Peste încă o oră, se întâlnea în fața blocului cu doi amici din cartier. Amândoi veniseră acasă pentru câteva zile și niciunul nu avea sau nu voia să-l împrumute ca să ajungă în depozitul din Franța. Toți prietenii lui erau plecați în străinătate. Cu mult timp în urmă, când aveau 15-16 ani, unul dintre ei făcuse rost de droguri. Toți sloboziseră un urlat triumfal în spatele blocului: aveau să se drogheze!

„Așa ajung unii să dea în cap”, se gândea, după ce rămăsese fără milionul încasat, însă se ferea de pușcărie. Fumă o țigară cu cei doi amici și hotărâră să se plimbe prin cartier, fără să coboare spre centru.

Tinu avea un prieten care-și lipise dosul palmei de fundul lui Lizi în autobuz. Era șofer în Portugalia și Tinu îi ceruse prin telefon bani ca să ajungă în Hexagon – vreo 800 de euro pe care prietenul lui nu-i avea acum, însă pe care îi promise că îi va trimite.

Lizi aștepta în ciudată ca dozatorul de cafea să-i onoreze comanda. Chiar atunci, un puștan dintr-un grup de puștani fluierase după ea - fluierătura golănească emisă de șmecheri când văd o bucată. I-ar fi tras un șut în cur.

Trecu strada și intră în mall-ul central, ceva mai mic și mult mai vechi decât celelalte două mall-uri ridicate recent în oraș. La primul etaj, funcționa o cafenea. Se așeză la masa la care o aștepta singura ei prietenă pe care o putea numi prietenă: Amelia.

— Ai putea să ieși cu Vărzaru, e prezentabil.

Un bărbat într-un tricou de hochei începuse să urle la vânzătoarea unuia dintre magazinele de haine. Tânăra chemă doi angajați ai firmei de pază. Lizi n-o văzuse apăsând niciun buton. Poate că auziseră scandalul și veniseră singuri.

Lizi mănă, cu bățul de lemn din ceașcă, frișca de pe capuccino.

Încă o dată, Luca se văzu nevoit să amâne apelul către fosta lui soție. Se urcase la volanul uneia dintre mașinile redacției și o apucase către restaurantul omului de afaceri despre circumstanțele căruia trebuia să scrie. Înainte, o lăsase pe colega lui Daria în fața primăriei - trebuia să participe la o conferință de presă. Daria îl somase să ridice volumul radioului când auzise o anumită melodie. Îi spusese că era topită după vocalistul formației respective. „Dacă l-ai întâlni nu ar fi cel de la televizor, ar avea alte haine și altă tunsoare, poate. Ar fi cu totul altcineva și nu ți-ar mai plăcea”, voise Luca să-i spună, însă tăcuse.

Roata din față a mașinii trecu peste o groapă și mașina întreagă săltă în sus.

Andrei Timiș ieșise la un picnic. Unsprezece oameni se adunaseră în curtea vastă cu piscină a lui Marius Răducan, cunoștință veche, încă de pe când era prietenul tatălui lui Andrei.

Fleicile de carne se prăjeau fumegând pe grătar. Fiecare își desfăcuse câte o bere rece.

— Plecăm de aici cu taxiul, observă Andrei.

Boxerul gazdei păzea grătarul. Cu câțiva ani în urmă, înainte ca Marius Răducan să se însoare, făcuse parte din același grup de prieteni cu Andrei. Îi legau amintirile: cluburile, băutele, câte un consum de substanțe și întreprinderi comune ca să facă bani. La un moment dat, descoperiseră că se culcau cu aceeași prostituată, o făptură grațioasă care servea doar bărbații cu bani. Din câte știa Andrei, acum nu mai era în țară.

Andrei avea acum, din nou, un interes de afaceri comun cu Răducan. Stătuseră de vorbă și căzuseră de acord – totul se învârtea în jurul unei proprietăți intravilane.

Andrei continua să fie supărat pe el însuși: „Nu lucrez de la opt la patru și totuși sunt mereu prins cu ceva. Banii ar trebui să-mi cumpere timp. În ritmul ăsta, o să termin romanul când o să merg în baston.” Cineva veni cu ideea să meargă toți în Caraibe la vară.

În curând începu să plouă. Își luară farfuriile și intrară în casă.

Marius Răducan făcea bișniță în ultimii ani ai lui Ceaușescu. După Revoluție, continuase să aducă în oraș dube pline cu tot felul de mărfuri: haine, parfumuri, tutun, cosmetice. Apoi se lansase pe piața imobiliară. Acum era interesat și de piața de artă: expoziții, licitații.

Andrei chemă un taxi, însă nu se îndreaptă spre casă. Se hotărâse să-și viziteze unchiul. Unchiul Crețan avea șaiszeci și șapte de ani și era imobilizat în scaun cu roțile.

Unchiul Crețan avea un subiect preferat de conversație - pe lângă discuțiile despre starea sănătății lui -, o poveste pe care o repeta din când în când familiei și prietenilor lui: împrejurările în care fusese cât pe ce să fie exclus din Partidul Comunist în '87.

— Da, dragă Andrei, și n-am vrut să semnez cererea și apoi cineva de la județeană de partid m-a chemat la el în birou.

În fața unchiului lui, în fotoliul cel vechi, Andrei simțea mai mult decât oricând că într-o zi trebuia să moară.

Odată, mama lui Tinu fusese cât pe ce să fie lovită pe trecerea de pietoni de bolidul lui Andrei Timiș. Acum, nu avea de unde să ia împrumut bani ca să finanțeze drumul și chiria fiului ei în Franța. Era deja împrumutată, de câțiva ani de zile, la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor.

De la opt dimineața, Tinu începuse să sape un șanț. Unul dintre vecinii din cartier își ridică un garaj nou și îi promisese o sută de lei pentru ziua de muncă. Transpira și tricoul se usca pe el și apoi transpira din nou.

La ora prânzului, treaba era terminată. Tinu își cumpără înainte de toate țigări. Apoi porni către casă, momentan fericit, preferând să meargă pe jos decât să se urce într-un autobuz.

Pe alea cu ploi din apropierea complexului studentesc văzu un arici care mergea încet pe lângă bordură. Apoi, rozătorul urcă bordura și se făcu ghem, lipit de un gard de beton, atunci când Tinu se apropie de el.

Peste un minut, de după colț răsări Liviu Calomfir. Tinu și Liviu fuseseră colegi de liceu, cel puțin atâta timp cât primul dintre ei frecventase cursurile. Liviu Calomfir fusese cel dintâi dintre ei care își injectase; în prezent, amesteca sărurile de baie cu ser fiziologic. Avea să moară în Spania peste o jumătate de an.

Liviu îi spuse că îi putea face rost de jumătate de gram de muguri tocați. Tinu avea banii necesari, însă nu mai mult, așa că refuză. Se gândi că era mai bine dacă își cumpăra un pet de bere la doi litri și niște legale.

— Legalele te bagă în mormânt, îi spuse Liviu.

Tinu îi răspunse că nu lua prea des. Oricum legalele aveau să devină ilegale – cei de la guvern lucrau la o listă nouă cu substanțe interzise.

Într-un final, Liviu se hotărî să-l însoțească și să-și cumpere un plic. Peste douăzeci de minute, sunau la interfonul lui Pascal, care vindea plicuri în cartier.

Lizi îl cunoștea pe Liviu Calomfir de pe străzile cvartalelor înconjurătoare. Era simpatic, însă renunțase să converseze cu el când aflase că era droagăr.

În seara aceea, Elisabeta intră în Freelance, cel mai mare club din cartier. Întotdeauna îi plăcuseră luminile stroboscopului și fumul pulverizat pe scenă. Bineînțeles că nu mersese de una singură: era într-un grup de trei fete, pe care le cunoștea mai mult sau mai puțin. Două dintre ele intrau în club cu prietenii lor.

Unul dintre ei, fiindcă era deja beat sau fiindcă avea ceva de demonstrat, insistă să o scoată pe Lizi la dans pe ring.

Când părăsi clubul, se urcă singură într-un taxi și o apucă spre casă, însă o sună Amelia. Se simți pentru câteva clipe ca în liceu, când ducea viață de stradă și era liberă și disponibilă oricărui zvon. Se întâlni cu Amelia și fu expansivă - „ca în liceu”, se gândi iar -, probabil și fiindcă băuse trei shot-uri de tequila.

De ceva timp, după ce amânase mereu, începuse din nou să-și caute un loc de muncă. Era absolventă a Facultății de Business, fără să fi fost pasionată de domeniu sau să rămână cu mari achiziții după licență. Își găsisese, cu ani în urmă, un job de secretară într-un birou și șeful ei încercase să se culce cu ea.

Dimineața își plimba câinele pe o rută lăaturalnică, frecventată de cetățenii care făceau jogging. Cândva, alergase și ea. Bine că avea haine faine, pe care le strânsese în ani de zile.

În perioada aceea, Vărzaru o sună din nou; o invita în oraș, însă Lizi nu știa dacă voia să se întâlnească cu el. Nu era urât, avea și bani. Apoi, cu un tichet-cadou primit de la tanti Marta, Lizi își plăti o vizită de două ore la piscină. Nu mai înotase de ani de zile. Stătea pe marginea piscinei, singură, și apoi se arunca în apă pentru câteva minute. Piscina era de dimensiuni olimpice. Își luă un suc și la coadă fu interpelată de un student cu tupeu.

În singura cameră a apartamentului în care stătea cu chirie, Luca citea, întins pe canapea și, din când în când, își aprindea câte o țigară. Îi sună telefonul - taică-său suferise un accident vascular cerebral. Avea să îl recunoască?

Porni spre spital. Taică-său era în altă lume, cu gura strâmbă, și nu-și putea mișca o mână.

În seara aceea, termină articolul care trebuia predat până dimineața și îl trimise prin poșta electronică.

Andrei Timiș se întorsese dintr-o vizită făcută unor prieteni din Londra. Soț și soșie, cei doi plecaseră din țară cu vreo șapte ani în urmă și munceau amândoi în orașul de pe Tamisa. Din câte puteau să-și dea seama, ar fi fost o idee proastă să se întoarcă în țară și Andrei le întări impresia.

Acum Andrei stătea urcat pe taburet ca un membru al tribului peste o tobă mare cu timpanul din piele de capră. Se uita la știri, fără să se implice, și se lăsa din nou apăsător de grija romanului lui care nu se scria singur. Apoi își turnă un pahar cu gin în care depuse o felie de lămâie. Probabil că, după ce avea să iasă în oraș, avea să se îmbete și în seara asta.

Nu era prima dată când Tinu se îmbăta atât de tare, încât cădea din picioare de mai multe ori înainte să ajungă acasă. „Drogangiu sau alcoolic sau amândouă.”, își spunea, în timp ce se chinuia să urce scările.

Încă un amic de la bloc, plecat de doi ani în Danemarca, îi promisese că avea să-i trimită bani ca să poată pleca. Dacă, de data asta, chiar avea să vadă vreun ban, putea să ciumească pentru un gram.

A doua zi la prânz, la colțul blocului, se întâlni cu Gianina. Gianina părea mai înaltă și mai slabă ca oricând. Când crescuse atât de mult sora mai mică a lui Pietroi de la etajul patru? Gianina îi făcu un semn: tocmai cumpărase un plic de legale.

După ce fumă amestecătura, Tinu se întinse cât era de lung pe banca din apropierea toaletei publice. Era duminică în cartier: familii de români se plimbau

prin parcul dintre cvartale, el se visa într-o lume cu bani și escapade sexuale și pensionarii umpleau bisericile. Gianina încerca să vorbească cu el, să-i dea de înțeles că îl place.

Lizi acceptase să meargă la un concert cu Matei Vărzaru. Se urcară în mașină și porniră spre piața unde era amenajată scena. Îl asculta cum îi făcea complimente, încercând să o îmbrobodească. Băiatul ăsta chiar s-ar fi însurat cu ea și nu era singurul.

Peste câteva zile, Lizi trecu printr-un interviu pentru postul de asistentă PR a unei firme locale în plină expansiune. Peste încă două zile, aștepta telefonul prin care să fie anunțată dacă primise jobul sau nu. Stătea la masă cu Marta, cu o cană de ceai de tei în față. Telefonul era așezat pe masă, lângă scrumieră.

— Tanti Marta, cum ai început să fumezi tu?

După ce își aprinsese a treia țigară la rând, Luca își sunase fosta soție, însă ea nu răspunsese la telefon și acum amâna din nou să o sune. Dacă i-ar fi răspuns, probabil că ar fi amânat oricum scurta întrevvedere după care urma să-și preia fiul pentru câteva ore. „Poate crește mai bine fără mine”, își spuse Luca și apoi se puse singur la punct: „nu fi tâmpit”.

A doua zi dis-de-dimineată porni cu mașina spre locuința fostei lui soții. Pe drum, se opri să-și cumpere țigări, gândindu-se la articolul pe care îl avea în lucru și privind televizorul din spatele vânzătoarei. Deodată, simți cum crește în el panica la gândul că nu avea să termine articolul la timp și se întoarse acasă.

Episod

Efluvii ale aceluiași parfum – vaporizat de unde? - străbăteau întreaga sală, aneantizând mirosul de transpirație emanat de trupurile celor care se produceau la aparate.

Flaviu Sebastian Sîrbu număra a treia rundă de abdomene pe stinghia înclinată, cu labelle picioarelor fixate sub opritoarele cu burete din capătul de sus al dispozitivului de culturism. Ori de câte ori termina o cursă și expira, putea să o vadă din capul oaselor pe încasatoarea de la ghișeul înalt de lemn din stânga intrării. Fata, înaltă și subțire, avea și ea abonament și, de trei ori pe săptămână, practica rutina de menținere a tonusului corporal. În ultimele săptămâni se întâmplase să schimbe câteva vorbe cu Flaviu, cu un zâmbet ca o invitație, ceea ce nu putuse avea drept rezultat în mintea tânărului decât gândul lubric - să încerce?

Tocmai își puna viața în ordine pentru mult timp: „acum debutăm în vârsta adultă activă”, răsese cu prietenii la masa unei terase. Și planul general de viață prevedea imperios ce avea de făcut: după ce avea să termine și ultima sesiune și să susțină teza de licență, își fixase un singur obiectiv major: să câștige bani, pornind de la un van Volvo alb și poziția de agent de vânzări pentru Macro Cosmetics, multinațională.

„Ăsta e drumul întregii mele generații, cel puțin pentru cei care nu vor să plece din țară - slujbași la companie.” Apoi se gândea că nici tinerii occidentali nu aveau șansa unor trasee mai pitorești. Urma să aibă un salariu, să plătească rate pentru un apartament și, ținând cont de natura vieții în general și a femeilor în particular, putea prevedea că, până la urmă, avea să facă un cămin cu prietena lui de trei ani de zile, Adriana Baci.

Era o relație de cuplu sinusoidală, ca multe altele: ultima oară o lăsase baltă el, după ce ieșise în oraș cu două luni în urmă cu câteva colege și una dintre ele i se așezase în poală în club și ea se răzbunase sărutându-se cu un DJ într-un alt club. Aruncându-și prosopul după gât, întâlnește din nou privirea responsabilei de la ghișeu. Poate chiar ar fi trebuit să încerce.

Cu o jumătate de an în urmă, plătitese primul abonament lunar la sala de culturism și fitness Body Cult, care ocupa întregul etaj întâi al unei clădiri masive din una dintre cele mai aglomerate intersecții ale orașului. Cei care treceau seara pe trotuarele din jur și ridicau privirea puteau vedea prin geamurile imense femei și bărbați în ținute sportive, sorbind din câte o sticlă cu apă sau energizant și schimbând câte o vorbă, sprijiniți de pervaze. Când plătitese abonamentul, Flaviu se gândise la imaginile cu săli de forță văzute în filmele americane. Era înalt și slab, judicios proporționat, avea o figură plăcută și era hotărât să pună masă musculară pe oase. În liceu, jucase fotbal în echipa de juniori a celui mai mare club local.

În seara aceea luă primul contact cu Evelina Tundrea.

De cele mai multe ori, doamna Tundrea intra în sală însoțită de o prietenă, după ce hotărâseră amândouă că împreună ar fi avut mai multă tragere de inimă să își tonifieze corpurile.

După ce își întinse prosopul pe aparatul pentru abdominali, Evelina făcu câțiva pași spre el ca să-l întrebe dacă își sfârșise seriile. Flaviu rămase vag încântat că femeia aceasta, care avea probabil peste 40 de ani, i se adresase cu un ton cordial și folosisese pronumele de politețe, lucru care încă se întâmpla rar atunci când i se adresa o persoană matură.

Evelina îi zâmbi și, de atunci, ori de câte ori cei doi eroi se nimereau pe carpeta sălii în aceleași zile, la aceleași ore, se salutau.

Martor, din tocul ușii de la intrare, al scurtului schimb de replici, Cristian Fodor, născut și crescut în același cvartal al cartierului sudic al urbei, îi făcu un semn prin care îi dădea de înțeles că îl aștepta la ieșire și apoi aruncă o vorbă care, cu stringența unui impuls electric, îi trezi lui Flaviu dorința:

— Nu e rea deloc milfa...

Cum era prima seară de weekend, Flaviu urma să iasă în oraș fără Adriana, probabil în Scala, clubul studentesc pe care îl frecventa încă din primul an de facultate. Trecu în revistă, în minte, cei doi sau trei bărbați tineri, colegi ai prietenii lui, cu care ea s-ar fi putut culca, în interludiile periodice în care erau certați. Și el o înșelase, cu ceea ce i se părea acum mult timp în urmă, când încă mai era un postadolescent traversat de hormoni:

— E justificat în anul întâi, în anul al doilea, și după aceea începi să crești mare și se mai domolesc hormonii, îi spuse Flaviu prietenului său Cristian de pe scaunul din dreapta șoferului. Cristian Fodor, un tânăr bărbat cu haine de firme scumpe și gel în freză, avusese o prietenă venită dintr-o comună apropiată la facultate în oraș, însă o lăsase baltă tocmai la începutul anului patru și recent, îi relata lui Flaviu, contractase din nou curve:

— Eram cu ai mei (colegii din același an de la facultate) și băusem și am zis de ce nu?

Flaviu avusese două experiențe cu prostituate - în liceu și în anul întâi de facultate - fără să fie neapărat soiul care se dedă la astfel de cavalcade: cât timp lucrurile merseseră bine între el și prietena lui simțise că ar fi fost o prostie să apeleze la profesioniste.

În seara aceea, o coincidență făcu ca atât Flaviu, cât și Evelina Tundrea să ia parte la câte o manifestare de viață socială: el ieșea în oraș cu câțiva prieteni, iar ea făcea întocmai același lucru cu o singură prietenă.

Așa că, în timp ce Flaviu Sebastian Sîrbu sorbea dintr-o bere Becks la masa unui club, nu departe de catedrala ortodoxă a orașului, pe bulevardul din spatele catedralei catolice, în barul-restaurant Spheres, Evelina Tundrea își felia pieptul de pui față în față cu prietena de-o viață Liliana Petrea.

— Ești femeie frumoasă, Evi. Să nu-ți pară rău după el! Poți să-ți refaci viața cu cine vrei.

Divorțul Evelinei urma să fie declarat săvârșit peste numai douăsprezece zile, în ședință publică.

— Ca să fiu sinceră cu tine, nu m-ar mira să vrei să rămâi singură, completă Liliana. Era mai înaltă și mai puțin drăguță decât Evelina și avea ticul de a-și arunca mereu părul peste urechea dreaptă.

Evelina se căsătorise cu nouăsprezece ani în urmă. Ca în atâtea alte cazuri - „enedemic în generația și mediul meu social”, spunea chiar ea, cu modulații științifice - soțul ei găsisese pe altcineva. Însă, îi spunea Evelina prietenei ei, nu adulterul era primul motiv al despărțirii, fiind abia efectul cauzei profunde: după câțiva ani, se săturaseră unul de celălalt.

— Ai 44 de ani. Floarea vârstei, reiterează Liliana.

Apoi, inevitabil, îl aduse în discuție pe Victor Iordan. Liliana însăși, căsătorită și mamă a doi copii, nu îi ascundea că, într-o lume posibilă, nu i-ar fi displicut să fie jumătatea omului de afaceri Iordan. Era un bărbat cu costume scumpe și mașină scumpă, pornit, cu ani în urmă, de la o firmă de plasare a forței de muncă în străinătate. Avea ceva mai mult de 50 de ani.

— Ți se pare prea în vârstă? Măcar are copii mari. Și e un bărbat plăcut.

Evelina ridică din umeri.

În seara aceea, Flaviu Sebastian Sîrbu se ameți bine, împreună cu cei trei prieteni cu care ieșise în oraș.

Peste două zile cădea aniversarea zilei de naștere a prietenei lui. Înainte de a se gândi la vreun cadou, Flaviu știa că trebuia să se împace cu ea. Își spuse că, probabil, avea să o găsească în camera ei din cămin și, a doua zi, după ce bău o cafea, o apucă spre complexul studențesc.

Urcă scările și o găsi fierbându-și cafea în oficiu. La prima privire, Flaviu avu senzația că prietena lui se îngrășase. În orice caz, Adriana Baciuc era tot simpatcă, o fată de treabă, mărunțică, cu ochelari și cu o aluniță deasupra buzei de sus. Flaviu glumi și încercă să o ia în brațe. Tânăra se opuse, dar acceptă să îi toarne și lui niște cafea. Se așezară la masa de lemn din hol și, peste zece minute, erau din nou un cuplu.

Seara ieși cu prietena lui în oraș, mâncară câte un hamburger și se plimbară pe bulevardele din jurul pieței catedralei catolice, tachinându-se. Se simțea totuși bine alături de mica lui prietenă, cu toată istoria lui de certuri și împăcări în spate. Și nu putea să nu se întrebe: oare ea nu căuta pe cineva mai bun?

Cum două seri la rând băuse, a doua zi Flaviu se trezi hotărât să meargă la sală. Luă parte la un curs la facultate, împrumută o carte pentru teza de licență și se întoarse în garsonieră, unde se lungi timp de o jumătate de oră pe pat, fără să poată adormi.

Porni muzica, răsfoi cartea împrumutată, puse în ordine un teanc de cursuri, mâncă copănelele de pui din frigider și, odată cu căderea serii, cu rucsacul Adidas în spate, străbătu cele două cvartale până la sala de forță. Se întreba la cine va apela ca să-l ajute cu împinsul la piept.

Înainte de a intra în vestiar, oprindu-se la ghișeu de lemn de lângă intrare, o zări printre trupurile angrenate în diferite proceduri pe femeia cu care schimbase câteva vorbe cu zece zile în urmă.

Când ieși din vestiar, ea era la ghișeu, cumpărând o apă minerală, și își întoarse privirea către el și îl salută. Apoi Flaviu începu încălzirea obișnuită înainte de a aborda primul aparat.

După primele exerciții pentru pectorali, pe care le presta șezând și aducând cu brațele, de la ceafă, cele două extensii ale aparatului până în dreptul pieptului, luă o gură de apă și se pregăti pentru împinsul greutateilor în sus. După primele două serii de câte zece curse, puse la capetele barei încă două discuri de câte zece kilograme. Cineva trebuia să-l asiste în timpul repetărilor și la final, când bara urma să fie depusă în siguranță în suporturile aparatului.

Rămase o clipă nehotărât, scanând întreaga sală și la triumghiul pentru triceps o zări din nou pe Evelina Tundrea, cu fața cufundată în prosop. Pentru o clipă, îl reținut o timiditate veche și tocmai de aceea își spuse „de ce nu?” și se îndreptă către ea.

Evelina își duse la capăt rolul de secundant, și, între două serii, schimbă cu el câteva impresii despre dotarea sălii.

— Trebuia să vin, să scot hamburgerii și berea. Și muzica din club trebuie transpirată, secretată!

Femeia râse și îl întrebă de ce nu merge într-un loc unde să asculte sonoritățile care îi plac.

— E dificil. Prietena, prietenii. După mine, aș merge numai în Class Lounge.

— Am mers de câteva ori când s-a deschis, apoi obligațiile sociale, ca în cazul tău...

Începuse să-l tutuiască, însă, dintr-un motiv sau altul, părea perfect firesc.

Flaviu râse:

— Ei, măcar nu suntem târâți în stabilimentele cu lăutari! Până una-alta, m-am obișnuit cu house-ul comercial și Buddha Bar-ul din Euphoria.

— Acolo am fost data trecută. Merg câteodată sâmbăta.

Tăcură o secundă amândoi.

— Poate ne întâlnim acolo, e așa de aglomerat! reluă ea.

— Da, mi-ar face plăcere să dăm unul peste altul în Euphoria, zise Flaviu și apoi, spunându-și că dă dovadă de tact, inspiră demonstrativ și ridică la piept bara de la podea.

Era o femeie căsătorită sau divorțată? Cu numai doi ani în urmă, cu o trufie joculară, ar fi povestit flirtul prietenilor lui – acum se hotărâse să nu spună nimic. Aruncă o ultimă privire spre femeia care trecuse deja la aparatul următor: purta supraelastici și un tricou mulat și Flaviu putea cântări ușor formele doamnei. Era un trup de femeie dezirabil, însă ceea ce îi rămase până la culcare în minte fură chipul ei, cu trăsături care dădeau impresia unui amestec între distincție și senzualitate și, mai ales, ochii de un verde intens și sfidător.

Cu Cristian se întâlnește peste trei zile, după-masa, într-un fast-food din campusul studentesc. Cristian îi povestește pe scurt cum băuse cu un coleg de an și chemaseră o prostituată cu reclamă pe internet.

— Câtă vreme o am pe Adriana, de ce să merg la curve? îl întrebă Flaviu.

— Variație.

— E destulă variație cu una singură.

— Te însori?

— Eu știu? Până la urmă...

În următoarele optsprezece zile se duse de mai multe ori ca să-și facă exercițiile, însă nu se mai întâlnește cu Evelina Tundrea. Probabil că venea la alte ore sau în zile diferite. Teza de licență era aproape terminată și taică-său îl asigurase încă o dată că, după absolvire, poziția de agent de vânzări pentru Macro Cosmetics, cu mașină, costum și telefon, era numai a lui. Salariul era suficient pentru o rată la un apartament sau chiar o casă în suburbii.

Într-un fel, se simțea ușurat când intra pe carpeta sălii de fitness și constata, din nou, că doamna Tundrea nu era acolo. "Cel mai amuzant ar fi să nu ne mai întâlnim niciodată." Pe de altă parte, ar fi vrut să fi fost mai îndrăzneț în timpul conversației. Nu putea să nu-i dea dreptate lui Cristian:

— Astea trecute de 40 ți-o fură din pantaloni.

Peste câteva zile, doamna Tundrea se găsi în fața episodului decisiv în privința semnificației omului de afaceri Victor Iordan în viitorul ei. Bărbatul se hotărâse să ia taurul de coarne. Îl cunoscuse prin prietenii de familie Procopie - amândoi medici. Doamna Procopie îi era verișoară de gradul al treilea și fuseseră nedespărțite în timpul vacanțelor de la țară până la sfârșitul liceului, într-o comună simpatcă din platoul transilvan.

Doamna Procopie ducea muncă de lămurire cu Evelina în vederea sudării cuplului - știa însă că ruda ei era oarecum ciudată și poate prea mândră. Așa că declanșă asaltul final: într-o seară de weekend o aduse la masă pe Evelina, împreună cu Liliana, în restaurantul Cater, când, după o jumătate de oră, își făcu apariția domnul Iordan, care reușise să slăbească zece kilograme și se bărbierise curat, renunțând la barbișon, și care dădu, din nou, dovadă de spirit și umor în conversație. Credea cineva că era doar un om de afaceri?

Ajunseră la politică și domnul Iordan își declară, încă o dată, mefiența față de foștii comuniști care garniseau partidul aflat la putere:

— Ei, lasă, că n-au fi toți, protestă doamna Procopie.

— Mai mult sau mai puțin. Și cei mai tineri sunt progeniturile lor. Astea sunt apele în care ne scăldăm.

Evelina știa că omul de afaceri, care începuse să facă bani în epoca privatizărilor de după Revoluție, nu era străin de apropiieri cu unii dintre potențaii pe care îi denunța.

La sfârșitul serii, domnul Iordan se oferă să o ducă acasă. Evelina venise cu taxiul, fiindcă știa că avea să bea vin și acceptă, imaginându-și ce avea să urmeze în timp ce traversa parcare. Victor Iordan închise ușa după ce ea urcă în mașină și se sui la volan.

După ce porniră, continuară considerentele pe marginea celor discutate în restaurant: copiii fiecăruia și viitorul lor.

Fiul Eveleinei avea 19 ani și era student la calculatoare și cibernetică în Franța. Cei doi fii ai lui aveau fiecare între 25 și 30 și erau la casele lor. La 53 de ani, omul de afaceri era bunic.

— Mă gândesc la asta și mă simt bătrân, doamnă Tundrea. Nu ajunseseră niciodată la singularul persoanei a doua - el încercase, însă Evelina păstrase formalitățile.

După încă alte câteva fraze, domnul Iordan trecu la ofensivă:

— Dacă aş avea pe cineva ca tine, aş fi fericit.

Evelina îi spuse că, după divorţ, avea să rămână singură.

— Poate peste o vreme, eu o să aştept să...să...

Evelina îl asigură că nu credea că ziua aceea avea să vină vreodată.

— O femeie ca tine, singură! Viaţa, nu poţi planifica...

— Lăsaţi-o să rămână singură, îi spuse Evelina.

În faţa scării ei, domnul Iordan îşi ceru scuze pentru îndrăzneală, deşi era, în parte, mulţumit că ştia în sfârşit cum stau lucrurile.

Începuse să se facă iar frig, deşi iarna trecuse. Tânărul din sala de forţă era doar o amintire amuzantă. Continuă să meargă la sală de două ori pe săptămână, dimineaţa, fără să îl mai întâlnească.

Într-o sâmbătă seara, alături de Cristian şi alţi doi colegi, Flaviu intră în Euphoria.

Era, ca de obicei, aglomerat şi fură nevoiţi să stea în picioare la barul semicircular în aşteptarea eliberării unei mese. Era un club frecventat de localnici, în care studenţii din alte zone intrau mai rar şi odraslele universitare care intrau aveau, de obicei, părinţi care le trimiteau sume consistente pe durata studiilor.

Dacă, în seara aceea, Adriana ar fi ieşit cu el în oraş, nu ar fi vorbit deloc cu Evelina, mărginindu-se, cel mult, la un salut.

Flaviu se aşezase la o masă destul de îndepărtată de bar. Incinta clubului era vastă şi în capătul ringului de dans erau câteva trepte care duceau către o zonă cu mese aflată la un nivel mai ridicat. Aici se afla doamna Tundrea, alături de Liliana Petrea şi sora Liliane, Amina. Deocamdată, DJ-ul difuza hituri pop remixate pentru clientela de o anumită vârstă, evergreen-uri ale anilor '80 şi '90.

Se întâlniră din pură întâmplare: Flaviu pornise către bar, în vreme ce ea cobora scările spre ringul clubului în drum către baie.

— Bună seara! La distracţie? îl întreabă, după ce el o salutase şi bătuse pasul pe loc.

— Şi dumneavoastră la fel!

— A, la vârsta mea! Nici nu ştiu de ce mai vin aici, flutură ea cu mâinile prin aer.

Flaviu avea pe el o cămaşă cărămizie în carouri, ea purta blugi şi o bluză cu un model intricat pe piept.

— Cu sala aţi încheiat?

— Încă merg, mai rar, dimineaţa... Probabil de-aia nu ne-am mai întâlnit.

Flaviu simţi uşa deschisă şi îi zâmbi fără echivoc:

— Nu-i nimic, doamnă, ne întâlnim în club.

— Îmi place să îmi aduc aminte de studenţie. Cum tu eşti student, mă faci să mă simt mai tânără.

— Eu eram şi încă sunt sigur că nu aveţi mai mult de treizeci de ani.

Apoi, asigurându-se reciproc că cei care îi însoţeau nu aveau să se alarmeze, se lipiră amândoi de bar, în picioare, şi cerură o bere şi o Coca-Cola cu gheaţă.

Vorbiră timp de douăzeci şi cinci de minute. De câteva ori, Flaviu se întreabă dacă să încerce să se ofere să o conducă acasă la sfârşitul zilei, însă ceva din mina femeii îl

obligă să se abțină. La sfârșit, conveniră că aveau să se întâlnească în același loc, la bar, în sâmbăta care avea să vină.

— La sală nu am timp să merg săptămâna asta, adaugă ea la despărțire.

Era o avocată ocupată și avea termene de procese în desfășurare.

Într-adevăr, în zilele de luni, miercuri și vineri, Flaviu nu se întâlnește cu ea pe carpeta sălii.

Doamna Tundrea era prinsă într-un proces care începuse cu un an și jumătate și care era, cel puțin din punctul de vedere al câștigurilor materiale, cel mai important din întreaga ei carieră în barou. Reprezenta un om de afaceri - în fapt, doi, pe patronul unei firme și pe soția lui, care era managerul firmei - și începuse de o săptămână să pună în ordine hârtii și să noteze idei pentru pledoaria finală. Termenul era joi și, când ieși din sala de judecată, procesul părea câștigat.

Cât despre Flaviu, tocmai se afla în focurile ultimei sesiuni de examene. Cel mai dificil examen, pe care îl amânase cu un an în urmă, se desfășură în dimineața zilei de miercuri și Flaviu păși pe trotuarul din fața facultății convins că, dacă nu cumva se înșela în mod grosolan, avea să-l treacă cu o notă cuprinsă între șase și șapte.

Sâmbătă la prânz, Evelina își dădu seama că nu avea cu cine să intre în club în seara aceea. Apoi își spuse că era poate mai bine: nu avea s-o spioneze nimeni. Tot ce trebuia să facă era să vină cu zece minute înainte de ora convenită și să-l aștepte pe Flaviu la bar.

Flaviu se hotărâse și el să meargă de unul singur. Cristian îl tachinase, bineînțeles, când îi povestise, pe scurt, despre rendez vous-ul care se apropia.

Sâmbătă seara, intrară la distanță de câteva minute în Euphoria - el primul. Purta o cămașă gri, cu două buzunare la piept, foarte americană, și tocmai își turna din nou din berea cerută în pahar când își făcu apariția doamna Tundrea.

Vorbiră timp de un sfert de oră, Evelina se duse și se întoarse de la baie, cerură iar de băut și Flaviu se întreba dacă până la urmă vor dansa. Se simțea acum tonifiat de faptul că, în fața acestei femei, nu mai voia și nu era necesar să o facă pe deșteptul, așa cum procedase în fața oricărei studente cu care flirtase în anii de facultate. Nu trebuia să arate că știe tot despre toate: politică internă, externă, artă, relații și existență în general. Poate de aceea se simțea acum egal sau chiar superior oricărui alt bărbat din club, oraș și aiurea, și i se păru oarecum firesc ca ea să-l invite la ea acasă, invitație pe care o eticheta în sinea lui ca fiind un triumf al acestei maturități dobândite.

Ieșind cu ea pe ușa clubului, își aminti una dintre spusele lui Cristian: „Când te culci prima dată cu o femeie care nu e curvă, fuți cu bun simț.” O prostie, își spuse, nu se pot da rețete în viața amoroasă. Plecă de la ea la patru și jumătate dimineața, urmând să se sune - nu stabiliseră cine pe cine - ca să se întâlnească din nou.

Peste trei zile, se întâlniră într-un restaurant, apoi în alte locuri din oraș. Ineluctabil, pe lângă prietenii apropiați, cărora le mărturisiseră chiar ei că se vedeau, cercul social în care se mișcau luase cunoștință de legătură.

După cum Flaviu se aștepta, Adriana nu îi mai răspundea la telefon - o sunase fără să aibă habar ce ar fi putut să-i spună. Se părea că prietena lui aflase și că o terminaseră din nou.

Peste încă o săptămână, se hotărâră să meargă la teatru , după ce Evelina îi spusese că ar vrea să vadă „Hamlet”.

— Puștiul în iegări?

— Știai că monologul ”a fi sau a nu fi” e cel mai larg cunoscut pasaj din literatura lumii? îi răspunsese ea.

În seara aceea, după ce văzură piesa, intrară într-un bistro de pe bulevardul care trecea prin fața baroului. Un coleg al Evelinei o opri înainte să se așeze la masă și Flaviu se simți traversat din creștet până în picioare, de o iritare agresivă - încă două-trei vorbe și s-ar fi ridicat de la masă ca să intervină.

Cei doi eroi continuară să se întâlnească și se pomeniră, în curând, în fața dilemelor iscate de un eveniment care se apropia: ceremonia de absolvire a lui Flaviu. Bineînțeles, el o invitase deja și îi surâdea ideea că toate colegile și toți colegii lui aveau s-o vadă. Evelina dădea înapoi la gândul că avea să se întâlnească cu părinții lui; peste jena ușoară (amestecată cu mândria de a se expune) pe care i-o provoca perspectiva de a deveni ținta privirilor colegelor și colegilor ei ar fi putut trece surâzând.

Flaviu o asigură că părinții lui nu aveau nimic împotriva legăturii lor, mințind pe jumătate: maică-sa, care aflase destul de repede, nu era deloc încântată de întreaga poveste.

Până la urmă, doamna Tundrea alese să nu participe la eveniment.

În scurt timp, Flaviu își luă în primire job-ul de agent de vânzări și van-ul Volvo. Trebuia să-și petreacă trei zile într-o stațiune din secuime, pentru o sesiune de formare profesională, și îi propuse Evelinei să vină cu el. Ar fi fost pentru prima dată când ar fi petrecut atâta timp împreună - după ce, luni de zile la rând, se întâlniseră seara și se despărțiseră dimineața sau chiar în timpul nopții. Poate era mai bine așa, gândi Flaviu: se întâlneau, petreceau câteva ore împreună și se revedeau din nou după câteva zile. Pe de altă parte, dacă ar fi fost o relație care evolua, ar fi trebuit să petreacă mai mult timp împreună și să o vrea amândoi, și nu știa nici el cum ar fi fost mai bine și, mai ales – mai bine în vederea cărui scop?

Într-o seară, Cristian îi spuse că fosta lui iubită ieșea, de la un timp, în oraș cu un jucător profesionist de tenis.

De ziua lui nu reuși să-și convingă șeful să-i aprobe un liber. Pentru prima dată, Evelina îl însoți în oraș alături de prietenii lui. Erau în total șapte: Flaviu, doamna Tundrea, Cristian și alți doi colegi cu prietenele lor. Deși Evelina mai dăduse întâmplător peste cunoscuți de-ai lui Flaviu când se afla pe la vreo terasă sau în club, acum stătea cu ei la masă. Peste un timp, plecă - nu voia să-și ia în primire rolul de adult care dă sfaturi pentru carieră și, mai dezesperant, pentru viață, deși inevitabil, făcuse tocmai asta timp de trei sferturi de oră. După plecarea Evelinei, Flaviu se îmbătă în lege.

Taximetristul care o ducea spre casă abordă cu viteză prima intersecție și șoferul unui 4X4, care nu ținuse cont de culoarea semaforului, lovi taxiul în aripa dreaptă. Șoferul taxiului porni din nou mașina și o apucă direct spre urgența spitalului, unde medicul constată fractura a două metatarsiene și îi fixă Evelinei o proteză de ghips.

Flaviu o vizită abia seara, fiindcă ea nu-l sunase să-l informeze despre accident și cea care o dusesse de la spital acasă fusese Liliana. Avea să meargă cu ajutorul unei cârje timp de două săptămâni.

Trecu încă o lună și continuară să se întâlnească.

Cândva de-a lungul acestei luni, simțiră amândoi că îi apropie efortul de a renunța la fumat. Fu ideea Evelinei, după ce el îi spusese că, în vârtoarea îndatoririlor noului lui job, ajunsese să fumeze mai mult de douăzeci de țigări zilnic. Stinseră amândoi ceea ce trebuia să fie ultima țigară în bistroul de lângă barou și merseră acasă la Evelina. Se dădură jos din pat la șase și jumătate dimineața și ea porni mașina de cafea. În fața ceștilor aburinde, el îi propuse să coboare la non-stopul din cartier și să cumpere țigări. Ea scoase dintr-un sertar al noptierei pachetul de Vogue Slim și, râzând înfrânți amândoi, își aprinseră țigările.

Mai târziu în aceeași zi, Flaviu ajunsese în apartamentul părinților săi, cu scopul de a ridica o prăjitură de casă coaptă de maică-sa cu o zi înainte. Taică-său îi deschise ușa, și, după câteva vorbe despre munca lui și oportunitățile de carieră, îl întrebă:

— Te însori cu doamna avocat Tundrea? Îi văzuse fotografia pe internet, unde soția lui o dibuise printre figurile care făceau parte din baroul urbei.

Flaviu îi spuse că nu se gândea la însurătoare.

— Până la urmă, 44 de ani nu e mult... Dar o să îmbătrânească înaintea ta, conchise taică-său.

Peste câteva zile, Flaviu o însoți ca să-și cumpere un pui de bulldog. O să-i dea de lucru și o să-i țină de urât, îi spuse el.

— Credeai că-l iau ca să nu fiu singură? A, nu! Îmi place rasa! îi răspunse Evelina.

Peste numai o săptămână, Flaviu se găsea în librăria centrală, căutând un volum pentru dezvoltarea aptitudinilor de lider și manager, recomandat de șeful lui, directorul zonal.

Se simți copleșit printre atâtea cărți. Cultură. Evelina citea, îi plăcea Gabriel García Márquez. Ca prin minune, căzu cu ochii pe „Un veac de singurătate”, ediția de la Rao, și își aminti aprecierea cu care doamna Tundrea îi pomenise, cu ceva timp în urmă, de romanul acesta. Lângă el erau alte volume ale aceluiași autor și Flaviu se întrebă dacă Evelina le deținea pe toate pe cele două rafturi cu cărți de pe mobila din sufragerie.

Cumpără „Generalul în labirintul său”, alături de cartea pe care o căuta pentru informații despre avansarea în carieră, și, două zile mai târziu, îi oferă romanul Evelinei. Ea îi spuse că era una dintre cărțile columbianului pe care încă nu le citise.

În chiar seara aceea, totul se sfârși. Era nouă și jumătate și stăteau amândoi pe terasa unuia dintre cluburile scumpe ale orașului, chiar peste drum de ușile masive ale catedralei catolice.

Evelina tocmai îi mulțumise pentru carte și îi spusese că ar fi fost mai bine să nu se mai întâlnească.

De ce? o întrebă el, surprins și alarmat.

— Însoară-te cu prietena ta.

Apoi femeia se ridică, băgă romanul în poșetă și porni spre parcare.

Primăvară în provincie

Aș mai bea o cafea, o s-o beau singur, se gândi Ștefan Stere. Era mai ieftin la un dozator, dar nu avea unde să se așeze. Numai dacă dozatorul nu e lângă o bancă.

Își lăsa mașina în parcare recent lărgită din fața casei de cultură și o apucă spre terasa pizzeriei-restaurant de peste drum. Cu puțin noroc, până la sfârșitul lunii vor termina doi pereți ai primului etaj al casei, se gândi. După-masă urmau să sosească 140 de boltări și sacii de ciment și a doua zi va merge la bancă să retragă banii pentru o basculantă de nisip. Echipa de lucru era alcătuită din băieți care știau meserie. Era mulțumit că venise primăvara, când își privise casa în construcție de-a lungul iernii se simțise trist și frustrat în așteptări, în timp ce o voce interioară îi spunea că privește o ruină dezolantă bătută de viscol pentru totdeauna.

Trecuseră douăzeci de minute de când își lăsase fiul cel mic în curtea școlii primare numărul șase; ceru un suc de portocale lângă cafea. Trecând strada spre terasă, traversase trecerea de pietoni și pășise inevitabil prin fața magazinului de haine la mâna a doua dintre unitatea cu copiator și laminator din fața semaforului și barul de zi populat deja de câțiva pensionari care locuiau în blocurile turn de la bulevard. Vânzătoarea din magazinul de haine la mâna a doua era totodată și fiica proprietarei. Nu avea părul lung, însă era înfioat în cap, ca al femeilor de vârstă a treia. Însă vânzătoarea e tânără, abia trecută de 30 de ani, își spuse Ștefan Stere, în timp ce femeia se uita după el prin geamul magazinului. Dacă stai s-o cântărești, are figura unei ciocănitore, își spuse bărbatul. Nu era prima oară când, trecând pe aici, ea îl petrecea cu privirea. S-ar spune că nu stă rău cu banii, oamenii din oraș se înghesuie în fiecare zi când se aduce marfă ca să-și găsească chilipiruri...

Biata vânzătoare trebuie să fi fost în acel interludiu al vieții când îți cauți perechea. Ștefan Stere aprinse a doua țigară și vărsă doi stropi de cafea pe masă, adunându-i apoi cu șervețelul din farfurioară. Cum de îi era familiară figura bătrânei care trăsese pe dreapta pe banca de lemn de lângă terasă? Până la ea era o distanță de vreo doisprezece metri. Deasupra ei atârnav crengile unuia dintre pomii sădiți aici de primărie, un pom care urma să producă mere pădurețe sau, în orice caz, niște fructe mici ca niște mingi de rugby verzi, miniaturale. Pomul înflorise cu petale roz și violet și bătrâna stătea cuminte pe bancă, urmărind trecătorii de pe trotuarul de la bulevard.

Ștefan Stere nu-și putea aduce aminte numele ei, însă știa sigur că bătrâna era alcoolică. Nu băuse nimic încă în ziua aceea și băuse prea puțin cu o zi înainte. Vecinii îi spuneau tanti Gisela. Lucrase ca femeie de serviciu în mai multe părți, ștergând cu mopul, pentru o vreme, gresia și parchetul sediului uneia dintre cele două televiziuni locale. Peste douăzeci de minute, Gisela o porni spre șosea, traversă parcul și reuși să convingă vânzătoarea din chioșcul de la parterul blocului în care locuia să-i dea pe caiet un pet de vin alb. Lumea, și nu doar lumea care bea, știa cât era de proastă licoarea, făcută din pilule și chimicale, era prea mult să-i spui vin, deși avea, pe undeva, gustul lichidului nobil. Aici vreau să mor, nu în spital, își șopti bătrâna când intră în apartamentul ei cu două camere și mobilă veche. Una dintre

camere nu era încălzită niciodată, oricât de grea ar fi fost iarna. Desfăcu sticla, aprinse televizorul și trase o pătură peste ea.

Ștefan Stere se întrebă dacă avea să mai vadă vreun trecător cunoscut până când o să-și termine ceașca de cafea. După ce se urcă în mașină și demară, în locul unde parcase își opri Volvoul un tânăr pe al cărui părinte îl cunoscuse cândva: Costin Mitroi. Costin Mitroi băuse deja cafea, ducea un dosar cu acte într-unul dintre birourile de la primul etaj al casei de cultură. Anticipa venirea serii: într-un club din centru, la parterul clădirii în care funcționa sediul local al administrației fiscale urma să vorbească din nou cu Adriana Ficiu. Fiecare la masa sa cu prietenii săi – avea să încerce să reînnoade legătura cu ea. Din ultimul an de facultate, formau ocazional un cuplu. La început, el își spusese: abia am terminat facultatea, doar n-o să mă însor. Și revenim mereu unul la altul, își spunea acum. De-a lungul întregii zile, avea să care după el o așteptare a uniunii sexuale, deși știa că s-ar putea să vorbească cu Adriana și să nu se lege nimic. Încercă încă o dată, întorcându-se în parcare, să și-l închipuie pe bărbatul cu care avusese o aventură undeva pe lângă Genova. De nerăbdare, se strâmbă în oglinda retrovizoare: poate că așa era ea, mai vagaboandă, sau încerca să devină așa.

Tatăl lui Costin, Dumitru Mitroi, era bolnav. Ștefan Stere îl cunoștea de mult timp, încă de pe vremea liceului și îi expusese, cu doi ani în urmă la un pahar de vin, planul lui de a-și ridica o casă pe lunca celui mai important afluent care se vărsa în râul care străbătea valea și orașul. Casa urma să fie ridicată pe un teren apropiat de pădure, într-o zonă în care parcelele de pământ erau foarte scumpe. Înseamnă că-i merg afacerile, își spusese atunci tatăl lui Costin, pe care, de o vreme încoace, fiul său îl privea stingându-se. Nu avea o afecțiune concretă, era pur și simplu vârsta, avea o stare generală proastă și Costin Mitroi trăia cu impresia că taică-său ar fi putut să-și dea ultima suflare oricând. Și, din această pricină, simțea, fără să fi putut spune de ce, că posibila întâlnire din acea seară cu Adriana Ficiu ar fi trebuit să fie cu atât mai importantă. Când ajunse acasă, în locuință era numai maică-sa, care îi spusese că taică-său fusese oprit peste noapte în spital, unde plecase de dimineață pentru un control. Costin ieși în curtea casei și își aprinse o țigară.

În seara precedentă, în timp ce se întreba dacă dis-de-dimineață testele și scanările aveau să fie îngrijorătoare sau nu, tatăl lui Costin îl salutase pe stradă pe profesorul lui de istorie din liceu. Tatăl lui Costin ieșise din Carrefourul din spatele teatrului de stat și, pe trotuarul de lângă parcare pentru mașini înainta încet, încă îmbrăcat ca de iarnă, Tiberiu Mauriciu Raz, profesorul pensionar.

Profesorul locuia nu departe de liceul la care predase, aflat la ieșirea nordică a urbei. Trăia într-un apartament cu două camere, singur, după ce soția lui murise în urmă cu patru ani. De o bună bucată de vreme încoace, nu-i dădea pace ideea de a scrie un roman în care să folosească drept materie primă viața lui și vremurile prin care trecuse. Era vorba de ficțiune și nu de memorii, și încerca să găsească o cale de a scrie prin care să evite cu totul metoda lui Proust. Cum avea nevoie de bani, deși pensia i-ar fi ajuns dacă ar fi administrat-o judicios, se hotărâse la un moment dat să-și vândă biblioteca și discurile cu muzică (în mare parte clasică). Nu plătitise vreun anunț în ziarul local, nu se folosisese nici de internet (de care era încântat) ca să anunțe

scoaterea la vânzare a cărților și discurilor, însă la spusese unor amici că avea de gând să le vândă și astfel intențiile lui ajunseră la urechile lui Iancu Herea, care se gândi să cumpere cărțile pentru fiul lui, care era cititor împătimit încă din copilărie și care avea 23 de ani. Iancu Herea era patronul unui restaurant cu terasă în centru și își permitea achiziția. Când îi spuse fiului lui, Sabin Herea, că avea de gând să-i cumpere o întreagă bibliotecă, tânărul jubila, încercând totuși să arate doar o bucurie reținută în fața tatălui său. Tânărul scria poezii și totul se întâmpla cu câțiva ani buni înainte ca primul model de cititor de cărți electronice să iasă pe piață.

Din când în când, Sabin Herea, poetul, mergea la teatru. Cu două săptămâni în urmă, împreună cu un prieten, student în anul terminal la jurnalism, și cu prietena prietenului său, văzuse Domnișoara Iulia. Cum rolul titular cerea o femeie tânără, actrițele cu mai multă experiență nu erau potrivite și Iulia fu jucată de Marcia Ionescu, sosită de trei-patru luni în oraș cu un masterat în actorie de la Cluj. Era cazată în clădirea teatrului, care avea camere pentru actorii și personalul venit din alte părți. Un coleg care locuia în oraș îi spusese că ar fi stat mai comod dacă s-ar fi cazat în căminele studențești din oraș, dar Marcia rămase până la urmă, cel puțin până când avea să se lămurească, în clădirea instituției de cultură. Oricum, se gândise, trebuia să se împrietenească cu ceilalți actori cazați aici și să devină parte din colectiv.

În scurt timp făcea parte dintr-un grup vesel cum numai artiștii scenei pot fi. Salariul era destul de mic, însă actorii primeau pachete de acasă, așa că își cheltuiau banii prin cafenelele și barurile de pe centru. Marcia avu o legătură cu Damian Pricop, unul dintre actorii tineri ai teatrului. Damian Pricop era din oraș, însă preferase să se mute într-o garsonieră din zona periferiei, decât să locuiască cu părinții după ce își terminase studiile în Timișoara. Spectatorii se uitau cu interes la silueta Marciei când juca, ceilalți actori din teatru, căsătoriți sau nu, încercau să se apropie de ea și avea deja câțiva admiratori care nu aveau de-a face cu arta dramatică prin orașul în care sosise de puțin timp. Damian Pricop o luase odată de mână și intrase cu ea în cafeneaua Zippo de lângă fisc. Damian își purta părul în coadă la spate și se îmbrăca cu un palton elegant. Într-o dimineață, după ce petrecuse noaptea în garsoniera lui, Marcia Ionescu se trezi singură, alături de bluza lui aruncată pe pernă. Fu convinsă, în timp ce studia marcajele de sub butoanele aragazului din bucătărie, că el nu mai avea să se întoarcă niciodată.

Când avea să vină vara, Marcia, Damian Pricop și alți trei colegi și colege aveau să meargă la grătar, campând, alături de alți orășeni, chiar pe lunca unde, peste șosea, Ștefan Stere își înălța casa care ar fi meritat numele de vilă. Ștefan Stere însuși avea să-i vadă de pe șantierul vilei și să întârzie o clipă cu privirea asupra Marciei, care stătea în capul oaselor pe pătură. Deocamdată, Ștefan Stere negocia prin telefon următorul transport de bolțari pentru casa în care avea de gând să-și mute familia.

Era, în general, fidel soției sale, deși, având bani, ar fi avut ocazia să calce strâmb. Împreună cu doi dintre prietenii lui, care aveau afaceri prin vale și oraș, băuse ceva mai mult cu două luni în urmă și unul dintre ei chemase o prostituată. Întreaga chestiune nu era neapărat pe gustul lui, ar fi preferat să fie singur cu femeia, însă intrase în cameră și făcuse ceea ce era de făcut. Singurul motiv pentru care nu

avea o amantă era costul ridicat al unei astfel de distracții. Cel mai bun prieten al lui era Radu Ilie, care presta în birourile locale ale companiei de electricitate și în curând avea să urce într-un post mai bun, șef peste un întreg birou de angajați. Ștefan Stere și Radu Ilie semănau: destul de înalți, unul puțin mai athletic decât celălalt, care era cam slab, dar aveau în primul rând o mentalitate apropiată.

Într-o dimineață de sâmbătă, Radu Ilie îl sună pe Ștefan Stere ca să-l cheme la cafea în oraș. Până la urmă, ajunseră la pensiunea Coralia, pe malul râului care traversa orașul, la ieșirea sudică a urbei, ca să mănânce câte un păstrăv. La masă li se alătură Laurențiu Basu Bejan, proprietarul pensiunii, care mâncase deja și ceru o carafă de rosé.

Basu era mulțumit și în același timp nemulțumit că acum, când se apropia de 55 de ani, era la cârma pensiunii sale. Avusese o fabrică de mobilă, pe care o pierduse și un miniparc de mașini scumpe la mâna a doua, care dăduse faliment, după ce, la scurt timp după revoluție își deschisese mai multe case de schimb valutar în oraș și apoi în întreaga vale. Însă cu adevărat îl schimbase moartea fiicei lui de leucemie, la 24 de ani. Ce puteau cei doi prieteni, Ștefan Stere și Radu Ilie să vorbească cu Basu? În primul rând, observară că se îngrășase. Pe deasupra își lăsase barbă, conturată de frizeriță, însă avea fuioare întregi de păr alb prin ea. Se cunoșteau de mult timp, din primii ani ai tranziției.

Aș încerca să aduc iar mașini de dincolo, spunea Basu. S-ar putea să meargă.

De ce nu deschizi un restaurant în oraș, spunea Ștefan Stere.

Dacă aș avea bani, i-aș băga într-o crescătorie de pești, spunea Radu Ilie.

După ce mâncară, Ștefan Stere îl lăsă pe Radu Ilie în fața blocului în care locuia, se așeză la o terasă, ceru o cafea și începu să apeleze numerele celor cu care trebuia să aranjeze lucrurile astfel încât să-i sosească la timp materialele de construcții. În curând mă mut de la bloc, se felicita. O văzu pe Laura Tamaș pe celălalt sens al bulevardului. Se culcase cu ea o dată, cu mai mult de un an în urmă, și o plătise. Apoi, auzise că femeia își încetase activitatea. Pentru o vreme, formase un cuplu cu un bărbat din oraș. Ce-i drept, nu-și făcuse niciodată reclamă online, se gândea Ștefan Stere. Era o femeie pentru consumul oamenilor cu bani din oraș. O strigă.

Îi ceru să se întâlnească cu el într-una dintre serile următoare și își tastă pe telefon numărul ei cel nou.

Trecuse și seara în care Costin Mitroi, tânărul care în vară urma să absolve studiile superioare, se întâlnise cu Adriana Ficiu. Clubul în care se văzură din nou se afla în capătul bulevardului central și patronul său era o cunoștiință veche a lui Ștefan Stere, pe nume Teodor Ilarie. Costin Mitroi îl cunoștea și el, la fel ca mulți alți tineri care frecventau stabilimentul, tocmai pentru că Teodor Ilarie era el însuși încă tânăr și își petrecea serile la masa de lângă instalația DJ-ului. Clubul îi aducea bani și, din când în când, se distra prinzând cocaină. Avea probleme cu fiscul fiindcă hârtiile care dădeau socoteală de activitatea lui comercială nu erau tocmai în ordine.

Costin Mitroi își făcuse apariția în clubul Spirals cu trei prieteni și o amică, aproape de miezul nopții, după ce băuseră toți câte ceva în barul din apropierea pieței centrale, unul dintre locurile unde se adunau la cafeaua de dimineață. Ieșiră din taxi și intrară în club căutând din priviri o masă liberă, nu înainte de a fi fost

izbiți de aerul rece al nopții de primăvară. Survolând incinta, Costin zări tânăra femeie care îl încântase și exasperase de-a lungul relației intermitente. La masă era și un cunoscut de-al lui Costin, așa că se gândi că avea pretextul de a-i spune două vorbe.

Însă nu se duse spre masa ei înainte de a se așeza la una dintre cele din apropierea holului care ducea spre baie, împreună cu cei cu care intrase în club. Unul dintre ei, Andrei Răducanu, învățase toată ziua pentru un examen dificil, cel mai dificil din ultimul an de la Politehnică.

Așa, Andrei, și ce te face să crezi că vei lua examenul? îl tachina Costin împreună cu ceilalți.

Vara nu era prea departe. Vara trecută, Andrei Răducanu își ajutase bunicii și părinții cu muncile de la țară. Părinții lui aveau vaci, oi, capre și porci și pământ, destule hectare pentru o recoltă bună de grâu, orz, porumb și cartofi. Toamna veneau și banii pentru eforturile de peste an și Andrei primea și el bani. Nu făcea chiar munca cea grea, alerga dintr-o parte în alta, ținea socoteli, inspecta grajdurile și stătea pe câmp cu cei care munceau pământul. În august, le aducea mâncare cu un Volkswagen cosașilor veniți de prin alte părți. Se împrietenise la cataramă cu dulăul care păzea grajdurile, o corcitură de ciobănesc german și maidanez.

Costin Mitroi fuma și luă o gură din paharul cu gin tonic. Încă nu era momentul, era prea devreme. Dacă își întorcea capul peste umăr, putea să o vadă pe Adriana Ficiu așezată la masa ei, însă avu grijă să facă acest gest o singură dată. Într-o vară trecută, Costin Mitroi petrecuse câteva zile în casa de la țară a bunicilor lui Andrei Răducanu.

Era trecut bine de miezul nopții și profesorul pensionar Tiberiu Mauriciu Raz încerca să-și dea seama dacă ar fi avut chef să asculte Brahms. Brahms îl transporta întotdeauna în alte locuri, în alte vieți. Până la urmă, Costin Mitroi socoti că trecuse un timp rezonabil și se ridică din scaun ca să-și salute cunoscuții de la alte mese. Luă trei mese la rând, strânse mâini ca un om politic, și se îndreptă, în sfârșit, spre cea la care era așezată Adriana Ficiu. După câteva vorbe, femeia se ridică și ieși alături de el în noapte, în fața clubului. Amândoi își aprinseră câte o țigară, ca și cum ar fi luat o pauză, deși înăuntru se fuma.

Nu vorbiră prea mult; ajunseră la concluzia că aveau să se vadă a doua zi în oraș.

Pe la ora prânzului, fostul profesor Tiberiu Mauriciu Raz primi un apel de la Iancu Herea, tatăl tânărului poet aspirant Sabin Herea. În niciun caz nu ai să ajungi undeva în viață cu poezia, îi spusese taică-său și totuși avea de gând să cumpere pentru el biblioteca bătrânului. Trebuie să te angajezi undeva și ar fi bine să-ți stea capul la lucru și nu la poezie.

De aproape trei luni de zile, Sabin Herea lucra pentru unul dintre cele două ziare locale. La un moment dat, s-ar fi putut spune că sunt trei, socotind o fițiucă de scandal. Sabin lucrase la început drept corector (era, bineînțeles, o redacție mică precum orașul din care își lua subiectele, redacție formată din trei jurnaliști), după care începuse să scrie articole pe subiecte indicate de redactorul-șef și patronul publicației Jurnalul de Dimineață, Traian Roibu. Roibu naviga de 15 ani în apele

politicii și administrației locale. Acum avea și o emisiune, seara, la una dintre cele două televiziuni locale.

Sabin Herea, tânăr poet înalt și slab, cu plete aruncate pe spate, făcu primii pași în universul literar local: se împrietenii cu Florian Sandu, poet bătrân și vechi băutor, care își făcea veacul prin două-trei cafenele-baruri din oraș. Cum mergea la teatru și scria cronici, o remarcase deja pe Marcia Ionescu, nou apărută pe scena teatrului local.

Relațiile dintre Marcia Ionescu și iubitul ei, colegul Damian Pricop, începuseră să se răcească. Ca să-l facă gelos, Marcia le dădea tuturor celor interesați o atenție pe care înainte nu o acordase nimănui. Dar nici Damian Pricop nu se lăsa: era nepăsător când ea își făcea numărul, până când află că, la ora prânzului, ea își băuse cafeaua cu un localnic: Victor Stoica.

Victor Stoica, dandy local și afemeiat cu state vechi, fusese de la început atras de ideea de a avea o artistă. În rest, le-am avut pe toate. Nici nu putea să treacă prea mult timp înainte ca Marcia Ionescu să intre în colimatorul său.

Damian Pricop, prinzându-și coada în elastic la ceafă, seîntreba peste două dimineți, în baie, dacă se reacționeze și să-i ceară explicații Marciei. Dar nu se făcea: orice mașină ar fi avut celălalt, el juca în Shakespeare. Să lăsăm, deci, lucrurile să meargă cum o vrea Dumnezeu și să luăm chestiunea *à la légère*.

Așa că nu se arătă ofuscat și nici măcar mirat când Marcia refuză să petreacă vineri seara cu el; avusese grijă să-i dea de înțeles, prin gesturi și postură, că era vorba de o necesitate pur fiziologică. Marcia Ionescu îi demonstrează potentatului local în repetate rânduri că nu era vreo artistă ușoară, dacă voia să-i ajungă în pat trebuia să lupte. În plus, ea era obișnuită să se afle printre oameni cultivați și tânărul cu Audi nu citise nimic.

Pun mâna pe carte pentru tine, Marcia, îi zâmbea el.

Ștefan Stere, care lupta de câteva luni cu soarta pentru a-și ridica vila de pe lunca văii, nu frecventa teatrul. Poetul Sabin Herea însuși rămăsese surprins: se juca Richard al III-lea, un actor renumit din Craiova juca rolul titular și în sală erau 30-40 de oameni, cei mai mulți tineri, așezați central în fața scenei, înconjurați de scaunele goale. Îi atrăsese atenția o fată, probabil studentă în vreun oraș mare, care se așezase singură în față, departe de grupul de spectatori.

Ștefan Stere aștepta de trei zile să intre în posesia unei sume cu care să achite gresia din baia și holul vilei și parchetul pentru camera de zi, despărțită de un bar cu aragaz de bucătărie. Nu o să arate deloc rău casa familiei lui. În prezent, echipa lucra la acoperiș, în timp ce un electrician punea la punct rețeaua electrică a locuinței. În tavan, spoturi.

După-masă se întâlnește cu o avocată din baroul local. Avea un proces pe rol, o încurcătură care ar fi trebuit să-i aducă șase mii de euro la final. Avocatul Tania Jurcă avea 47 de ani și era în divorț. Mai mult, își găsise pe cineva: un consilier de la compania minelor, căruia îi murise soția cu cinci ani în urmă. Se înțelegeau bine, cei doi copii ai ei terminaseră liceul și erau studenți la universitatea din deal. Adevărul era că Tania Jurcă își dorea să călătorească, și-o dorise întotdeauna și niciodată nu avusese destul timp și bani ca să-și vadă visele realitate. Unul dintre fiii ei se angajase

deja. Nu o atrăgea Egiptul și Orientul în general, voia să vadă, să locuiască pentru o vreme, în afara oricăror trasee turistice programate, în Florența, în Veneția, în Roma, în Paris și apoi poate Lisabona și Barcelona. Voia să viziteze catedralele și bisericile și palatele și pinacotecile și capelele din fiecare oraș.

Cum, de-a lungul procesului ea și Ștefan Stere deveniseră ceva mai familiari (se știa oricum de mult timp), îi spusese, printre altele, care erau speranțele ei pentru anii care aveau să vină. Consilierul avusese cândva plete, și, de când înaintase în vârstă, asculta cu nostalgie albume de rock din anii '70, '80 și '90.

În ziua precedentă întâlnirii dintre Ștefan Stere și avocata Tania Jurcă, consilierul ei o dusese să ia cina la aceeași pensiune Coralia, la ieșire din oraș. Era seară, verdeată și copaci; în jurul terasei cântau greierii.

Consilierul, Marcel Drăgan pe nume, era puțin trist: dimineată își internase mama în spital. În plus, nimic nu-i mergea bine în ultima vreme, la serviciu avea probleme cu raportorii guvernamentali. Se alintase chiar și cu gândul sinuciderii, însă stând la masă cu avocata Tania Jurcă simțea cum puterile îi revin și cum crește în el, neașteptat, un mare apetit pentru viață. Ce era de făcut? Să se însoare din nou? La urma urmei era doar o hârtie și un jurământ făcut în fața unor popi.

Poate că temerile consilierului Marcel Drăgan legate de pericolele de la locul lui de muncă, capăt al unei cariere de o viață, erau justificate. După ce cântărise lucrurile o vreme, făcuse trafic de influență pentru o firmă locală, proprietate a nașului unui interlop local. Era o vecinătate neplăcută; o făcuse, bineînțeles, pentru bani, închipuindu-și că va ști să eludeze controalele ulterioare, însă cu ultimul controlor i se înfundase. Aveau să-l trimită în judecată? Avea presa locală, și poate nu numai, să difuzeze imagini cu reținerea lui de către parchet?

Ștefan Stere știa, desigur, că doamna avocat și consilierul se vedeau, însă deocamdată nu auzise nimic despre încurcăturile consilierului. După o seară petrecută în familie, Ștefan Stere urcase cu mașina dealurile văii, rămânând aproape două ore pe șantierul vilei. Apoi fu prins cu treburi la sediul firmei lui de construcții de șosele, până după ora prânzului. Mâncă singur, observând că, odată cu înaintarea în vârstă îi plăcea din ce în ce mai mult singurătatea, la masa unui fast-food, fast-food-ul scump din intersecția centrală: un hamburger care costa aiurea 15 lei era aici, la franciză, 35. Dar sunt foarte buni.

Nu fusese atât de atent încât să vadă că la masa de lângă intrare erau așezați Costin Mitroi și Adriana Ficiu. Cum îl știa din vedere pe fiul lui Dumitru Mitroi, l-ar fi salutat, însă se așezase cu spatele la sala de mese, pe unul dintre scaunele înalte de la tejgheaua lipită de geam. Și, în timp ce privea mestecând pe fereastră, Costin îi povestea Adrianei o întâmplare din ultima lui ieșire la stațiunea de ski din apropierea orașului. Adriana Ficiu îl asculta, vorbea puțin și îl lăsa pe el să-și facă numărul. Poate că am să mă întâlnesc deseară cu tine.

Fiindcă fast food-ul cu franciză era un loc scump, tânărul poet Sabin Herea nu își cumpăra de aici sandvișurile și hamburgerii pe care mulți orășeni le îngurgitau în pauza de la muncă. În schimb, obișnuia, de când era salariat al Jurnalului de Dimineată, să își cumpere câte un sandviș cu șuncă și maioneză de vizavi, din chioșcul care deținea titlul de a fi fost, în anii '90, primul fast food din întregul oraș.

Cu o seară înainte, băuse o sticlă de vin la masa lui Florian Sandu, în barul rockerilor din oraș, pe care bătrânul poet Sandu îl prefera. Sabin Herea crezu că își dă seama de ce poetul își făcea veacul cu predilecție acolo: datorită meselor de lemn masiv lăcuit, pline de mângăleli și cioplituri de briceag. Intuiția i se confirmă mai târziu în seara aceea, când Florian Sandu declamă primele două strofe dintr-un poem la care lucra acum. Sabin Herea nu reuși să rețină versurile, însă printre ele se afla o imagine care îl frapase: o fată superbă, cu părul foarte lung și verde îl lăsa să cadă peste o masă de lemn. Atâta doar: părul verde apărea și în melodia Phoenix.

Sabin Herea se oprea, în fiecare zi, câteva clipe în plus în chioșcul de la parterul redacției, de unde ziariștii Jurnalului își cumpărau țigări și băuturi carbogazoase. Intrase în vorbă cu una dintre vânzătoare, o femeie de aproape 40 de ani, înaltă, suplă, brunetă. Se părea că era divorțată sau că nu fusese niciodată căsătorită. Sabin Herea făcuse câțiva pași alături de ea, la ora închiderii, însă femeia zâmbise cochet când el îi propusese să se așeze la o cafea și se urcase într-un taxi. Dar ceva îi spunea poetului că trebuia să continue să încerce.

Vineri dimineața apărură și articolul care aproape că îl concedie: legătura dintre viceprimar și o firmă locală de drumuri și șosele. S-ar fi zis că patronul și redactorul-șef Traian Roibu avusese un moment de neatenție, prins cu emisiunile lui vespérale de la televiziunea locală, uitând să se intereseze de materialele care aveau să apară dis-de-dimineață. Patronul nu avea motive să-l certe prea tare pe poet: își făcuse treaba și, la urma urmei, nu era vina lui că el, ca director de ziar, nu citise seara articolele de a doua zi. Însă poetul Sabin Herea avea acum certitudinea că dăduse peste o chestiune sulfuroasă: dintr-un motiv sau altul, șeful nu voia ca informațiile și analiza din articol să ajungă în spațiul public. Mă ocup eu de aici, încheiase patronul Traian Roibu și poetul era gata să-și parieze o mână și un picior că directorul avea să vină cu completări și retractări sau că avea să încerce să îndulcească articolul scris de el. Nu se înșela. La urma urmei, nu-și închipuise că, lucrând în presa locală, avea să dea neapărat peste oameni de conștiință.

În seara aceea, Sabin Herea îi spuse tatălui său (încă locuia acasă, salariul de jurnalist nu-i permitea să se mute într-o garsonieră) că ar putea și el să participe cu ceva bani dacă bătrânul profesor pensionar Tiberiu Mauriciu Raz avea într-adevăr de gând să-și vândă biblioteca. Taică-său, Iancu Herea, uitase între timp de întreaga poveste. În fiecare zi, și mai ales seara, băiatul se bucura de discurile lui cu muzică clasică, ascultând în timp ce bea ceai. Îi era dor de soția lui, întrebându-se dacă avea s-o revadă. Uneori, ideea de a-și scrie viața i se părea atât de futilă... În plus, nu putea să-și dea seama care era gradul de ficționalizare potrivit. Bine că am cu ce să-mi ocup mintea la bătrânețe. Înainte, obișnuia să se întâlnească cu câțiva dintre foștii lui colegi, și ei pensionari. Se plimbau în sus și în jos pe bulevardul principal și discutau politică: ce-ar fi făcut ei dacă ar fi fost în locul primului ministru, al ministrului muncii, al liderului opoziției. În diminețile de vară se vedeau în parc și jucau șah, tablele erau pentru ceilalți pensionari. Îi venea greu să se despartă de cărțile și discurile lui, chiar dacă i-ar fi adus niște bani de care avea mare nevoie. În plus, putea asculta muzică pe internet.

Ștefan Stere, prins cu chestiunea înălțării vilei lui, trecuse poate prea ușor peste articolul tânărului poet Sabin Herea din Jurnalul de Dimineată. Era pomenit acolo, alături de viceprimar, și lumina în care era descrisă relația lor nu era deloc flatantă pentru felul în care erau folosite fondurile publice. După un articol ca ăsta, se gândea Ștefan Stare, parchetele din alte țări pot porni o anchetă. Așa cum se aștepta, fu sunat de viceprimarul Ionel Baci. Viceprimarul era înciudat și revoltat și îi spuse că chestiunea avea să se oprească aici, fiindcă avusese deja o discuție față în față cu directorul ziarului, Traian Roibu. Alte mizerii n-o să mai scrie despre noi.

Adevărul era că Traian Roibu luase deja subiectul din mâinile tânărului poet-jurnalist; viceprimarul îl sunase abia spre seară.

Nu era prima dată când Ștefan Stere se găsea, ca om de afaceri, luat drept la țintă de jurnaliști. Cu vreo zece ani înainte, când presa din oraș era mai tânără și mult mai citită de localnici, jurnalistul de la prima televiziune înființată în vale îi adusese un pomelnic de acuzații în direct și, apoi, în cotidianul trustului local. Acum, jurnalistul se reprofilase și se ocupa cu organizarea de concerte și evenimente în aer liber – era omul primarului la zilele orașului, la festivalurile berii și ale toamnei, la concertele de pe scena casei de cultură și a teatrului de stat. Și în vale fiecare dintre cele patru orașele care gravitau în jurul urbei principale aveau case de cultură. Cu câteva zile în urmă, organizatorul, care fusese cândva ziarist, pe nume George Aurelian Pascu, adusese doi actori de comedie populari, care își făcuseră numărul pe scena teatrului municipal. Într-una dintre vizitele pe care le făcuse directorului teatrului, în biroul din incinta instituției, oprindu-se să schimbe câteva vorbe cu doi actori pe care-i cunoștea, organizatorul se aflate în prezența Marciei Ionescu. O actriță frumoasă, trebuia să acționeze, și îi făcu mai multe complimente. Actorii care îl cunoșteau nu se mirau, iar ceilalți, aflați într-o pauză de la repetiții, îi aruncau câte o privire perplexă.

Dar film nu te-ai gândit să faci? Ar fi păcat să nu rămâi pe peliculă..., continua organizatorul Pascu, trecut deodată la pertu, însă Marcia era prea surprinsă ca să-i mai atragă atenția. Până la urmă, să vadă și ceilalți: am căutare. Repeta pentru o piesă a lui John Osbourne, directorul teatrului îi motivase colegii spunându-le că în sală aveau să fie mai mulți spectatori decât la piesa lui Shakespeare. Adică 50? 60? glumeau actorii.

Adriana Ficiu, de exemplu, avea de gând să-și ia bilet la piesa din repertoriul contemporan.

A doua zi, la trei și jumătate dimineța își chema un taxi în timp ce se îmbrăca. În pat stătea lungit Costin Mitroi – cum amândoi locuiau încă cu părinții, închiriaseră o cameră la primul etaj al hotelului central.

Ne vedem mâine seară în Spirals, îi spuse Adriana. Adică nu formau un cuplu, și el tăcu, fiindcă iar nu știa dacă ar fi vrut să fie o pereche sau nu. O sărută în fața ușii. Trebuia să se lămurească pe el însuși, și apoi să-i spună, ca să știm cum stăm.

Costin Mitroi plecă și el de la hotel peste o jumătate de oră, ajunsese acasă, nu încercă să mai doarmă, și la nouă fără câteva minute își sună doi prieteni ca să-i cheme la cafea. În ușa terasei aproape că se lovi de Laura Tamaș, pe care o cunoștea destul ca s-o salute. Nu o dată, la masă cu amicii, ascultase una sau alta dintre bârfele care circulau pe seama ei, bârfe cărora calcula că le putea da crezare. Cu ceva timp în

urmă, înainte de sărbătorile de iarnă, unul dintre prietenii lui bine informați, care rămăsese în oraș și făcea facultatea la universitatea de pe deal, îi povestise o relatare la prima mână a unui om cu bani de prin alte părți, care plătitise o orgie la o cabană din stațiunea de iarnă. Laura o sugea la greu, Laura făcea orice îi cereai pentru bani.

Ștefan Stere cunoștea la fel de bine episoade din istoria erotico-pecuniară a femeii; mai mult, tocmai cu el vorbea Laura la telefon când fu cât pe ce să intre, val-vârtej, în Costin Mitroi.

Atunci ne vedem deseară?

De ce nu pleca Laura din țară în vest, unde ar fi câștigat bani serioși prin cluburi, saloane de masaj, și alte astfel de stabilimente? Ștefan Stere își făcu o notiță mentală, să nu uit s-o întreb. Totuși, nu se întâlni în acea seară cu femeia, petrecuse mare parte a zilei supraveghiind descărcarea bolțarilor, a gresiei și a unei mașini de nisip pe șantierul viitoarei lui case, și, pe la ora opt, își dădu seama că nu avea niciun chef de aventuri plătite. În plus, îi părea rău pentru bani, mai bine se așeza la barul cu terasă „Out of Space” de pe centru și cerea o pizza sau spaghetti în sos. Cum nu ar fi vrut să mănânce singur, îl sună pe prietenul Radu Ilie, care îi refuză invitația – era ziua de naștere a soției lui. Până la urmă, înainte s-o apuce spre casă, intră la fast food-ul de lângă școala primară și se așeză la coadă pentru un hamburger și un espresso cu lapte; uneori bea cafea seara. În fața lui, peste alte două persoane, nimeni altul decât tânărul poet Sabin Herea... Sabin ieșise din casă și își dăduse seama că-l rodea stomacul, așa că intrase în fast food înainte de a o apuca spre redacția Jurnalului de Dimineață. Trebuia să corecteze trei articole, treabă pe care o făcea de două ori pe săptămână și care nu cerea mai mult de 20 de minute.

În sediul redacției, poetul Sabin Herea avu o discuție pe marginea articolului său problematic cu unul dintre cei doi colegi ai lui. Amândoi se învârtiră în jurul cozii, fără să spună până la capăt ceea ce era de spus: patronul Traian Roibu avea interese obscure vizavi de firma de drumuri și șosele și de viceprimarul urbei.

După ce coborî scările clădirii în care funcționa cotidianul, poetul Sabin Herea se decise s-o apuce spre barul rockerilor, unde mai mult ca sigur că avea să dea peste poetul veteran Florian Sandu. Și în parcare din fața clădirii, abia ieșise din mașină Costin Mitroi. Cei doi se cunoșteau destul de mult să se salute și să schimbe două vorbe. Cum se cunoscuseră? Asta se pierdea în negura timpului, în anii liceului, poate chiar mai devreme. Singurul motiv pentru care nu deveniseră prieteni apropiați erau interesele și talentele diferite: Sabin Herea avea mereu o carte sub nas și urma să meargă la o facultate cu profil teoretic, în timp ce Costin Mitroi juca fotbal, îi plăceau mașinile și încerca mereu să intre pe sub pielea câte unei colege la liceu sau a vreunei alte fete prin cluburi și discoteci. Însă existase mereu o simpatie reciprocă: Costin Mitroi ascultă cele câteva fraze despre ziarul la care lucra Sabin Herea, apoi îi detalie câte ceva dintre dificultățile pe care le întâmpina cu ultimele examene din an și cu lucrarea de licență.

A doua zi, după ce își petrecuse seara ascultând versurile mai noi ale bătrânului poet Florian Sandu, Sabin Herea se afla, la nouă și jumătate, la una dintre mesele pensiunii Coralia. Promise de la directorul Traian Roibu misiunea de a înjgheba până seara un articol despre pregătirile de vară ale teraselor din oraș. Pensiunea Coralia se

află la ieșire din oraș, se gândise Sabin Herea, dar se dusesese oricum cu un taxi. Înainte sunase, aflând că patronul era acolo și Basu acceptase să stea de vorbă cu el.

Cât despre Costin Mitroi, cu o seară înainte avusese o cu totul altă destinație decât cunoștința lui, poetul: împreună cu câțiva prieteni, urmărise un meci în barul de după parc. Băuseră cam mult, așa că chemară două taxiuri și se opriră la restaurantul cu lăutari din alt cartier al urbei. Mâncară ceva, băură mai mult, ascultară vorbele de viață ale interpretului și o porniră, tot în două taxiuri, spre barul cu striptease de peste calea ferată. Ștefan Stere, care, de-a lungul zilei, făcuse mai multe drumuri până la șantierul casei lui și înapoi din oraș, o cunoștea pe una dintre fetele care dansau aici. Se numea Marta și avea de gând să plece în vest. Costin Mitroi avu un schimb de replici cu Marta când aceasta trecu pe lângă masa lui. Marta, pe de altă parte, o cunoștea pe Laura Tamaș. Poate că Marta, până la urmă, o s-o convingă pe Laura Tamaș să plece din țară.

Ștefan Stere mai știa că partenerul lui incognito de afaceri, viceprimarul Traian Roibu se culcase cu amândouă. Când Sabin Herea încă asculta versurile poetului veteran Florian Sandu, Ștefan Stere îl asculta pe prietenul lui cel mai bun, Radu Ilie, povestindu-i despre casa lui de la țară și despre pământul pe care îl avea acolo și despre câteva știri cu niște politicieni din provincie arestați pentru tot soiul de nereguli.

În același restaurant avea să se afle, în seara următoare, actrița Marcia Ionescu, acceptând (din prietenie, își spusese dar, de fapt, dintr-o curiozitate amuzată) să bea o ciocolată caldă sau un pahar de vin cu Victor Stoica, care insista să-și cheltuiască din banii care-i prisoseau, nu puțini, în încercări temerare de a seduce artista.

— Hai la ski la sfârșitul săptămânii, Marcia. Nu-ți place să schiezi?

— Mai e zăpadă la munte? îi răspunse ea.

Până la urmă, Victor Stoica obținut promisiunea că aveau să se vadă din nou.

Între timp, actorul Damian Pricop cedase unor impulsuri tulburi și, într-o seară, îi vorbise Marciei ca un îndrăgostit. Dacă ar fi continuat pentru încă o vreme să joace comedia indiferenței, poate că ar fi avut-o din nou; Marcia îi promise că aveau să stea la o cafea, cândva, într-un viitor nedefinit. Mai nou, directorul teatrului, intelectualul Marius Tarău, era cel care îi dădea târcoale actriței. În anii dinainte, repurtase unele succese cu câteva dintre actrițele teatrului, toate artiste de planul al doilea, care reușiseră astfel să primească din când în când câte un rol principal, cazare în clădirea teatrului pentru câte un cunoscut și alte avantaje de soiul ăsta. Nu se putea spune, totuși, că un director de teatru municipal era un om cu bani. Marcia păstra distanța, singura ei surprindere era perioada de timp atât de lungă până când omul se hotărâse să încerce. Și asta aproape că o înduioșa.

Intelectualul Marius Tarău era un alogen, venit în vale din sud la începutul anilor '80. Își făcuse un oarecare nume cu două cărți de eseuri și cu articole în presa culturală, însă partidul comunist fusese cel care-i dăduse un apartament în oraș, în urma unor servicii. Nu era greu pentru nimeni să priceapă că omul fusese colaborator al Securității. Se căsătorise cu o localnică și predase la un liceu din oraș. După revoluție, fusese numit director al teatrului. Se cunoștea, din profesorat, cu pensionarul Tiberiu Mauriciu Raz, care încă nu își vânduse biblioteca. Raz îl

simpatizase, însă nu se împrieteniseră niciodată tocmai fiindcă lui Raz nu-i fusese greu să-și dea seama că colegul lui avea protecție de sus. În anii aceia, Tiberiu Mauriciu Raz se întreba dacă Marius Tarău îl turna și pe el sau nu. Și să cadă tot în picioare după expirarea regimului, asta i se părea prea mult. Prin cunoștințele lui literate din oraș, directorul teatrului aflate că profesorul pensionar Raz își vindea biblioteca și vinilurile. Se gândi s-o cumpere el, dar avea biblioteca lui și muzică era pe internet, și apoi se gândi s-o cumpere și s-o dăruiască Marciei Ionescu. Însă Marcia nu ar fi avut loc pentru ea în camera din clădirea teatrului unde locuia, așa că ar fi trebuit s-o transporte acasă, undeva lângă Cluj. Ce păcat că am îmbătrânit și trebuie să fac cadouri femeilor, își spuse Marius Tarău, deși nu era o practică nouă pentru el. Cu numai două ore înainte, în biroul lui de la primul etaj al teatrului îi răspunsese poetului Sabin Herea la câteva întrebări. Poetul urma să scrie un material de prezentare a următoarei premieri a teatrului; printr-un consens general, directorul ziarului și colegii lui îl trimiteau pe el oriunde era de înjghebat vreo știre care avea de-a face cu cultura.

Este un spectacol de la care avem mari așteptări... îndreptățite, încheie directorul teatrului și Sabin Herea îi spuse că voia să ia două-trei rânduri de la actorul în rol principal. Directorul Marius Tarău coborî cu el în sala de spectacole și când intrară amândoi pe scenă, găsi repede ocazia de a-i face un fel de compliment Marciei Ionescu: o chemă să stea de vorbă cu tânărul jurnalist.

— Și să pui fotografia ei în ziar, nu a mea. Atrage publicul ca un magnet!

Sabin Herea îi puse Marciei cele câteva întrebări pregătite, în timp ce directorul Marius Tarău rămase lângă ei pe durata miniinterviului.

— Tu când te însori? îl întrebase taică-său pe Sabin Herea într-una dintre diminețile trecute și poetului îi fulgeră prin cap că i-ar fi plăcut să aibă ca soție pe actrița pe care tocmai o înregistra pe reportofon.

Deși era, în cea mai mare parte a timpului, un poet abstinent, Sabin Herea mergea, din când în când, la curve cu un prieten vechi, unul dintre băieții cu care crescuse la bloc. Adi Rațiu lucra pentru o multinațională, era mai mereu pe drumuri, însă atunci când ajungea în urbea de origine, îl suna pe Sabin Herea și se întâlneau seara în câte un bar. Îi propuse, cu vreun an în urmă, să vină cu el la hotel și să cheme două prostituate, și Sabin Herea participă, fiindcă credea că datoria poetului este să fie, din când în când, imoral (prietenul poetului le avea numerele în telefon). Plutind o zi-două pe norii rutului, după ce se împreunase cu o blondă cu sânii mari, poetul Sabin Herea comisese niște versuri lubrice.

Amândoi o știau, atât cât să o salute, pe Laura Tamaș. În seara zilei în care terminase articolul despre premiera teatrului municipal, Sabin Herea îl asculta aprobându-l pe prietenul Adi Rațiu care-i spunea că avea de gând să facă, nu știa încă de unde, rost de numărul Laurei Tamaș. Însă Adi Rațiu nu-i spuse dacă avea să-l ia cu el, așa că Sabin Herea își închipui că voia să fie singur cu Laura Tamaș și îl înțelese.

Poate că ai putea tu să-mi faci rost de numărul ei. Taică-tău sigur cunoaște ceva afaceriști de pe-aici care i-au pus-o..., îi spuse Adi Rațiu lui Sabin Herea. Sabin Herea

se gândi că, cel mai probabil, chiar astfel stăteau lucrurile, dar nu putea să-i ceară tatălui să-i facă rost de numărul de telefon al unei curve de lux.

Tatăl lui Sabin Herea, Iancu Herea, ar fi putut obține numărul de la Ștefan Stere, care continuase să amâne, prins cu ridicarea casei și afacerile lui, să o contracteze pe Laura Tamaș. Însă în seara aceea, la opt și jumătate, o sună.

Ștefan Stere alergase ziua întreagă din stânga în dreapta. Fusese prins cu un transport de lemn în care băgase bani alături de Sofronie Haldău, un om de afaceri local care făcuse avere din lemn. Pe lângă asta, Ștefan Stere trebuise să-și găsească timp ca să dea o fugă, după-masă, la șantier ca să verifice dacă totul era în ordine. Pentru a doua zi, aștepta un transport de bârne pentru construcții și trebuia să facă rost de bani ca să achite cablurile, tabloul și toate parafernaliile instalației electrice. Totuși, își propusese să își găsească timp pentru Laura Tamaș. Laura nu era în oraș și îi fixa o întâlnire pentru sâmbătă seara.

Până sâmbătă seara aveau să-i sară din buzunar și alți bani pe lângă cei pe care avea să-i cheltuiască cu femeia: prietenul lui, Radu Ilie, șef de echipă operațională la compania de electricitate, avea un obicei pernicios: jocurile de noroc. Radu Ilie ieșise de la serviciu, înnebunit de pierderile din săptămâna care trecuse, și se așezase în fața aparatelor în cazinoul mare din centru. În câteva ore, jucase tot ce avea și se gândea ce ar fi putut vinde ca să facă rost de bani, însă se agăța de aripa unui gând salutar și îl sună pe Ștefan Stere.

— Vând mașina, Ștefane, știi pe cineva care mi-o ia acum?

Ștefan Stere își lăsa treburile și parcă în fața localului. Intră înăuntru și nu abandonă până când nu ieși înapoi cu prietenul lui Radu Ilie, care era beat. Îl duse în fața blocului în care locuia și îi puse opt sute de euro în mână. Promisiunea că nu o să mai joace o obținut abia a doua zi, când Radu Ilie se trezi din beție.

Printre cei la care ar fi putut apela în caz că avea nevoie de un împrumut, Ștefan Stere îl număra și pe Dumitru Mitroi, tatăl lui Costin. Rămânea de văzut dacă cei opt sute de euro înmânați prietenului Radu Ilie aveau să-l dezechilibreze – avea de plătit, în cel târziu două zile, gresia și faianța.

Tatăl lui Costin l-ar fi împrumutat, dacă ar fi fost interpellat. Dis-de-dimineață, fiu-său, Costin, se afla în baie pentru o epilare inghinală. Descoperi că avea un coș pe penis și îi fu teamă că avea să fie prea dureros să-l stoarcă. Nu se putea întâlni cu Adriana Ficiu aducând acnea cu el.

Începuse, de câteva zile, să învețe pentru examene, luând notițe din suporturile de cursuri. Ce era de făcut după ce avea să absolve? Taică-său îi dăduse două variante: să intre ca agent de vânzări într-o multinațională sau să vină și să pună osul la el la firmă. Firma se ocupa cu distribuția în oraș a produselor, în cea mai mare parte alimentare, din depozitele en-gros de la marginea orașului. Nu era o afacere prea mare, însă taică-său îl ținuse la facultate cu banii câștigați din ea.

Împreună cu patronul clubului Spirals, pe care continua să-l frecventeze, Costin Mitroi și alți câțiva prieteni fumau din când în când iarbă. Poliția și Direcția Antidrog urmăreau de ceva timp rețeaua la capătul căreia, ca simpli consumatori, sa aflau patronul clubului, Toader Ilarie, Costin Mitroi și ceilalți. Așa că peste două zile Costin se trezi citat la parchet pentru declarații. Nu avea niciun rost să mintă, dacă voia să

scape cu patalamaua de consumator și atât. Cel de la care cumpăra din când în când iarbă era Szeget Cristian, locuitor al urbei și dealer de substanțe primite din Spania. Mai mult ca sigur că-l paște pușcăria, se gândi Costin Mitroi. Știa că nu avea rost să ascundă de taică-său citarea lui ca martor, așa că îi mărturisi că, din când în când, fumase.

— Bine că nu te injectezi dracului, îi spusese taică-său.

Scandalizată era și Adriana Ficiu: băiatul care-i spusese că ar vrea să fie prietenul ei se ascundea undeva și se droga... Înseamnă că e un om fără căpătâi, unul care n-o să ajungă nicăieri, un droganiu.

Costin Mitroi știu îndată care era noua lumină în care îl vedea Adriana Ficiu, fiindcă ea nu îi răspunsese la mesaje. Și simți deodată că n-avea niciun chef să ducă vreo muncă de lămurire cu ea – în viitor, are să vadă ce a pierdut și are să-și bage unghia-n gât.

Adriana Ficiu se plânse Ruxandrei Jelea, cu care era prietenă bună din anii liceului. Prietena ei îi spusese că nu era un dezastru, și ea fumase marijuana. Însă Adriana văzuse drogați la televizor, toți erau terminați și dormeau prin canale. Stăteau amândouă de vorbă în cafeneau Libra de pe centru, unde barmanului i se spusese să pună jazz dimineața, așa că boxele difuzau John Coltrane, care, întâmplător, era muzicianul de jazz preferat al profesorului pensionar Tiberiu Mauriciu Raz. Raz ascultă jazz, își spunea, dis-de-dimineață, cu cafeaua în față, însă știa că era doar o pasă și că în curând avea să caute discurile cu Schubert. Profesorul pensionar întâmpina probleme: cu numai două zile în urmă, întreaga instalație electrică a casei încetase să mai funcționeze. Chemase pe cineva, un electrician de la o firmă din oraș, care îi spusese că pereții trebuiau spărți și tabloul și toată firăraia înlocuite. Asta avea să-i înghită o parte însemnată din pensie. Acum ar fi fost un moment bun să vândă odată biblioteca. Dar cui? I se spusese că ar fi câțiva interesați, dar nici unul nu luase legătura cu el. Fostul profesor avea doi copii, însă nu ar fi vrut în ruptul capului să le ceară bani.

De bani avea nevoie și Ștefan Stere, care se vedea nevoit să amâne cu o săptămână achiziționarea lemnului care urma să fie folosit la construirea vilei lui. În plus, habar nu avea de unde va lua, peste o bucată de timp, banii pentru piscina pe care voia să o amplaseze pe pajiștea încăpătoare din spatele casei. Recent, pierduse un contract, fiindcă viceprimarul nu reușise să facă formele la timp. Ștefan Stere știa că era doar o scuză slabă și că îi fusese preferată altă firmă. Cu cât se gândea mai mult la asta, simțea cum îi creștea aversiunea față de ziarul care publicase articolul lui Sabin Herea. Să fi fost vreo legătură între contractul pierdut și ziarul al cărui patron nu-și ținea în zăbală angajații?

Numai Marcia Ionescu nu-și făcea probleme pentru bani. Stătea întinsă pe pat, cu picioarele ridicate, sprijinite de perete. Cu o zi înainte, își serbase ziua de naștere și primise de la ei șapte sute de lei prin Western Union. În seara trecută, stătea la masă cu colegii ei actori, printre care și Damian Pricop și, așa cum se aștepta, primi un apel de la eternul pretendent Victor Stoica. Așa îi spunea ea în sinea ei, eternul pretendent. Trebui să iasă în fața barului fiindcă bărbatul îi adusese un cadou. Era o brățară de aur și ea nu voise să o accepte, dar berbantul municipal avea vorbele la el:

— Marcia, e cadoul pentru artista Marcia Ionescu, o mare actriță! Pentru artistă, nimic altceva!

Așa că primi brățara, însă a doua zi se simți tulburată fiindcă o acceptase. Știa că Victor Stoica nu era atât de rudimentar încât să-și închipuie că asta o obliga într-un fel sau altul. Ba e chiar un tip sofisticat, șmecher de oraș, bun pentru politică, însă fără cultură. Și ce era viața fără cultură?

Marcia Ionescu făcu cunoștință cu Costin Mitroi la următoarea ei ieșire în oraș cu Victor Stoica. I se părea puținel absurd, puținel ridicol, să continue să se vadă cu el atâta timp cât între ei nu era, de fapt, nimic. Îi plăcea să surprindă câte o privire ucigașă din partea vreunei femei care ar fi vrut să-i ia locul la masa la care stătea așezată cu el. Sigur, era fauna obișnuită a orașului, femei tinere care ar fi fost potrivite pentru el – dar ea, o actriță? Victor Stoica o asculta cu religiozitate în timp ce ea vorbea despre spectacole, filme, turnee, mari actori.

Se întâmpla ca tânărul Costin Mitroi să-și bea cafeaua în cafeneaua Frappé, pe la ora prânzului, și Marcia îi întinse mâna după ce Victor Stoica, cu care tocmai intrase în local, făcuse prezentările. Costin Mitroi se miră, în gând, că Victor Stoica umbla cu o actriță. Nici el nu era mai „cultural”, însă o întrebă în ce piesă urmează să joace și încuviință din cap după ce Marcia îi răspunse. Apoi ea pomeni despre interviul pe care i-l luase un reporter de la ziarul local. Costin Mitroi îi spuse că băga mâna în foc că era vorba de un prieten vechi, Sabin Herea.

În seara aceea, Ștefan Stere se întâlni, în cele din urmă, cu Laura Tamaș. Încerca să evite să se așeze cu ea la masă prin vreun restaurant, era cunoscut de multă lume, și ea era cunoscută de multă lume și aventura lui plătită ar fi putut ajunge la urechile neveste-sii. Așa că se întâlniră în hotelul de la marginea orașului, clădit între brazi, la poalele pădurii, la capătul unui drum asfaltat care devia de la șosea și mergea paralel cu ea câteva sute de metri.

S-au futut, au vorbit, s-au futut iar și apoi Ștefan Stere a întrebat-o de ce nu pleca dincolo, arăta prea bine pentru cât câștiga în orașul ăsta amărât.

— Nu m-am putut hotărî, îi spuse Laura.

Primise oferte și acum se gândea în sfârșit să plece. Era vorba de niște cluburi cu servicii sexuale din Germania, însă îi era teamă că ar fi putut s-o pățească, să fie sechestrată, bătută, obligată să lucreze pentru cine știe ce șmecher din țară sau de acolo. Auzise destule astfel de povești.

— Vorbesc eu cu unul în care poți să ai încredere, îi spuse Ștefan Stere. Te duce unde spune că te duce și semnezi un contract, lucrezi pentru tine.

— Aș încerca, îi spuse Laura Tamaș.

A doua zi, cu puțin înainte de ora zece, vestea despre vânzarea întregii biblioteci a profesorului pensionar Tiberiu Mauriciu Raz ajunse la urechile lui Ștefan Stere.

— Așa mi-a zis Popa (fostul director al liceului teoretic), sunt câteva sute de volume, îi spuse prietenul său de la compania de electricitate, Radu Ilie. M-am gândit la casa ta, îți faci o bibliotecă.

Nu era deloc o idee rea, îi spuse Ștefan Stere. Cărți. Poate că fiul lui mai mic, când avea să mai crească, avea să pună mâna pe ele și să bage la cap niște cultură. Nevastă-sa fusese întotdeauna descumpănită fiindcă prima lor progenitură nu citea.

Fă-mi rost de numărul lui, îi spuse Ștefan Stere lui Radu Ilie. După care Radu Ilie se întoarse la serviciu, de unde plecă cu mașina pe teren, ca să verifice o echipă care lucra tocmai în casa familiei Ficiu. Adriana Ficiu stătea în fața casei, cu o ceașcă de cafea în mână. Muncitorii companiei de electricitate nu făcuseră încă nicio glumă, uite ce gagică.

Așa îi plăcea ei, să iasă uneori în fața casei cu cafeaua, un fel de gest arhaic, ca țăranii din sate care ieșeau în fața locuinței lor ca să schimbe câteva vorbe cu vecinii. Însă Adriana Ficiu era singură întotdeauna, vecinii care se întâmpla să o vadă o salutau, dar nu intrau în vorbă. Și era, într-adevăr, un sat locul în care locuia, o comună cu câteva sute de case, aflată la periferia orașului, sub coasta muntelui și a pădurii. Costin Mitroi nu fusese niciodată la ea acasă, pe când Adriana Ficiu îl vizitase în apartamentul familiei lui din oraș, cu ceva timp în urmă.

Trecuseră câteva zile de când nu mai vorbiseră. Costin Mitroi o apelă pe telefon și ea duse mobilul la ureche.

Se salutară, vorbiră și conveniră să se vadă în seara aceea în fața scenei unde se produceau artiștii contractați pentru festivalul berii.

Ștefan Stere urma să ajungă și el la festival, însă cu alt scop: voia să mănânce hamsii de la tarabele de pe margine. Din când în când, un gând se reitiera: avea să aibă cărți în casă dacă urma să cumpere biblioteca profesorului pensionar, îi trebuiau deci bani în plus ca să comande o bibliotecă. Sau numai rafturi, prinse în nituri pe pereți, cum văzuse nu o dată în câte vreun program televizat.

Profesorul pensionar Raz nu avea de unde să știe că urma să fie sunat de omul de afaceri Ștefan Stere. Stătea pe fotoliu, bea ceai și asculta muzică. Un fost coleg, rugbyst în tinerețe și apoi profesor de istorie, era bolnav, internat la spitalul municipal. Dacă nu mai scapă, se gândi Raz, e vârsta... Să se ducă să-l vadă? Se duse. Vizita nu dură mult, bătrânul era numai parțial conștient. Era galben ca muștarul, își spuse profesorul pensionar, cerându-i din nou lui Dumnezeu o moarte ușoară. Apoi, seara, bău vin, îi plăcea să simtă cum flacăra binefăcătoare a licorii i se strecura până în vârful degetelor de la picioare. Poate că avea să reușească să-și vândă cărțile în săptămâna care urma, se gândi. Cu o zi înainte, un alt profesor pensionar, care predase matematică la alt liceu din oraș, îl sunase și îi menționase numele lui Iancu Herea, tatăl poetului începător Sabin Herea. Era vorba de o discuție mai veche, Iancu Herea îi spusese cândva fostului profesor de matematică că ar fi fost interesat pentru fiul său și Tiberiu Raz ar fi fost mulțumit nu doar pentru bani, ci și pentru că biblioteca lui ar fi ajuns la un tânăr care citește. De-a lungul vieții lui întâlnise și auzise vorbindu-se despre destule cazuri în care cărțile erau obiecte de decorațiune interioară, așa cum s-ar fi întâmplat poate dacă tomurile ajungeau în noua casă a lui Ștefan Stere.

Cât despre Sabin Herea, nu mai deschisese subiectul bibliotecii cu tatăl său. Pe undeva, mai spera încă să se vadă cu câțiva saci de cărți pe mână, însă, pe lângă problema spațiului din apartamentul familiei, ceea ce îl descumpănea era că avea din ce în ce mai puțin timp să citească. Munca la ziar îi lua destul timp și nici versuri nu mai scrisese la modul aplicat de ceva timp.

Pe lângă Costin Mitroi, o cunoștea și pe Adriana Ficiu. Se știau din grupul elevilor care mergeau pe la olimpiadele de limbi străine, istorie și filosofie de-a lungul anilor de liceu. O întâlni pe terasa cafenelei Hearts, nou deschisă în apropierea spitalului municipal.

Adriana Ficiu îl aștepta aici pe Costin Mitroi, așa că fu foarte volubilă și simpatcă după ce poetul Sabin Herea o salută, ezitând o clipă între a merge spre ea și a-și vedea de cafeaua pentru care venise acolo. Costin Mitroi simți colții geloziei când își făcu apariția – tocmai asta, puștiul cu nasul în cărți? De, acum era mare jurnalist...

Sabin Herea se retrase până la urmă la masa lui. Costin Mitroi îi propuse Adrianei Ficiu să rămână împreună. Amândoi aveau să termine facultatea în vară și apoi să se întoarcă în oraș. Mă gândesc să rămân în Cluj, spuse Adriana Ficiu și Costin Mitroi nu putu să-și dea seama dacă îl mințea sau nu.

— Să te angajezi acolo, să stai prin chirii?

Și dacă ai ei aveau să-i cumpere o garsonieră, spuse Adriana.

Poetul Sabin Herea își băuse deja cafeaua când cei doi se aflau în mijlocul conversației. Ieși din cafenea și o apucă spre redacția cotidianului. Acolo află că, în acea zi, urma să-i ia un interviu unui politician din principalul partid de opoziție. Se achită de sarcină într-o oră după care plecă să obțină un alt interviu de la una dintre oficialitățile care participau la inaugurarea unui bloc ANL. La ora prânzului, plecă spre casă pentru un somn de o oră-două. În timp ce mânca, în bucătărie intră taică-său.

— Măi, iau biblioteca aia sau nu? Ți trebuie?

Și unde avea să pună atâtea cărți? La grămadă, prin dulapuri, biblioteca era deja plină. Oare abia acum își pune domnul Herea această problemă? Orice decizie rămase în coadă de pește.

Sabin Herea se duse în camera lui, nemulțumit că la muncă nu mai putea să-și aleagă singur subiectele: directorul Traian Roibu le aronda tuturor sarcinile în fiecare dimineață. După articolul-problemă și perdaful suferit atunci, Sabin Herea înțelesese că nu mai avea mână liberă. Până la urmă, se putea împăca și cu asta: scria onest despre subiectele care i se dădeau și care erau alese astfel încât să nu implice vreun deranj pentru cei din administrația curentă. Și își putea vedea de versuri, de câteva luni de zile nu mai reușise să asambleze un poem din notițele lui. Pentru numărul din weekend, contribuia la rubrica „Oameni și povești din Vale” cu articole despre tot soiul de personalități locale. A doua zi, pentru numărul viitor urma să se întâlnească cu Dorin Vidraș.

Dorin Vidraș, corpulent, încă pletos, fusese cândva artist de muzică folk. După revoluție, plecase din țară și făcuse bani. Din când în când se întorcea în orașul de baștină ca să-și vadă cunoștiințele vechi. I se propusese să se producă în cadrul unui concert de folk, într-un bar local, și ezitase câteva zile până să accepte. Acum stătea la masă în cafeneaua Frappé, cu poetul Sabin Herea în fața lui. Sabin Herea înregistra conversația pe telefon. Îl întrebă despre trecut, despre prezent, despre multe altele în afară de cariera lui de muzician.

După interviu, Dorin Vidraș îl sună pe Ștefan Stere. Mai erau încă multe detalii care trebuiau puse la cale, însă căzuseră de acord să pună amândoi bani și să investească într-o fabrică de mobilă – clădirea exista deja. Nu era ceva prea mare, cinci-șase angajați și lemnul putea fi procurat cu ușurință. În clădire funcționase până recent o fabrică, însă dăduse faliment. Era una dintre afacerile pe care Ștefan Stere avea de gând să le dezvolte în viitor. Deocamdată, se lupta în fiecare zi să-și termine noua casă și să locuiască la vilă la periferie, ca baștani din oraș. Dacă ar fi intrat cumva în parcul central după ce ieșise din cafenea, l-ar fi văzut pe Costin Mitroi așezat pe bancă lângă Adriana Ficiu. O ținea de mână.

Lucrurile mergeau bine între ei. Se hotărâseră să se declare un cuplu. La scurt timp după aceea, Costin Mitroi se întreba dacă asta era ceea ce își dorea cu adevărat, însă se săturase de propria-i nehotărâre. Pe undeva, simțea că nu putea avea încredere deplină în prietena lui. Nu putea să-i ceară să clarifice episodul din Genova, deși murea de curiozitate să afle cine fusese românul cu care se încurcase per acolo. Dacă ar fi fost măcar un italian.

Iar Adriana Ficiu, bineînțeles, nu avea de gând să-i vorbească despre iubirile ei trecute. Nici ea nu era prea sigură că făcuse bine acceptând să fie prietena lui Costin Mitroi. În Genova se îndrăgostise de Carol Boian, de loc din Bacău. Era foarte înalt, lucra în IT pentru o firmă locală, era însurat și avea un copil de trei ani. De la prima conversație, îi dăduse de înțeles Adrianei Ficiu că avea de gând să divorțeze. Nu voia să se mai întoarcă niciodată în țară. Au fost împreună timp de cinci luni, însă bărbatul nu făcea nimic în privința divorțului. Adriana Ficiu îl confruntă pe tema asta, el era mereu evaziv, așa că ea puse capăt întregii povești. La ce i-ar fi folosit lui Costin Mitroi să știe toate astea?

Într-una din zilele acelea, când Adriana Ficiu și Costin Mitroi se plimbau de mână pe bulevardul central, Ștefan Stere trăgea sforile necesare pentru obținerea autorizațiilor cerute pentru un proiect de asfaltare în zona cea mai prăpădită a orașului. Un ONG deschisese aici un centru de ajutorare a săracilor și ceruse primăriei să se ocupe de drumuri, care erau în bună parte neasfaltate ori, dacă fuseseră asfaltate vreodată, erau într-o stare disperată în prezent. ONG-ul era o întreprindere româno-franceză, iar pe omul lor din oraș Ștefan Stere îl cunoștea de mult: Tudor Someșan, lector la universitatea de pe dealul deasupra urbei, implicat de ani de zile în tot felul de programe de protecție socială.

Așa că Ștefan Stere îl sună pe viceprimarul Ionel Baci, se întâlnește cu el, și, după ce vorbele fură făcute, aștepta să semneze înțelegerea. Era un contract care îi aducea niște bani de nicăieri, așa că își bătea capul să-și dea seama ce ar mai fi putut adăuga casei lui în construcție.

Deloc surprinzător, poetul Sabin Herea fu cel care trebui să înjghebe un articol despre noua filială de la periferie a ONG-ului. Urma să stea de vorbă și să-l înregistreze tocmai pe lectorul universitar Tudor Someșan, la fața locului, unde avea să facă, cum făcea de obicei, câteva fotografii. Când avea să vadă, peste câteva zile, că firma contractată pentru asfaltare era aceeași implicată în mișcările despre care scrisese în articolul-problemă, își spuse că, jurnalist fiind, ar fi trebuit să-l caute pe deținătorul firmei pentru câteva întrebări. În orice caz, Ștefan Stere nu ar fi acceptat

să se întâlnească cu el. Dar poeziile mergeau bine și munca la ziar, care îi aducea un salariu, era o rutină cu care se obișnuise – ba mai mult, era șansa lui să iasă prin oraș, să întâlnească oameni noi, să facă poante cu ceilalți doi colegi.

— N-are nevoie niciunul dintre voi de niște cărți? îi întrebasese ultima dată în redacție, cu gândul la biblioteca profesorului Raz. Unul dintre colegi spusese că ar lua-o, dar nu avea bani.

— Eu nu mai am timp să citesc, dar îmi crește băiatul, poate el...

— Da' ce faci toată ziua de nu ai timp să citești? Stai în redacție și apoi... seara te uiți la filme... în weekend dormi și mergi la țară...

Spre dezamăgirea sa, amestecată cu puțină bucurie, profesorul Tiberiu Mauriciu Raz nu reușise să se despartă de cărțile și discurile lui. Știa ce avea de făcut: trebuia să pună un anunț pe internet. Și probabil că cineva din alt oraș avea să vină cu o dubă și să ia cărțile. Își făcuse cont pe un site de vânzări și până seara anunțul era activ.

În timp ce profesorul pensionar recitea anunțul așezat în fața desktopului său, Costin Mitroi fuma marijuana cu doi prieteni. În apropierea orașului, pe unul dintre dealurile de deasupra lui era în desfășurare, începând cu seara aceea, festivalul Spring Rave. Implicat în organizare fusese Pascu, fostul jurnalist și omul primarului. Pe câmpul din fața scenei amplasate pe terenul echipei locale de rugby se afla și Teodor Ilarie, proprietarul clubului de noapte Spirals. Avea droguri la el, iarbă și pilule de ecstasy. Costin Mitroi încercase cam tot ce se putea încerca, refuzând însă să-și injecteze vreo substanță. Și acum, lovit de fumurile cânepei, aștepta ca prietena lui, Adriana Ficiu, să-și facă apariția cu prietenele ei, cu mașina. Se gândise că prietena lui nu se putea supăra pe el fiindcă fumase ceva la festival, doar de aia era festival, și după ce termină țigara rulată nici nu îi mai păsa prea mult de opiniile femeii.

Ștefan Stere asculta folk și muzică clasică, și oricum nu mai avea nici vârsta ca să facă parte din publicul festivalului. Știa, bineînțeles, că la astfel de evenimente se consumă droguri și că poliția era mereu prezentă la fața locului. Îi permisesese fiului său licean să meargă la festival, era bine să fii un părinte care poate să aibă încredere în copilul lui în privința consumului de substanțe euforice. O să bea și el o bere-două.

Cât despre poetul începător Sabin Herea, publicase deja articolul despre festival și un interviu cu un DJ. Decât să urce pe deal să vadă întreaga nebunie, preferă în seara aceea să-l asculte în continuare pe poetul veteran Florian Sandu, care urma să-și publice cele mai recente producții la o editură locală. Îi sugerase lui Sabin Herea să facă la fel.

Cu mai puțini bani decât salariul lui pe o lună, Sabin Herea putea să scoată o plachetă de versuri la editura PrimArt a lui Leontin Mocanu, cu sediul în oraș. Și apoi? Apoi aduni recenzii și intri în Uniunea Scriitorilor din România, îi spunea poetul Florian Sandu. El unul nu era membru, motivele pentru această stare de fapt fiind vechi. Și cine îl va recenza? Să trimită volumul pe la redacții și reviste?

Uite, o recenzie îți fac eu în Diorama. Era revista județeană de cultură sponsorizată de stat.

Continuând să se gândească la noile perspective, poetul Sabin Herea, amețit bine, cum i se întâmpla ori de câte ori congrega cu Florian Sandu, ieși din bar și luă

un taxi spre casă. Înainte de a ajunge în fața scării, opri taxiul ca să-și cumpere gumă de mestecat, maică-sa credea că va ajunge alcoolic ori de câte ori se întorcea acasă și mirosea a băutură.

Un alt concitadin aflat sub influență era, la ora aceea, Ștefan Stere. Stătea la masă cu prietenul lui de la compania electrică, Radu Ilie, și bea vin după ce dăduse gata un șir întreg de halbe de bere. Își sfârșea astfel o zi productivă: totul mergea bine pe șantierul viitoareii lui case, deși era teribil de îngrijorat că banii nu aveau să-i ajungă și nu avea să primească la termen, adică în două săptămâni, banii necesari achitării ultimului transport de materiale de construcții. Își imaginase că la vară avea să-și mute familia în noua clădire și că vor putea să se bucure de piscină. Pe lângă asta, nu se vedea la orizont nicio nouă asfaltare în întreaga vale. Viceprimarul ridicase din umeri: urma o perioadă de penurie.

Ca toți managerii din oraș, Ștefan Stere era deschis oricând altor oportunități în afara celor de care putea profita prin firmă. Investea bani în orice ar fi putut să-i aducă bani. Așa că, împreună cu alt întreprinzător local, pusese la cale mai multe transporturi de lemn. Pe lângă asta, se gândise să investească într-o cafenea. Păreau a fi destule în oraș, dacă stăteai să le numeri, însă se părea că un loc de consum bine situat aducea bani oricât de mult s-ar fi plâns presa de sărăcia întregii zone.

— Au trecut anii '90, fu de acord prietenul Radu Ilie. Tinerii trimit bani din afară.

La fel de îngrijorat pentru situația finanțelor sale era și profesorul pensionar Raz. Pe lângă suma necesară pentru instalația de electrificare, avea nevoie de bani pentru analize. Începuse să se simtă rău de două zile și medicul fusese categoric: la vârsta lui te puteai aștepta la orice, trebuia să plătească un șir lung de investigații costisitoare.

Era surprins și dezamăgit că nu primise niciun apel după ce afișase pe internet anunțul privind vânzarea bibliotecii personale. Nici nu se așteptase, ținând cont de starea generală a națiunii, ca tocmai cărțile să fie marfa cea mai căutată. Și totuși, niciun apel.

Gândul că era bolnav și că se putea aștepta oricând la dispariție îl făcuse, în dimineața acelei zile, să iasă în parc și să joace table cu ceilalți pensionari. Orice privire aruncată pe geam spre copaci, spre mașinile parcate, spre trecători, era acum încărcată de melancolia unui posibil adio. Își dorea să mai vadă o dată liceul în care predase o viață întreagă, înainte de analizele al căror rezultat se putea solda cu internarea în spital.

Dacă spitalul municipal nu ar fi fost atât de mare și nu ar fi fost consultați la etaje diferite, profesorul pensionar și Costin Mitroi s-ar fi putut întâlni undeva pe holurile instituției. Costin Mitroi se blocase de spate, probabil în urma poziției în care dormise, după ce, cu două seri înainte, se îmbătase ca urmare a unei certe de despărțire cu Adriana Ficiu. Ar fi băut oricum, dar simțise că avea un motiv în plus.

Pe treptele spitalului, Costin se întâlnește cu poetul Sabin Herea, trimis de patronul și directorul redacției să acopere jurnalistic subiectul unei bătaii de stradă petrecută în seara trecută la periferia urbei. Se tăiaseră cu cuțitele, se loviseră cu topoarele.

— Te duci la urgență să-ți spună ce răni aveai, îi trasese sarcina directorul Traian Roibu la ora opt și jumătate dimineața.

Schimbară câteva vorbe, deși nu aveau prea multe subiecte comune de conversație; știau amândoi că, dacă n-ar fi fost camaraderia din școala generală și liceu, erau doi oameni care trăiau în lumi cât se poate de diferite.

În seara aceea, poetul Sabin Herea poposi acolo unde simțea că-l trăgea cel mai mult sufletul: în compania bătrânului poet Florian Sandu. Din spatele bărbii lui homerice, poetul veteran declama versuri, povestea întâmplări cu mari poeți pe care îi cunoscuse și bea mereu.

Sabin Herea îi înmână cu strângere de inimă o mapă cu poeziile lui. Urma ca Florian Sandu să le citească și să-i spună în curând ce credea despre ele.

Fără să-i fi trecut vreodată prin cap să scrie poeme, de orice fel, Ștefan Stere fu străbătut de un fior când află că Laura Tamaș se întorsese în oraș. Tocmai își încheia seara, la ora la care poeții stăteau de vorbă la masa obișnuită: intrase în restaurantul Viva și dăduse acolo peste Basu, proprietarul pensiunii Coralia de la marginea orașului. Basu își părăsea rareori proprietatea. Ștefan Stere se așează la masă cu el și începură să vorbească despre afaceri. Sper ca până în iulie să mă mut la casă nouă, îi spuse Ștefan Stere. Totul depindea, îi mărturisii, de niște bani care s-ar fi putut să nu sosească la timp.

La plecare, Basu privi pentru o clipă posterul din geamul restaurantului: Macbeth la teatru, peste două săptămâni, cu Marcia Ionescu în rolul consoartei malefice. Marcia își tapase părul, lung și drept, se vopsise brunetă, era machiată cu negru în jurul ochilor și cu ruj negru pe buze.

În fața clubului Spirals, în capătul bulevardului, se țineau de mână Costin Mitroi și Adriana Ficiu. Am ajuns la echilibru, își spunea Adriana, deși peste două zile, când ea va vrea să plece la Timișoara fără el, pentru aniversarea unei prietene, se vor certa și despărți din nou.

A doua zi, singurul locuitor al orașului cu adevărat fericit era, cel mai probabil, Sabin Herea. Poetul veteran Florian Sandu îl sunase și îi promisese că avea să se ocupe personal de publicarea poeziilor lui. Ai talent, tinere.

Sub aceeași zodie a literaturii, însă sub auspicii nefaste, se afla și profesorul pensionar Tiberiu Mauriciu Raz. Primise un singur apel, cel care îl sunase voia să-i dea trei lei pe carte. Nu putea accepta așa ceva, așa rău am ajuns cu toții? își spunea în timp ce își sorbea al treilea ceai al zilei.

Câteva luni de zile

Unchiul Ganea, unchiul lui Gusti Schmit, aflat de aproape două săptămâni pe patul de moarte, făcuse o criză de nervi pe la ora prânzului, când soră-sa (mama lui Gusti) intrase în rezerva spitalului cu un preot după ea.

— Afară! şuierase unchiul Ganea și, cu mâna în care avea înfiptă branula, apucase cana cu ceai de pe noptieră și o azvîrlise către ușă.

— Biserica! blestemase apoi, cu ultimele puteri, după care își înfundase ceafa în pernă, luptându-se să inspire aerul care nu ajungea în plămâni la volumul optim.

— Nu vrea să audă de părinte, îi spuse lui Gusti Schmit maică-sa prin telefon, peste douăzeci de minute, trasându-i apoi sarcina de a cumpăra câteva produse alimentare dacă tot era ieșit în oraș.

Gusti își scrută reflexia din vitrina cafenelei prin fața căreia se întâmpla să treacă: slăbise, slăbise mult, de-a lungul a doi ani de zile, și avea de gând să continue să slăbească și în Anglia. Își pipăi buzunarul de la piept prin fâșul pufoaicei – acolo se aflau, împăturite, cinci foi cu poemele lui cele mai recente, pe care avea să le citească, deseară, jurnalistului și poetului Mirel Suciu, la masă în Leul de Aur. Mirel Suciu, poet bărbos, masiv și etilist, cu nostalgie pentru vremurile lui Nichita (îl vizitase o dată la el acasă), tocmai fusese părăsit de concubină, ceea ce avea să-i inspire remarci caustice la adresa femeilor pe durata conversației cu Gusti, tânărul său confrate.

— Băi Gusti, generația voastră nu a făcut nimic în poezie. Las că în poezie, dar nici în proză, îi spusese la ultima lor ședință, când la masă se așezase și vicepreședintele filialei județene a Uniunii Scriitorilor. Mirel Suciu era și el membru al Uniunii Scriitorilor; peste două luni de zile avea să-și lanseze cea mai recentă plachetă cu versuri. Gusti Schmit îl cunoscuse pe vremea când preda engleză la o școală generală din oraș și direcțiunea organizase un eveniment literar la care participaseră liceeni din oraș care făceau versuri, alături de Mirel Suciu. Gusti Schmit îi spusese că îi plăceau versurile lui (citise o parte din ele pe internet, pe lângă două plachete pe care i le împrumutase o colegă care preda franceză).

Însă până la întâlnirea de cu seară soarele trebuia să traverseze încă jumătate de boltă, așa că Gusti Schmit își propuse ca, înainte să facă cumpărăturile cu care îl însărcinase maică-sa, să mai omoare niște timp cu o cafea procurată de la un dozator și o sticlă de Cola Zero. Cola clasic nu mai bea de ani de zile, avea un început de diabet. Se așezase pe bancă, își aprinsese țigara și îi sună telefonul – se aștepta să fie maică-sa, gata să-i indice noi alimente pe care să le aducă acasă, dar nu: era Geo, pe care îl sunase cu o seară înainte și care nu îi răspunsese la apel. Gusti Schmit i se plânse, încă o dată, de circumstanțele sale: ce porcărie, să locuiască cu maică-sa și bunică-sa la vârsta lui, țara asta e o mizerie, așa cum nu câștigase destul din predat engleză ca să-și ia o chirie, nu avea să câștige mare lucru nici ca agent de vânzări.

Geo își ceru scuze că nu-i răspunsese la apel cu o seară înainte, i se terminase bateria și uitase să pună telefonul la încărcat. Geo se afla în Wombwel, în Yorkshire-ul de Sud și, după ce se întorcea de la munca dintr-o fabrică de procesat carne, înregistra trackuri de chitară pe laptop. Era slab, ai fi zis că e subnutrit, dar înalt;

avea, normal, plete și tatuaje pe amândouă mâinile. Era unul dintre prietenii din categoria ubicuă „de la bloc” – crescuseră împreună printre betoane.

— În zece zile sunt acolo, îi spuse Gusti Schmit, am luat deja biletul de avion. Oare va găsi un loc de muncă în afară de cele din fabrici și depozite? se întreba în ultima vreme; ar fi putut lucra ca traducător sau secretar sau orice altceva ce nu implica să tragă sau să împingă. „Aici nu-mi ajung banii nici pentru țigări”, își spuse din nou cu amărăciune – viitorul era în Albion.

Unchiul Ganea muri a doua zi, furios și nespovedit. La înmormântare, Gusti Schmit își revăzu o parte din rude, ceea ce nu îi făcea mare plăcere, așa că plecă fără să fi luat parte la pomana din sala de mese de lângă capelă. Maică-sa îi dădu un pahar cu colivă și el o apucă spre dozatorul de cafea de la intrare în parc, mestecând grâul încolțit cu miere. Din capătul aleii centrale a parcului venea în pas de defilare Adnana. Fuseseră elevi la licee diferite, însă se cunoșteau de când cu excursia la Timișoara pentru susținerea examenului DALF. Trecuseră atâți ani de atunci! De-a lungul timpului, încercase de mai multe ori, fără succes, să se apropie de ea. Existau două posibile explicații pentru eșec: fie nu-l plăcea destul, fie era o tipă serioasă, care se culca numai cu prietenul ei, când îl avea, dacă îl avea, Gusti nu investigase niciodată în sensul ăsta.

— Mă pregătesc pentru Anglia, îi spuse femeii după cele câteva vorbe de complezență.

Ea fusese plecată în Spania. Locuise o vreme în Barcelona, apoi lângă Madrid. Lucrase la firma nașului ei și probabil că avea să se întoarcă, în țară câștigai prea puțin orice ai face. Ceea ce nu-i spusese lui Gusti Schmit și nimănui altcuiva era că-i cedase nașului ei și că o făceau pe neve - și-ar fi pierdut locul de muncă dacă îl refuza. Pe măsură ce Gusti încerca s-o seducă, femeia se îndepărta de el. Se despărțiră totuși amiabil, ea îi oferă un zâmbet cochet. Sigur că-i place să fie curtată, își spuse Gusti, dar nu s-ar fute nicicum.

Continua să vorbească, din când în când în câte o seară, pe Yahoo Messenger, cu prietena lui din ultimul an de facultate. Ultima dată, Emilia Pavelescu îi povestise câte ceva din eforturile ei de a slăbi. Fusese măritată, se luase cu un concitadin din Orșova la doi-trei ani după terminarea studiilor și divorțase după alți doi-trei - nepotrivire de caracter, declarase la tribunal, deși adevăratul motiv era că o înșela cu colege de muncă și îi plăcea să bea.

Gusti se mai întâlnise cu ea de două ori de la terminarea facultății, după divorț. Avusese drum în zonă, pe vremea aceea un prieten de la bloc era agent de vânzări pentru un concern de băuturi alcoolice și întâmplarea făcuse să aibă treabă tocmai în Orșova. Nu i se păru că se îngrășase, Emilia Pavelescu arăta exact ca în facultate, când se iubeau în garsoniera ei de lângă gară.

Firește, Gusti era presat să se însoare. Taică-său nu insistă, dacă nu vrea să se însoare asta e, însă maică-sa ținea neapărat să-l vadă cu pirostria alături de o fată de treabă. Gusti Schmit ar fi preferat să se consacre complet literaturii: ideea de a se însura nu-i surâdea deloc. Ca tot scriitorul, la prima tinerețe visase să fie publicat, să fie un autor faimos. Mai apoi se liniștise, dându-și seama ce cadou enorm i se făcea fiindcă putea să scrie – restul erau niște prostii.

Și, stând pe bancă și ajustând imaginea mintală a nuvelei la care lucra, își aduse aminte de Emilia Pavelescu și de ziua aceea de grație. Milan Kundera, își aminti, într-una dintre cărțile lui de eseuri, vorbește despre densitatea unor zile din Praga tinereții lui. Acele zile erau atât de fermecătoare din cauza încărcăturii lor erotice; cu aceeași nostalgie își amintea Gusti de ziua aceea din ultima sesiune de vară din anii facultății. După ce se înghesuisese cu Emilia Pavelescu prin garsoniera ei, sărutându-se și pipăindu-se, ea îl împinse de la spate să meargă la examenul de literatură română. Era un examen oral. Profesorul, la costum, înaintat în vârstă, cu o gușă enormă și păr alb îi puse câteva întrebări și îi trânti un zece. Gusti nu își mai amintea cu siguranță ce făcuse în restul zilei, probabil că ieșise cu Emilia la plimbare prin Cluj, orașul studenției lor.

„Poate că într-o zi voi scrie despre asta.”, își spuse, sorbind din cafea. Astăzi trebuia să muncească: cu alte cuvinte, să sune clienții de pe lista cu datornici la compania de împrumuturi, să se întâlnească cu ei și să încaseze de la fiecare rata săptămânală. La primul apel stabili că avea să se întâlnească în intersecția de lângă primărie cu Gheorghe Albean, unul dintre clienții buni, care răspundea la telefon și nu îl purta aiurea pe drumuri. Cel mai dificil fusese cu două săptămâni în urmă, când o colegă a lui lipsise și el îi preluase agenția și întreg portofoliul de clienți. Trebuise să meargă până sus, în oraș, de-o parte și de alta a bulevardului central. E drept, primise un comision mai mare și nu mai rămăsese fără țigări din comerț (fiindcă avea și un kilogram de tutun vărsat, înecăcios, periculos de tare și cu gust de petrol). Dar mai erau câteva zile și urma să plece în Anglia. Se întâlnise cu taică-său, care locuia în altă parte a orașului după ce divorțase cu vreo șapte-opt ani în urmă, și care îi promisese niște bani în plus înainte de plecare. Îi trecu prin cap să meargă la hotel cu Amalia într-o seară, înainte să plece, dacă tot avea să aibă ceva bani în plus. Amalia lucra acum la un salon de kinetoterapie și pune pe Facebook poze cu pekinezul ei și felurile de mâncare gătite. Îi spusese, ultima oară când se întâlniseră, că nu mai mergea „la treabă” pe bani și Gusti își spusese că poate nu îl mințea. Îi plăceau sânii ei, aveau forma care îl excita instantaneu. Deveniseră amici, dar întotdeauna o plătise. Ar fi putut să bea și un vin cu ea, se gândi Gusti, el bea destul de rar; câteodată, după ce scria o pagină-două care îi plăceau, își desfăcea pe balcon câte o bere sau își turna din vinul cumpărat de la crama Odobești din piața centrală.

Însă înainte să plece în Anglia urma o seară de cenaclu orchestrată de Mirel Suciu. Mirel Suciu aduna în jurul lui tineri care voiau să scrie. Deși nu toți erau chiar atât de tineri, la întâlniri (care aveau loc cam o dată pe lună) luau parte și doi-trei bărbați de vreo patruzeci de ani, care se hotărâseră în sfârșit să invoce muza. Gusti își dădea seama, privindu-i și cântărindu-i, că nici el nu mai era atât de tânăr. În seara aceea lua parte la adunare o femeie de vreo patruzeci de ani, care scrisese proză în facultate și voia s-o facă din nou.

— De ce nu pui un nume cenaclului? îl întrebase Gusti pe mirel Suciu.

— Fiindcă nu e cenaclu! Apoi făcu o pauză lungă. Și dacă e, asta îl face deosebit, că nu are nume!

— Au să-ți lipească numele de el în istoriile literaturii, ai să vezi... Cenaclul Mirel Suciu. Mai bine îi dai un nume.

Gusti Schmit o cunoștea pe noua prozatoare din oraș: era rudă cu viceprimarul sau cu un consilier local. Avea părul prins în coc și era prea înaltă. Lui Gusti i se părea că era îmbrăcată foarte învechit, după o modă trecută de mult, poate dinainte de revoluție. Proza femeii i se păru plată, banală.

Rămas cu Mirel Suciu după ce toți ceilalți plecaseră, primi confirmarea:

— Ar mai fi mult de muncă...

Totuși, Mirel Suciu n-o descurajase, felicitând-o pentru numele de „Gilberta” pentru personajul ei principal. Doamna îi spuse câte ceva despre cum căuta numele personajelor mult și bine înainte de a se hotărî asupra lor. Un poet de la masă, student la facultatea de mine, spuse că îl trimitea cu gândul la Gilberte a lui Proust.

— Veți vedea, pe măsură ce practicați, spuse Mirel Suciu, că ve veți boteza personajele în funcție de efortul de a ocoli toate numele pe care prietenii și rudele voastre le-ar putea asocia cu cineva cunoscut, și asta tocmai din oroarea de a nu lăsa aceste rude să creadă că v-ați gândit la ele când ați gândit un personaj. Înainte de plecare, împotriva obiceiurilor sale, Gusti Schmit bău un pahar de bere alături de amfitrionul serii, spunându-i că avea de gând să-i trimită din Anglia producțiile viitoare.

Cu două zile înainte să plece spre Regatul Unit, se întâlni cu prozatoarea aspirantă pe stradă. După câteva vorbe, își dădu seama că nu se înșela: doamna Rădulescu flirta cu el. Îi spuse că se grăbea spre centru, unde era așteptat, și, de-a lungul bulevardului central, continuă să-și imagineze cum ar fi fost să se culce cu ea. Nu era o femeie urâtă, era prea înaltă, dar și el era înalt. Își înșela soțul? Nu se înțelegeau? O fi fost divorțată sau în curs de divorț? Stângăcia femeii îl hotărâse pe Gusti să nu meargă mai departe. În plus, simțea pentru ea, din seara cenei, un soi de milă amestecată cu condescendență, ca literator care se știe talentat față de un veleitar fără prea multe șanse.

În seara aceea începu să-și facă bagajul, și, pe la miezul nopții, vorbi din nou cu Geo la telefon. Rockerul era obosit după munca acelei zile.

— Te așteptăm, frate, te băgăm direct în depozit... Aici se bea cidru, berea e scumpă.

Și iată-l peste două zile coborând din avion pe aeroportul Robin Hood din Doncaster. Geo îl aștepta în fumoarul de la ieșire. Luară un autobuz până în Wombwel. Geo și ceilalți cu care împărțea apartamentul puseseră pentru o vreme bani la comun ca să cumpere o mașină ieftină, însă, până la urmă, fiecare își ceruse banii înapoi. Pe lângă Gusti Schmit și Geo, în apartament erau încă trei chiriași: doi moldoveni și un hunedorean. Erau o adunătură veselă, însă nu se înțelegeau întotdeauna. Geo devenea adeseori melancolic, văzând cum avea din ce în ce mai puțin timp și dispoziție să lucreze la albumul lui, scop în care își cumpăraseră un laptop scump. Gusti Schmit resimțea ca pe o mică bucurie faptul că în casă mai era un artist. Bineînțeles, se gândea, cât timp avea să fie în Anglia nu avea să reușească să scrie nimic și nici să citească mare lucru.

Intră la lucru peste două zile, într-o imensă fabrică de prăjituri. Îl puseseră la capătul unei linii de producție, treaba lui era să care paleții cu cutii în zona de încărcare în tiruri și să aducă, din magazie, folosind forkliftul, tot soiul de obiecte ale

muncii: cutii, ambalaje, celofan etc. Apoi, după ce termina munca, trebuia să facă curățenie de-a lungul liniei de producție, adică să adune paleții rămași pe te miri unde și să-i stivuiască în altă parte.

Geo continua să lucreze în fabrica de procesare a cărnii, la sub zero grade. Ideea fixă că trebuia să-și termine albumul îl împingea înainte. Gusti Schmit era un locuitor al universului clasicii contemporane, însă știa destul de multe despre contracultura metal:

— Gorgoroth? Mayhem?

— Gorgoroth da, sunt concentrați pe riff... Mayhem e așa, mai cacofonie, dar foarte interesanți... Clasici, ce să mai...

— Și Burzum nu?

— Burzum? Normal că da! discuta, din când în când, cu Geo despre influențele lui și albumul la care lucra.

Geo era coleg de muncă cu o româncă din Tîrgu-Jiu. Sigur, nu era singura româncă, fabrica era plină de români, unguri, slovaci și bulgari. Într-una dintre serile acelea, după ce termină munca, se plimbă cu ea (o chema Alina) până în stația de autobuz și apoi se urcă cu ea în autobuz. Nu ar fi putut să-l aducă la ea acasă, locuia și ea, ca toată lumea, împreună cu alți imigranți.

Continuă să se vadă, să se plimbe prin oraș. Într-o seară, mână în mână, dădură peste Gusti Schmit în zona centrală a urbei. Gusti ieșise să ia o gură de aer, să mai vadă locurile și oamenii și să-și cumpere foite și filtre pentru tutun.

— Gusti e scriitor, îl recomandă Geo.

— A, scriitor! făcu Gusti modest, deși se bucura și se tulbura în același timp când era astfel identificat. „Ce-am scris?” își spunea apoi. „Câteva nuvele pentru o revistă online”, dar nu putea să nu-și spună: „Poate că într-o zi vor însemna ceva pentru cineva.”

Peste câteva zile, într-o vineri în care lucra în schimbul de noapte, Gusti ieși în oraș cu gândul de a-și cumpăra niscaiva reviste literare. În țară își cumpăra, în liceu și primii doi-trei ani de facultate, reviste culturale de la chioșcurile din oraș; era de negândit ca aici, în Anglia, să nu găsească puzderie.

Și totuși nu găsi. Singura revistă culturală disponibilă, după ce luase la rând toate chioșcurile, fusese suplimentul literar al Times. Unul dintre vânzători îi spuse să încerce la bibliotecă. Era un loc de-a dreptul păraginit, traversat de un miros neidentificabil și neplăcut. Întrebă responsabilă – nimic, nicio revistă literară. Se pare că și aici s-au mutat toate online, îi spuse femeii.

— Da, le găsești pe internet, intră în vorbă un bărbat așezat pe banca cea mai apropiată. Era un englez între două vârste, cu barbă și ochelari. Sunteți singurul român pe care l-am văzut pe aici, adaugă omul după ce află că Gusti era român.

— Și cum de te interesează zona literară? îl întrebă după ce Gusti îi spuse că, într-adevăr, românii veneau în Yorkshire-ul de Sud cu alte treburi.

— Well, I write myself a bit, admise Gusti Schmit, aflând apoi că și britanicul era scriitor. Se recomandă drept Mitch Connely.

— Nu arătați a scriitor începător, spuse mai apoi Gusti.

— Ah, am o vârstă, răspunse Connely. Publicase până acum două romane, două volume de povestiri și un volum de poezii.

— V-am depășit, eu am scris cândva și scenariu de film, spuse Gusti.

Mitch Connely îl invită la ședințele unui cenaclu local. Era compus din oamenii din zonă (Wombwel, Barnsley, Thurnscoe) care scriau.

— Cei mai mulți sunt poeți, îi spuse Mitch Connely.

Așa că sâmbăta viitoare Gusti Schmit se înființă în fața librăriei Astor din Wombwel. Cenaclul se ținea chiar în spațiul comercial al librăriei. Puseseră scaune pentru participanți și public, montaseră două microfoane legate la un amplificator.

Printre cei care citiră se află și Mitch Connely – o povestire de șapte pagini. Gusti Schmit îi privea cu interes și puțină bucurie: erau scriitori ca el, cu oamenii ăștia avea ceva în comun.

— Poate citești și tu ceva data viitoare, îi spuse Mitch Connely.

— Nu am nimic tradus. Aș putea să traduc, dar... Și se gândi că, până la urmă, de ce nu, avea să traducă câteva poeme.

În seara aceea, cum ceilalți trei chiriași erau ieșiți în oraș, Geo își aduse olteanca, pe Alina, în apartament. Găteau amândoi paste cu carne. Gusti îi salută și se întinse pe pat, spunându-și că, decât să traducă niște poeme, ar fi fost mai bine să scrie vreo două-trei în engleză. Însă nu avea camera lui ca să le poată scrie. Era un scriitor ceva mai fastidios; niciodată nu aprobase acei scriitori care scriau pe genunchi, prin parcuri și cafenele, deși citea despre ei tot felul de lucruri interesante în interviuri și articole.

Unul dintre moldoveni, pe nume Chiriac Laurențiu, făcuse rost, la locul de muncă (un alt depozit) de numărul de telefon al proprietarei unui bordel local. Colegii lui de muncă îi spuneau Papa Gino's și vorbeau despre fetele de la Papa Gino's, deși firma respectivă era la parter, cu intrare la stradă, în timp ce bordelul (care nu avea niciun nume) se afla la primul etaj și avea intrarea prin spate, pe niște scări de lemn, într-o latură a unei curți interioare vaste.

Moldoveanul le spuse lui Geo și lui Gusti că avea de gând să se ducă la bordel împreună cu prietenul lui, celălalt moldovean.

— Sex, drugs and rock'n roll, râse Geo.

— Partea cu rockul e la tine, zise moldoveanul, noi venim cu sex și droguri! Toți râdeau. Și cam așa stăteau lucrurile: cei doi moldoveni, împreună cu hunedoreanul, veneau de multe ori spărți acasă. Fumau legale, etnobotanice, atunci când li se terminau banii pentru hașiș. Geo impusese o regulă: nimeni nu se droghează în casă, n-aveau decât să-și rupă capul prin oraș. De altfel, Geo însuși pipa din când în când hașiș, avea numărul unui dealer negru în telefon.

Culmea era că, de parcă ar fi simțit ceva prin eter, Emilia din Orșova, iubita lui din facultate, îi scrisese lui Gusti pe messenger că sigur își găsește el pe cineva sau că merge la femei – și asta chiar pe la ora unu în noaptea aceea, după ce Gusti Schmit își tastase în telefon numărul proprietarei bordelului. Își propuse să sune după vreo cinci-șase zile, la următoarea plată.

Și la următoarea plată sună. Știa deja, de la moldoveanul Chiriac, că un număr costa douăzeci și cinci de lire.

Proprietara sau matroana, o doamnă pe la şaizeci – şaizeci şi cinci de ani, îi dădu câteva indicaţii privind accesul la stabiliment, acces care, îi spuse, se făcea prin curtea interioară.

Sâmbătă dimineaţa Gusti Schmit făcu un duş şi chemă un taxi.

Găsi bordelul, făcu sex cu o femeie pe nume Gina, plăti şi plecă. Gina era slovenă. Arăta bine, avea forme pline. În seara aceleiaşi zile dădu peste ea într-un magazin din apropierea centrului şi schimbară câteva vorbe. Gusti avea în buzunar un volum de Geoffrey Hill – Selected Poems – împrumutat de Mitch Connely. Simţea acum că începuse să se integreze. Însă seara citea două gazete din oraşul de baştină şi urmărea ştirile politice pe nişte site-uri cu trafic mare. Literatură citea pe Kindle, Mitch era unul dintre intelectualii care exaltau cartea ca obiect fizic: mirosul, senzaţia tactilă, aceeaşi gargară ca atâţi intelectuali din România. Cum să regret cartea de hârtie, îi spuse Gusti, când am o bibliotecă întreagă pe Kindle şi pe un stick de memorie?

După ce făcu bătăture în palmă în urma manevrării forkliftului timp de două luni şi jumătate, Gusti îşi spunea că e timpul să se întoarcă acasă. Cu ajutorul lui Geo (care-i oferise informaţia şi numărul de telefon) reuşise să obţină ajutorul oferit de statul englez, vreme de un an, celor care munceau pe salariul minim. Asta însemna cincizeci de lire pe săptămână vreme de un an! „Mă întorc acasă şi îmi termin volumul de nuvele”, îşi spunea. Şi, înainte de plecare, vizită din nou bordelul şi făcu sex cu Laura, care avea douăzeci şi şapte de ani şi care încercă să facă o glumă proastă când el îşi scotea prezervativul, spunându-i că are şaptesprezece.

— Nu ţine, domnişoară, ai clar peste douăzeci şi cinci, îi spuse Gusti. În plus, n-ar fi putut lucra unde lucra dacă nu avea vârsta legală.

Când coborî din avion în Cluj, încă nu ştia dacă avea sau nu avea s-o sune pe Emilia Pavelescu. Emilia era în Cluj pentru câteva zile şi conveniseră pe messenger că aveau să se vadă. După divorţ, Emilia nu se grăbise să intre în vreo relaţie. Se apucase cu nerv de sală şi slăbise. Gusti îşi amintea că şi în anii facultăţii făcea sală, mai exact aerobic, fitness.

Emilia Pavelescu devenise mai retrasă, se întâlnea rar cu prietenele ei. Cum treaba unui scriitor era să cunoască omul, Gusti credea că o cunoaşte: era greu de crezut că Emilia avea să se mărite din nou în viitorul apropiat.

Când ieşi în faţa aeroportului, înainte să caute un taxi, Gusti Schmit o sună.

Se întâlniră într-o cafenea, în spatele catedralei. Vorbiră despre anii de facultate, despre colegii lor, despre profesori. Poate că, dacă Gusti ar fi fost dispus să încerce, ar fi putut lega ceva cu ea. Dar nu încercă - după aproape două ore chemă un taxi şi porni către autogară.

Emilia Pavelescu avea totuşi un posibil pretendent: George Mladici, agent de vânzări la un concern de farmaceutice. Se întâlnise cu el în oraş, în Orşova, în puţinele ocazii în care se întâlnea cu prietenele ei. Multe erau măritate, multe aveau deja copii. Aşa că se întreba: ar fi fost Gusti Schmit un partener potrivit? Şi Gusti ştia că ea se gândeşte la asta.

Fericit că primea subvenția din partea statului englez, Gusti Schmit se puse pe scris. Începu o nuvelă, ceva care era altceva decât încercase să scrie până atunci. Încercă să-i descrie noua lui viziune lui Mirel Suciu.

— Deci nu te mai interesează realitatea socială. Cred că e vorba despre literatură în nuvela ta... Ceea ce... nu e tocmai o inovație, sau ar putea fi... depinde cum o dai...

Nuwelele lui Gusti Schmit erau prea lungi ca să poată fi publicate în Jurnalul Văii, ziarul al cărui redactor șef era Mirel Suciu. Însă îi apăreau poemele, la fel ca poemele altor poeți din oraș. Ședințele lunare ale cenacului fără nume continuau, Mirel Suciu era, în continuare, singurul dintre cei adunați în ale cărui scrieri Gusti putea găsi vreun merit literar. După o seară de cenacul, plecând spre casă, traversă întreg centrul alături de Mircea Pop, celălalt membru al Uniunii Scriitorilor care participa, de câteva luni bune, la întruniri. I se păru surprinzător că Mircea Pop se apucă să-i spună ce-i spusese despre Mirel Suciu, atâta timp cât știa că era prietenul său:

— Suciu s-a ratat... În tinerețe se spunea despre el că are geniu... A luat-o pe alte căi, nu s-a tratat niciodată cu seriozitate... Păcat...

Ipostaza lui Mirel Suciu ca geniu i se părea, într-adevăr, prea exagerată lui Gusti. Cine știe, nu vorbea prea mult despre tinerețea lui... Cum adică o luase razna? Da, e plin de indivizi talentați... Poate că Mirel Suciu nu muncise destul, era posibil.

Cum rămăsese singur acasă timp de o săptămână, Gusti Schmit îi ceru numărul de telefon Ameliei – femeia pe bani cu care se mai întâlnise și în trecut -, pe Facebook, și o sună. Femeia veni însoțită de pekinezul ei, așa că Gusti zăvorî în camera lui pisica și făcu sex cu Amelia pe patul extensibil din sufragerie. Totul costa un milion și jumătate și nu era nevoit să se achite din ajutorul englez, fiindcă își strânsese câteva sute de lire din banii câștigați în fabrica de prăjituri.

Peste ceva timp urma ca și Geo să se întoarcă acasă. Rokerul spera ca până atunci să aibă percuția terminată pentru jumătate din trackurile albumului.

Gusti scria noaptea și ziua se întâlnea cu prietenii de la bloc, cu aceia dintre ei care se nimereau pe acasă; din gașca de zece-unsprezece băieți, unul singur rămăsese în oraș și lucra la Vodafone. Fiindcă scria, nu se întindea seara la bere cu ei, prefera să bea sucuri și cappuccinouri și. Din când în când, după ce termina treaba, târziu în noapte, își desfăcea câte o bere sau își turna câte un pahar cu vin.

Într-una dintre diminețile acelea se întâlni cu nimeni altul decât Eugen Baci, plecat în Canada, venit în vizită ca să-și vadă părinții, care locuiau la două scări de bloc distanță.

Gusti și prietenii de la bloc îl priviseră întotdeauna pe Eugen Baci ca pe un extraterestru, fiindcă nu fuma, în vreme ce ei erau, încă din liceu, tabaciști înrăiți. Eugen Baci ajunsese, pe vremea când Gusti Schmit termina facultatea, sensei de jiu-jitsu. Era disciplinat și munca mult. Prietenilor de la bloc le spusese că, dacă n-ar fi fost prea mult pentru restul lumii, și-ar fi purtat kimonoul și pe stradă. Până la urmă, plecase în Canada, fiindcă aici găsea din ce în ce mai greu elevi și chiria sălii polivalente creștea mereu. Ultima dată când se întorsese acasă urcase la munte cu doi prieteni și fusese cât pe ce să se ia la bătaie cu un șmecher cu Mercedes care se aprinsese fiindcă gagică lui schimbase, întâmplător, câteva vorbe cu Eugen Baci.

Cât despre Gusti, el o cunoștea mai bine pe sora lui Eugen: Raluca Baciuc. Raluca era grăsuță și fiecare kilogram era plin de compasiune – activa în cadrul ONG-ului Cordium și participa, în oraș și comunele învecinate, la tot soiul de acțiuni umanitare. ONG-ul aparținea unei fundații austriece.

Eugen îl îmbrățișă pe Gusti Schmit și porniră spre terasa de lângă școala primară din centrul urbei. Peste douăzeci de minute, Eugen primi un apel de la soră-sa Raluca și activista umanitară veni și ea, peste un sfert de oră, să-și bea cafeaua la masă cu ei.

Raluca Baciuc era vexată: directorul fundației, Ioan Apăvăloaie, fusese reținut de poliție pentru delapidare de fonduri. Oare chiar o făcuse? Gusti Schmit îl cunoștea din anturajul tatălui său - Apăvăloaie era un tip amiabil, grizonat, atât de cumsecade încât ți-ar fi părut rău să se fi pretat la un furt ordinar.

Omul avea însă cheltuieli: o fiică de ținut la facultate în București și o amantă din pricina căreia se afla în pragul intentării acțiunii de divorț. În plus, avea o pasiune nebună pentru schi și iarna stătea mai mult în stațiunea de pe masivul din estul urbei.

După ce își bău cafeaua cu Eugen și Raluca Baciuc, chestionându-l pe primul despre viața în Canada, Gusti Schmit o apucă spre bulevard. Era pe cale să-l traverseze, când se pomeni strigat, de undeva din spate, de domnul Stan.

Ilie Stan, fost coleg de muncă cu tatăl lui Gusti, tocmai deschisese un anticariat în care vindea și obiecte de artă. Gusti Schmit intră și admiră câteva ediții de volume pentru bibliofili, apoi dădu cu ochii peste o statueta de pe un raft. Era o figurină de lemn care înfățișa un mesopotamian, cu barba, frizura și portul cunoscut.

— O, Ghilgameș! exclamă Gusti, admirând figurina.

— Da! Primul epos al umanității! zise domnul Stan, considerând că arăta într-adevăr a om cultivat dacă folosea cuvântul „epos”. Costă un milion și jumătate, îi spuse lui Gusti.

Gusti îi spuse că nu voia să cumpere statueta, dar domnul Stan îi citi în privire părerea de rău. Îi vându statueta pentru un milion și Gusti plecă cu ea împachetată, fiindu-i ciudă pe el însuși: acum avea să rămână fără țigări pentru patru sau cinci zile. Cui ar fi putut să-i ceară un împrumut până la următoarea tranșă de la statul englez? Lui Eugen Baciuc, i-ar fi fost rușine să-i ceară Ralucăi.

Zilele următoare erau zile de încasări pentru agenții companiei de împrumuturi Cash Line, așa că Gusti Schmit porni dis-de-dimineață să alerge după clienții din portofoliul lui. În plus, trebuia să încheie două noi contracte de împrumut, contracte aprobate de la centru. Șeful lui îl sunase ca să-i dea verde. Șeful lui direct, managerul de zonă Marin Rădoi, era mare fan hip-hop și îi povestise odată, când mergea cu el în mașină, cum cunoscuse diferiți rapperi celebri pe la tot felul de festivaluri prin țară.

Așa că Gusti Schmit își văzu de muncă timp de câteva zile, fără să reușească să scoată ratele de la clienții rău-platnici. Managerul de zonă îl ironiza fiindcă nu era în stare să determine oamenii să plătească. Cum-necum, Gusti își primea modestul comision săptămânal și, cu banii care-i intrau pe card din Anglia, se descurca binișor.

Peste câteva zile urma să ajungă și rockerul Geo în țară.

Într-una dintre serile acelea, Gusti se întâlnește la Leul de aur cu Mirel Suciu – cu câteva zile înainte, îi înmânase ultima lui nuvelă, proaspăt scoasă la imprimantă în oraș. Mirel Suciu se arată, ca de obicei, temperat în aprecierea operei și îi dădu câteva sfaturi pentru viitor:

— După ce stăpânești proza scurtă, poți să te gândești la roman.

Adevărul era că Gusti Schmit se gândise de mult la roman, însă îi era greu să îl scrie, un efort susținut pe o perioadă prea mare de timp...

A doua zi luă parte la deschiderea unei expoziții în casa de cultură a studenților. Artistul expus era un vechi prieten al lui Mirel Suciu, pe nume Andrei Iancu Paraschiv. Venea în trena expresionismului abstract și depănase, mai multe seri la rând, amintiri din anii '70 și '80 alături de Mirel Suciu. Excesul de alcool îi atrase artistului Andrei Iancu Paraschiv reproșurile soției lui tinere. Țasta era un fapt pe care toată lumea îl remarcă: avea o nevastă cu douăzeci și șapte de ani mai tânără. Când Mirel Suciu îi pomenise despre asta lui Gusti Schmit, Gusti se gândi că artistul avea bani, ceea ce n-ar fi fost exclus, dacă te gândeai că plecase din țară în '87 și de atunci trăia în Germania.

După cuvântarea de început, când lumea se plimba prin fața tablourilor, Mirel Suciu îi făcu cunoștință lui Gusti cu artistul.

— Schmit? Sunteți sas? Îl întreabă Andrei Iancu Paraschiv.

— Bunicul din partea tatălui a fost, dar a plecat de tânăr din secuime...

— Vorbiți germana?

— Nu, din păcate...

— Este un sas românizat, intervenise Mirel Suciu.

Gusti avu ocazia s-o vadă de aproape pe tânăra soție a artistului – era chiar drăguță.

— A expus în orașul de baștină din nostalgie, îi spuse a doua zi Mirel Suciu. Nu ca să vândă – vinde el în alte părți...

Iată că își făcu apariția în oraș și Geo, aterizase la Timișoara pe la trei dimineața.

— Cum merge albumul? îl întreabă Gusti.

Se părea că albumul mergea relativ bine. Geo scrisese jumătate din liniile vocale și avea de gând să scrie și cealaltă jumătate acasă, după care să meargă într-un studio ca să înregistreze.

În oraș, pe lângă cele două televiziuni locale, singurul loc în care putea înregistra partea vocală era studioul Clip Underground Sound, al cărui proprietar era un rapper: Dan Mitrea. Geo îl cunoștea din oraș, îl văzuse ocupându-se cu sonorizarea pe la diferite manifestări artistice (zile ale orașului, festivaluri ale berii, zile ale recoltei etc), iar Gusti îl cunoscuse cu puțin timp în urmă, când rapperul făcuse o cerere de împrumut către Cash Line. Completase cererea de față cu el, însă cei cu calculele de la companie îi refuzaseră împrumutul.

Rapperul Dan Mitrea era într-adevăr un tip de cartier: când nu era la studio, își petrecea timpul (uneori de dimineața până seara) pe stradă. Era vorba despre cvartalele sudice ale orașului, unde locuiau pensionarii și oamenii mai năpăstuiți. Cei mai mulți dintre șmecherașii dintre blocuri plecaseră deja în vest și acum se mai întorceau numai ocazional pe acasă. Rapperul congrega cu câțiva dintre congenerii

lui nomazi, împreună cu care fuma din când în când marijuana și bea bere la pet. Grupurile de tineri cu astfel de idei pentru petrecerea timpului liber se adunau în fața scărilor de bloc, dădeau ture de oraș dacă vreunul avea mașină și o țineau așa săptămâni la rând, până la următoarea plecare într-o țară occidentală.

Rockerul Geo îl întrebase pe Gusti Schmit dacă dorea să-l însoțească la studio cu prilejul înregistrării liniilor vocale. Gusti se gândi că ar fi fost o experiență interesantă, însă nu se duse. Încet-încet (ba chiar destul de repede) timpul trecea și va trebui să plece din nou în Regatul Unit – trebuia să se întoarcă la muncă. Se întreba dacă să evite fabrica de prăjituri, dacă avea să găsească ceva mai bun. Cât despre Geo, nu avea să rămână în oraș mai mult de două săptămâni; urma să se întoarcă în Yorkshire la aceeași fabrică de procesare a cărnii.

În după-masa în care Geo își făcea praf corzile vocale în studioul Clip Sound Productions, Gusti fu sunat de managerul de zonă. Trebuia să sune un client și să-l însoțească până la bancomatul din care își scotea pensia. Era vorba de Leontin Bran, fost miner (avea deci o pensie mare pentru România), care nu mai plătitise nicio rată către companie de două luni de zile. Când era vorba de clienți-problemă, managerul de zonă îi suna personal, folosind știința acumulată la companie pentru a-i convinge să plătească.

În drum spre bancomat, pensionarul îi ceru lui Gusti să-l aștepte preț de două minute, intră într-un bar de la parterul unui bloc și dădu peste cap o sută de votcă amestecată cu sirop de zmeură. Când ieși din bar, mâinile îi tremurau mai puțin. În cele din urmă, îi achită lui Gusti Schmit 1400 de lei. Gusti își sună șeful și îi comunică reușita.

Cu doar două zile înainte aflate că șeful lui întreținea relații cu Adnana, cea curtată în zadar. Îi văzuse împreună, în mașina de serviciu a managerului de zonă. Apoi îl informă pe Geo:

— Tot îi fac ochi dulci acestei femei și uite! Era cu șeful meu în mașină.

— Păi dacă n-ai mașină! Îi răspunse Geo. De la o vreme se simțea destul de rău, îi spuse apoi lui Gusti, simțea că amețește pe stradă, întrerupsese până și munca la album, simțea că o ia razna. Îi pomeni lui Gusti cunoștințele comune care fuseseră internate prin clinici de psihiatrie, care făceau terapie sau măcar luau pastile de cap:

— Oare de ce au luat-o razna atât de mulți?

Gusti făcu o pauză.

— Provocarea generației noastre este să-și câștige pâinea fără să-și piardă mințile, spuse într-un sfârșit. Și, din câte citise pe internet și auzise la televizor, lucrurile aveau să meargă și mai prost în viitor.

În dimineața aceea, vărul lui Geo se întorsese din Spania, unde lucrase ca barman într-un stabiliment din Madrid. Seara se întâlniră mai mulți, printre care și Geo, Gusti și karatistul Eugen Baciuc în localul Cocktail de lângă piață.

— Nu mai merg lucrurile cum mergeau nici în Spania, spuse vărul lui Geo. În Italia era și mai rău, ce luai pe mere dădeai pe pere, nu mai puteai să pui un ban deoparte. Germania era încă în regulă, dar trebuia să știi limba, iar la scandinavi era prea frig. Era frumos dacă puteai să ajungi în SUA sau în Canada, deși canadienii o

luaseră razna, se instaurase neocomunismul, aveau să ajungă rău de tot dacă continuau pe drumul ăsta.

Pe ușa barului intră Raluca Baci. Se așază cu ei la masă și, după ce se salutară, întrebată fiind cum se simte, le aduse la cunoștință că avea o stare de spirit mai curând perplexă. Prietena ei Iuliana Gherman fusese ținta unei tentative de abuz din partea cunoscutului profesor universitar Ioan Bercu. Bercu era unul dintre cadrele prestigioase ale universității din deal. Se pare că îi dăduse de înțeles femeii (care era studentă în anul I, deși avea 34 de ani) că ar fi putut-o trece la materia lui, ba chiar că ar fi putut interveni pe lângă profesorii altor materii, dacă-l lăsa puțin s-o mângâie. Apoi îi ceru s-o pupe, apoi s-o dezbrace, gâfâind – „Lasă-mă s-o bag numai un pic, dragă” -, până când femeia îl bruscă și o luă la fugă pe coridoarele universității.

— S-a dus la poliție, le spuse Raluca Baci celor de la masă.

Până la urmă, prietena Ralucăi Baci avea să-și retragă plângerea.

Se apropia ziua plecării în Anglia pentru Gusti Schmit. Se gândise o vreme ca, odată ajuns acolo, să se angajeze în fabrica de procesare a cărnii în care lucra Geo. Îi surâdea ideea de a-l avea coleg la locul de muncă, însă trebuia să suporte frigul din fabrică și asta era prea mult. Probabil că avea să se angajeze în vreun depozit de haine, urmând să împingă un cărucior printre rafturi și să culeagă articolele pe care i le indicau dispozitivul electronic din dotare.

— Te poți duce iar la curve, îi spuse rockerul Geo. Apoi îi expuse o scurtă teorie a sa, un expozeu pe care voia să i-l facă de mult: nu mai suntem, îi spuse Geo, în vremurile apuse în care artistul marginal mergea la curve, fiind subversiv și transgresiv în arta și viața lui. Nu. Astăzi, dacă te duceai la prostituate, nu făceai altceva decât să susții grupări de crimă organizată.

— Sunt sigur că bietele fete pe care le-ai bulit au povești de viață care-ți ridică părul în cap.

— Deci să nu mai merg în Anglia la femei, spuse Gusti. Nu mă așteptam ca asta să vină de la un rocker. Tocmai fiindcă era rocker era atent la lucrurile astea, spuse Geo. În plus, nu era vreun sfânt, pe lângă că se îmbăta cui periodic, mai fuma și haș.ș.

— Deci sprijini financiar grupări de crimă organizată, spuse Gusti.

Însă, până la plecarea în Anglia, Gusti avea de gând să termine încă o nuvelă. I se părea că era lucrul cel mai bun pe care îl scrisese vreodată. Și dacă nu era cel mai bun era, oricum, cel mai adevărat. Luă parte la o nouă ședință a cenaclului prezidat de Mirel Suci. Doamna înaltă care încercase cândva să-i facă avansuri se prezentă cu un text nou. Lui Gusti i se păru ceva mai bun decât ultimul, Mirel Suci laudă unele aspecte. Gusti primise un e-mail de la Mitch Connely – scriitorul britanic spera că totul e în regulă și îl aștepta să vină în regat ca să mai stea de povești la o cafea. „Cafea sau bere”, spunea textul.

Tot prin e-mail (deși ar fi putut să-l sune), Emilia Pavelescu îl întreba dacă mai avea să treacă prin Orșova în curând - se puteau întâlni la un suc. Timp de câteva zile, Gusti nu răspunse. Apoi Emilia îi scrisese, cu vreo trei zile înainte de plecarea în Anglia, că avea să fie în Cluj la acel sfârșit de săptămână. Gusti îi dădu un răspuns în

coadă de pește: va vedea, în funcție de lucrurile pe care le avea de făcut înainte de plecare.

Inexorabil, sosi ziua plecării. Gusti se urcă pe autocarul care avea să îl ducă în Cluj și coborî la fiecare dintre cele trei staționări ca să fumeze. La aeroport, își cumpără două doze de Cola Zero și fumă în fața intrării. Avionul ateriză în Anglia, din nou la Doncaster, pe același aeroport Robin Hood.

Peste câteva zile, începu munca în depozitul Portwest, depozit de echipament de muncă și tot soiul de articole industriale. Îi părea, într-un fel, bine că agățase temporar lira în cui - efortul de a scrie îi secase, după o perioadă de străduință susținută, toate puterile. Citea seara, înainte să adoarmă, spunându-și iar că adevărata fericire nu era să scrii, ci să citești.

Locuia în același apartament, cu Geo și alți doi români – moldovenii plecaseră, hunedoreanul rămăsese. Avea de gând ca, de data asta, să rămână în Albion cel puțin o jumătate de an și să-și strângă niște bani.

Într-o seară de vineri, venind de la muncă, se urcă într-un taxi și porni spre Paradise Club din Sheffield. Femeile care prestau acolo erau într-adevăr frumoase, era un alt nivel față de un bordel obișnuit. Intră în vorbă cu o brunetă din București, vru să se ducă cu ea, însă supraveghetoarea, din spatele barului, îi interzise: nu permitea sexul între client și o fată de aceeași naționalitate. Se temeau că clientul avea să le fure fata din club. Până la urmă, se duse cu o poloneză înaltă, suplă, blondă, foarte pricepută.

La acel sfârșit de săptămână, Geo intră pe ușă cu câteva cutii de pizza și două navete de bere: terminase albumul, îl urcase pe o platformă de streaming și primise deja reacții pozitive, îl contactase un label din Finlanda.

Gusti Schmit continuă să ia parte la cenaclurile la care Mitch Connely îl lua cu el. Își traduse câteva poeme, le citi și poeții englezi îl felicitară. Îi spuse într-o seară lui Mitch că, cel puțin temporar, nu mai scria.

— Ai avea timp pentru poezie, îi spuse Mitch. Înșiri niște versuri înainte de culcare.

Gusti îi spuse că era vorba de un efort mult mai mare pentru el, nu se putea apuca de versuri dacă nu simțea că dă totul. La fel era și cu proza.

— În proză trebuie să faci cititorul să participe la universul tău. Personaje, narațiune...

— Da, fu de acord Gusti Schmit, trebuie să creezi o iluzie în care să creadă... Cum era? Suspendarea de bunăvoie a neîncrederii.

— Îl admir enorm pe Coleridge, dar spunea prostii. Gândește-te: cititorul nu e atât de prost încât să se convingă singur că povestea ta e un fapt real. Nu. Ceea ce îl convinge este tocmai acel „ca și cum” (*as if*, spusesese Mitch). Asta îi cer cititorului: imaginează-ți că ar exista un Hamlet, un Quijote, o Anna Karenina și că ar face cutare și cutare lucru – și admiră arta cu care încropesc iluzia.

În acea seară, după ce bău două beri, Gusti scrise câteva versuri și i le trimise prin e-mail lui Mirel Suciu.

Vagă poveste de iubire

A văzut-o pentru prima dată la un chef, în anii studenției, și, periodic, continuau să se întâlnească. Sigur, asta se datora și faptului că rămăsese, după atâția ani, cea mai bună prietenă a verișoarei lui.

Erau amândoi în căminul 116 din campusul studențesc, cheful se ținea în trei camere la primul etaj. În camerele acelea locuiau câte cinci studente, fiindcă 116 era un cămin de fete.

N-ar mai fi știut el, Paul, să spună care anume era ocazia cu care vară-sa Ionela îl chemase la chef; însă, gândindu-se mai bine, părea ceva de relativă anvergură.

Era, evident, tânăra femeie care era cel mai bine compusă dintre toate tinerele femei care se aflau în camere, pe hol, la fumoar sau în oficiu. Paul, însoțit de un prieten și coleg de facultate, începuse deja să se afume, desfăcând bere după bere și sorbind, între beri, câte un pahar de votcă cu suc de portocale. Îi făcea plăcere să-și amintească de anii studenției: alcool, examene, distracție, cursuri, alergat după femei și chiar și ceva droguri.

Siena, fiindcă așa o chema - nume exotic, ar fi fost interesant de știut cum de părinții ei avuseseră curajul de a o boteza astfel – bea și ea un amestec de tărie și răcoritoare, însă probabil că mai cu măsură.

Și Paul, puțin mai târziu în seara aceea, s-a îndreptat spre masa cu sandvișuri și gustări din una dintre camerele studențești, o ochise din timp cum încerca să străpungă o măslină cu o scobitoare.

Nu își mai aducea aminte ce îi spusese atunci; cum era băut, probabil că sărise calul, fiindcă după scurta conversație, Siena o apucase către oficiu.

Paul Florian Rotaru nu băuse însă degeaba – o urmări cu privirea din pragul ușii și o văzu intrând în încăperea pentru gătit. Oficiul era mare, câțiva își fierbeau cafea, era o încăpere căptușită în întregime cu faianță albă, astfel că Paul avu senzația că se află într-o rezervă de spital sau în cabinetul unui dentist. Prin ușa din capătul oficiului se ieșea pe o terasă îngustă, traversată de o bancă. Geamurile erau deschise, cei care băuseră cam mult se răcoreau cu aerul de început de toamnă de afară.

Acolo, pe banca din terasa oficiului, fumând alături de colegul lui, fusese cu adevărat izbit de înfățișarea femeii: *bună*, ar fi zis golănește, însă Siena era mai mult decât bună, era o adevărată reușită a naturii.

În seara aceea nu avea să mai încerce nimic în vederea seducției, așa cum e practică în campusurile studențești la douăzeci de ani. Fuma, să chinuia să susțină conversația cu colegul lui așezat lângă el, și cu colțul ochiului survola scena din capătul terasei: ea stătea în picioare, cu mâinile la spate, sprijinită de calorifer, în timp ce un fante de Cluj-Napoca, unul dintre tinerii cu bani care alergau după studentele venite din alte părți, vorbea cu ea. Tânărul își ridicase nonșalant piciorul, lipindu-și talpa de pragul geamului terasei, instalând astfel o barieră între Siena, el și restul lumii. Și hainele lui, de șmecher dintr-un videoclip de rap de pe MTV, haine scumpe, și barba aranjată la frizer și dată cu ulei.

Una dintre ocaziile în care o întâlnise în anii care urma să se consume pe litoralul Egeei, în Sarti. Stăteau la hoteluri diferite, ea venise împreună cu verișoara Ionela, iar el se nimerise să fie acolo alături de un grup de prieteni care se cunoșteau cu cei din grupul Sienei. Se culcase cu ea în două nopți și el presupusese că putea demara o relație, însă niciunul nu părea prea hotărât să facă pasul spre cuplu. Lucrurile rămaseră în aer, cei din grupul ei de prieteni își dăduseră seama de legătura lor. Mai bine găseai un grec, un străin, și aici tot cu români? îi spusese una dintre fetele din grupul lor, iar pe Paul vară-sa Ionela îl persiflase amical: ia te uită cine face cuceriri pe aici, prin Grecia, o fi văpaia Mediteranei la mijloc.

Paul lucra de câțiva ani pentru compania de băuturi alcoolice AgapeLine, era o multinațională cu sediul în Austria, și încerca din răputeri să erupă la lumină. Ce înțelegea prin a erupe la lumină? Expresia era luată de la prietenul lui, Darius Nemeș, profesor și poet. Să-și facă propria-i afacere, să facă niște bani serioși din propria-i afacere. Tatonase mai multe domenii de interes și încă nu se hotărâse să facă ceva – toate variantele păreau nesigure, auzea mereu povești cu câte unul care dăduse chix, și, din când în când, câte o poveste cu unul care reușise și se umpluse de bani. Prietenul lui profesor și poet, Darius Nemeș, dădea vina pe România și avea, desigur, dreptatea lui. Însă Paul simțea că va reuși.

În plus, nu mai putea amâna prea mult – trebuia să se însoare. Câțiva ani de zile, ieșise periodic în oraș cu Marta Iliaș, care lucra într-un birou de avocatură, dar ea își găsisese, cu câteva luni în urmă, un executor judecătoresc care voia să se însoare cu ea. Sigur că Paul se trezea visând, din când în când, la următoarea întâlnire cu Siena. Și uite că nu o întrebase niciodată de unde avea numele pe care îl avea și care era probabil italianesc sau spaniol.

Era iarnă și, cu capul plin de eventuale perspective de afaceri și variante de a face bani, Paul participă la o tăiere de porc. Era vorba de porcul viceprimarului, Paul îl însoți pe taică-său la eveniment tocmai pentru a sonda perspectiva încheierii unui contract cu primăria pentru un set întreg de servicii. Paul avea de gând să găsească oamenii și firmele care să-i asigure portofoliul câștigător, însă, înainte de orice, dacă n-aveai o vorbă pusă... O vorbă și un plic.

Porcul fusese deja înjunghiat și curățat cu flacăra, despicat și parțial tranșat și pe ochiurile bucătăriei de vară sfârâiau primele grătare. După tradiție, cei adunați în curtea viceprimarului dădeau șoricul prin sare grunjoasă înainte de a mușca din el.

Ai mai văzut de-astea în Elveția, Paul? râdea viceprimarul. După facultate, Paul făcuse un masterat de un an în Berna. Fusese un an frumos, călătorise în totă Europa și se cuplase cu o gagică din Republica Moldova.

În săptămâna în care Paul Florian Rotaru își deschidea o optică în oraș, în Cluj Siena Păduraru tocmai se muta într-un apartament cu încă trei chiriași. Unul dintre chiriași era prietena ei, Mia Vălean, iar ceilalți doi formau un cuplu: Adrian și

Rebeca. Pe vremea aceea, Siena tocmai se angajase la ghișeul unei bănci. Cum i se întâmplase și prin alte locuri în care mai lucrase, șeful ei direct începuse, de cum îi căzuseră ochii pe ea, să-i facă avansuri. Înregistrează-l și dă-l în judecată, îi sugerase Mia Vălean. Nu era respingător, vreun burtos care s-o piște de fund, dimpotrivă, era un bărbat de 48 de ani destul de arătos, însă Siena nu avea niciun gând în ceea ce-l privea.

În apartament, lucrurile se complicaseră: Mia Vălean, se pare, își făcuse de cap cu jumătatea bărbătească a cuplului de sub același acoperiș.

Sigur că această jumătate – Adrian – ar fi vrut mai degrabă să aibă de-a face cu Siena, însă nu încercase nimic, se pare că era hotărât să rămână fidel logodnicei lui. După ce aceasta mirosi că între Adrian și prietena Sienei se întâmplase ceva, prietenia celor patru, așa cum era de așteptat, se strică. Și petrecuseră atât de bine împreună vreme de câteva luni! Serile beau împreună, se ameteau, fumaseră și ganja de câteva ori, se uitau împreună la filme, prietena Sienei, Mia, avea o cultură cinematografică solidă.

Era o perioadă în care Siena Pădureanu nu avea niciun chef să-și facă un iubit. Era curtată pretutindeni unde își făcea apariția, însă voia să fie pur și simplu singură. La muncă îl puneă mereu la punct pe șeful care încă spera că ar putea s-o aibă.

Nu era prima dată când era ofertată de un om cu bani. Nelu Vladislav, om de afaceri din Cluj, grangur cu milioane puse deoparte, încercase cu vreo doi ani înainte s-o adauge pe Siena șirului studentelor cu care își înșela soția care știa și tăcea – tocmai mulțumită acelor milioane.

Nelu Vladislav, 54 de ani, o făcea pe cunosătorul într-ale artei și bătea cluburile clujene în căutare de femei tinere disponibile. Nu era un bărbat frumos, însă compensa frecventând sala de forță și sauna și se îmbrăca într-un mare fel, deși, evident, cam prea tinerește pentru vârsta pe care o avea. Părea că nu se putea decide dacă să poarte haine elegante sau să se îmbrace ca un șmecher de cartier cu mulți bani făcuți din traficul de droguri.

Ca de obicei, Siena ajunsese la masa lui din Nightlife fiindcă cineva din grupul ei de prieteni cunoștea pe cineva din grupul de prieteni ai omului de afaceri. De cum se așezară cei patru-cinci tineri pe canapelele din jurul mesei lui Nelu Vladislav, acestuia îi fu clar care era tânăra pe care voia s-o îmbrobodească. Făcu cunoștiință cu ea și se mai văzură de câteva ori, însă Nelu Vladislav urmărea momentul în care să fie singur cu ea – moment care nu mai venea, se întâlneau mereu în mijlocul aceluiași grupuri de prieteni și cunoștiințe. Sigur, era evident pentru toată lumea că Nelu Vladislav pusese tunurile pe ea, bărbatul nu era tocmai discret atunci când se aflau cu toții la câte o masă și îi adresa mereu fel și fel de întrebări. Îi părea bine că Siena terminase ASE, putea s-o impresioneze cu vorbăria de connaisseur de artă: îi pomenea pe Van Gogh, pe Brâncuși, pe Matisse și pe Victor Brauner. Nici într-ale literaturii nu dădea în spate, îi invoca pe Kafka și Balzac ca pe niște vechi cunoștiințe. Am stat destul printre studenții la Litere și Filosofie ca să știu că nu ești vreun om de cultură, îi spunea Siena în gând. La urma urmei, nici nu trebuia, talentul lui era să facă bani – și poate că avea, într-adevăr, o minimă considerație pentru ale culturii și nu-și însușise atât cât știa numai pentru a face paradă.

Dar nu, Siena nu era interesată. Avusese recent o relație de fix două săptămâni cu un disk jokey din oraș. Se culcase cu el fiindcă era frumos și apoi, când el începuse să-și arate latura neplăcută a caracterului, încetase să se mai întâlnească cu el.

*

Cu Paul Florian Rotaru nu se mai văzuse de aproape o jumătate de an. Agentul de vânzări de la AgapeLine o luase de la o vreme pe drogangeală: prietenii lui fumau iarbă, așa că fumași el. În plus, priza ketamină, și, de câteva ori, cocaină. Darius Nemeș, prietenul lui poet și prof de română, îl sermonase de câteva ori în privința noilor apucături, însă sfârșise el însuși prin a fuma câte o țigară cu hașiș seara, alături de Paul și ceilalți.

Furnizorul grupului era Mircea Nadu, care avea banii necesari alimentării unui astfel de obicei. Avea bani din familie și, pe lângă asta, mai deținea și două service-uri auto în orașul de provincie unde locuiau cu toții. Bă, îți zic, ketamina asta îți pune creieru-n borcan, îi explica Paul trările lui după primele contacte cu substanța de anesteziat caii.

Însă dacă cineva din grupul lui exagera, acela era Mircea Nadu. Slăbise mult de când fuma într-una iarbă – la cafea, dimineța, apoi de-a lungul zilei cu orice ocazie și din nou seara -, după ce oricum nu fusese vreodată vreun voinic. Las-o mai moale, fra, îi spuneau cei din grupul de prieteni, însă el era convins în sinea lui că, dacă ar fi avut banii pe care-i avea el, toți s-ar fi drogat la fel de mult ca el.

Înainte de asta, Paul petrecuse trei zile în Cluj, unde taică-său era internat pentru o vătămare a pancreasului. Avea numărul Sienei în telefon și se întâlnea seara, la o terasă, pe malul unui mic lac artificial. Vorbiră, ca întotdeauna, despre anii de facultate, despre situația de fapt din România și deloc despre un viitor comun.

Petrecură noaptea împreună în garsoniera femeii și stabiliră că urma să se întâlnească peste două luni, când el avea să vină în Cluj la un eveniment organizat de corporație.

Când se întoarse în micul lui oraș de provincie, prietenul poet Darius Nemeș îl invită la o lansare de carte.

Cartea era a lui, a lui Darius Nemeș adică, al treilea său volum de poezii. Când dracul mai ai de gând să mai scrii la chestiile alea, îl întrebase jocular Paul. Până mor, probabil, îi răspunse Darius Nemeș, sau până simt că voi fi spus tot ce aveam de spus, dar e mult prea puțin probabil ca asta să se întâmple înainte ca să mor. Bine că nu m-am făcut poet, râse Paul, bine că n-am fost vreun mare cititor ca tine, altfel poate că nu scăpam și ajungeam poet.

Lansarea avu loc pe 18 octombrie. Erau acolo în principal alți profesori, în sala de marmură a primăriei. O parte dintre cei prezenți scriau și ei. Doi critici – unul dintre ei venit din partea Uniunii Scriitorilor – vorbiră despre volum câteva minute fiecare, după care Darius Nemeș recită câteva poeme. Paul se simțea oarecum stingher, asculta cu atenție versurile și își spunea că erau probabil bune.

După lansare, Darius Nemeș se urcă în mașina de serviciu a lui Paul și porniră amândoi spre centru. No, poate vii mai târziu pe la mine, mai bem o bere. Mai târziu

am ora de yoga. Dumnezeu mare, te-ai apucat de yoga? Ți-am spus că mă apuc. Da, dar am zis că e așa, un gând – îți trece... Și ce faci acolo? Yoga. Stai în lotus și de-alea? Exact. Păi da, oricum, voi, literatorii sunteți așa, mai nebuni. Pe Osho îl citești? Clar, răspunse Darius Nemeș. E clar atunci, râse Paul.

Profesorul de yoga era venit de undeva din Moldova și avea aproape 60 de ani. Se însurase și divorțase de trei ori și Darius Nemeș nu se putea hotărî dacă asta arăta un temperament care nu se pupa prea bine cu postura de yoghin sau dacă, pantha rei, era tocmai semnul unei magnanimități impasibile față de meandrele vieții și o atitudine foarte zen. Până una-alta, învăța să-și golească mintea și să mediteze.

*

Peste zece zile, Paul Rotaru era mutat de acasă. Ar fi trebuit să se mute de mult, își spunea, însă se zgârcea la bani. Noul lui serviciu de la AgapeLine venea și cu un salariu bun, așa că luă în chirie cu un prieten, fost coleg de liceu, un apartament cu două camere în primul bloc al cartierului de mai jos de spital, cartierul pensionarilor. Pe colegul lui îl chema Flaviu Toader și lucra la o farmacie din oraș. Se înțeleseseră să ia o chirie împreună într-una dintre serile petrecute în oraș, cu grupul comun de prieteni. O altă variantă, se gândise Paul, ar fi fost să stea singur într-o garsonieră închiriată, însă în apartament era mai mult loc ca să-și primească prietenii; în plus, se înțelesese întotdeauna bine cu Flaviu Toader, ascultau aceleași lăutărești vintage și, la fel ca mulți alții de vârsta lor, muzică de club, aveau mixuri de ore întregi pe laptopuri.

Și bineînțeles că, odată cu mutarea, traseră un chef de casă nouă. La chef se prezentară opt prieteni, fiecare aduse băutură, în timp ce droagărul cu vechi state Mircea Nadu aduse hașiș împachetat în staniol de ciocolată.

Într-o seară, peste două săptămâni, Paul îl întreabă pe colegul lui de apartament dacă i-ar fi surâs ideea să cheme o prostituată selectată dintre cele care își făceau reclamă pe internet. Flaviu Toader refuză, avea o prietenă care lucra și ea în domeniul farmaceutic și căreia voia să-i fie loial. Chestie de caracter, îi explică lui Paul. Eu vreau să mă știu corect, dacă ea calcă strâmb punem punct și gata. E și asta un mod de a aborda o relație, îi spuse Paul. În ceea ce-l privea, nu și-ar fi făcut atâtea scrupule, însă renunță la ideea de a chema curva.

Viața în noua locuință era plăcută. Cei din grupul de prieteni veneau mereu, se bea și se fuma, banii ajungeau – pentru moment, se gândea Paul, nu renunțase deloc la ideea lui de a ajunge într-o bună zi bogat. Și *într-o bună zi* însemna înainte să meargă în baston.

Flaviu Toader era un cetățean mai liniștit, motiv pentru care se și înțelegea atât de bine cu poetul profesor Darius Nemeș. Flaviu citea, avea tot timpul câte o carte pe noptieră. Și acum ce citești? îl întrebase Paul. Mo Yan, am înțeles că se pronunță *Yen*, un chinez care a luat premiul Nobel. Fain? Da, da, e un așa... un García Márquez al orientului extrem. Sper că nu te faci scriitor ca Darius. Nu, nu, nu am veleități. Darius s-a apucat de yoga. Da, știu.

Pe lângă cărți, Flaviu Toader era un mare împătimit al jocurilor video – al celor de strategie, mai exact. După ce se întorceau seara din barurile unde congregau cu amicii, Flaviu accesa executabilul jocului pe laptop. Ce joci acum? Îl întreba Paul. Rome doi modificat.

Flaviu juca cu romanii, bineînțeles, și era în război cu cartaginezii. Se bătuse ca un leu pentru Sicilia, dar, cum juca pe *very hard*, cartaginezii îl împinseseră înapoi în Magna Grecia. Pierdu apoi și sudul Italiei în fața Regatului Epirului (cu însuși Pyrrhus la cârmă). Nu îi păru rău: astfel, trupele epirote deveneau un scut între el și invadatorii cartaginezi care debarcau din Sicilia în sudul Italiei. În general, Flaviu era interesat de zonele civilizate, de aceea nici măcar nu încercase să cucerească zona subalpină din nordul Italiei, populată de barbari – veneți, boi și alte seminții. Visul era să ia lumea dezvoltată, după ce avea să termine, dacă avea să termine, cu cartaginezii: Grecia, bineînțeles, și apoi Asia Mică și, mai la est, Imperiul Seleucid, și în Africa Egiptul. Dar toate astea erau niște vise îndepărtate: deocamdată se chinuia să stingă un război civil și urmărea pe youtube filmulețe care explicau ce anume trebuia să facă pentru a preveni astfel de secesiuni în viitor.

Și când te însori cu prietenă-ta o să mai ai timp să joci? îl întreba Paul. Îmi fac, răspunse Flaviu. Dar nu cred că ne luăm, nu cred că lucrurile merg într-acolo. Dar tu tot ai grijă să nu calci pe bec. Bineînțeles, cât timp mai suntem împreună eu joc corect.

Și cam era vremea însurătorilor: cuplul format din Nicu și Raisa urma să dea tonul luna viitoare, în sala de nunți Belle Époque de la periferia orașului. Erau doi stâlpi ai grupului lor de prieteni. Ce scandal îi făcuse Raisa lui Nicu atunci când îl prinsese că fuma iarbă cu ceilalți! Erau simpatici împreună și erau împreună încă din liceu. Păi era și vremea să se ia, zise Paul.

La nuntă, Paul Rotaru făcu o cucerire, pe numele ei Mirela Baci.

Mirela avea o reputație de libertină, și, cum era o femeie atrăgătoare, bărbații care întorceau capul după ea nu ezitau s-o califice drept curvă. Mirela sfida totul; în plus, cunoscându-l și pe Mircea Nadu, se mai și droga din când în când. Lucrase episodic, dându-și de peste tot demisia, fiindcă avea bani, taică-său era proprietarul unei firme de protecție și pază. Era destul de înaltă, suplă, brunetă, i se spunea *buzoasa* și, deși avusese o relație întinsă pe mai mulți ani, era hotărâtă să nu se căsătorească.

Și zi așa, Mirela, n-ai de gând să te măriți? Poate te conving eu, își începuse Paul asaltul. Mirelei îi plăcu tupeul lui, îi plăcu și înfățișarea lui și Paul plecă de la nuntă cu numărul ei în telefon. Se văzură apoi în oraș de câteva ori, întotdeauna cu prietenii în jur – când o suna, ea îi spunea că era cu *ai ei* în barul ori clubul cutare, așa că Paul îi lua și el pe *ai lui* și mergea într-acolo. O sărută când dansau împreună și, la câteva seri după aceea, îl sună pe colegul de apartament Flaviu Toader cerându-i să elibereze locuința pentru noaptea aceea. Păi și eu unde dorm? La prietenă-mea nu pot să mă duc că stă cu părinții. Frate, ia o cameră la Onix, pe bune, îți dau banii înapoi dimineată.

A doua zi, după ce Mirela Baci îi trase amical o palmă peste fund și plecă, Paul se găsi bându-și cafeaua și făcând în gând o comparație între această femeie și Siena

Păduraru. Siena era mai convențional frumoasă, Mirela era tânără... Dar nici Siena Păduraru nu avea tocmai toate țiglele pe casă... Apoi îl sună pe Flaviu Toader: *coast is clear*. *Clear* sau nu, sunt la munca. Cum ai dormit la hotel? Ce dormit, n-am închis un ochi toată noaptea.

Cu numai două seri înainte, Paul își vizitase părinții, era ziua de naștere a tatălui său. Bă, tu când te însori? îl întrebase taică-său. Dar Paul era de părere că putea să mai aștepte câțiva ani, și se gândi din nou la Siena Păduraru în ipostaza de soție. Pe de altă parte, poate cunoștea vreo tipă valabilă în oraș. Între timp, trebuia să facă mai mulți bani, trebuia să fie deja realizat când avea să-și facă o familie.

*

Poetul profesor Darius Nemeș încerca de ceva timp să lanseze o poetă tânără, să-i publice prima plachetă de versuri.

În acest scop, își contactase toate relațiile din lumea literară, pe cele mai multe prin e-mail. Talentul tinerei, pe nume Paula Gavin, i se părea săritor în ochi. I-auzi, o cheamă Paula? întrebă Paul la o cafea cu Darius, așezați la o terasă pe bulevardul central. Și e faină poeta Paula? Are farmec, îi spuse Darius Nemeș. Bun, deci urâtică dar cu farmec, zise Paul. Ba nu-i deloc urâtică, zise Darius, supus la ironii din partea soției care îl vedea atât de implicat în eforturile de publicare a tinerei literatoare.

Până la urmă, Darius Nemeș reuși să-i plaseze câteva poezii într-o revistă ardeleană, dar nu și să convingă o editură să-i scoată un volum. Pe Paul îl distra să urmărească eforturile dramatice depuse de prietenul lui pentru a o debuta pe poetesă.

În orice caz, Paul era ocupat până peste cap: cu jobul lui *corporate*, pe de o parte, și cu gestionarea firmei de optică medicală, pe de alta. Managerul magazinului era Feri Laszkai, pe care îl cunoștea de când intrase în slujbă la AgapeLine. Feri Laszkai era și el pe punctul de a intra în aceeași companie când Paul îi propusese să se ocupe de optică. Vânzările mergeau bine, Paul câștiga bani. O pată de culoare în toată această poveste era soția lui Feri, Silvia. Era o pată de culoare fiindcă toată lumea știa că lucrase ca maseuză într-un bordel din Spania. De fapt, era vorba de trei bordeli, toate în zona Granadei. Silvia se întorsese cu ceva bani puși deoparte din peninsula iberică și, la scurt timp, Feri o ceruse de soție. Cum în oraș se știa cum își strânsese banii (doi fotbaliști originari din urbe merseseră la curve într-o seară și dăduseră peste ea) nu putea să-i ascundă viitorului soț fosta ei îndeletnicire. Așa că i-o declarase verde în față, spunându-i că-i păruse opțiunea cea mai lucrativă. Feri petrecuse vreo două zile sorbind scotch și fumând fără pauză, după care îi declară că o iubea și trecutul nu conta. Ce a fost, a fost, tragem linie, contează ceea ce va fi de acum încolo, îi spusese lui Paul, cu care se împrietenise de ajuns ca să discute viața lui sentimentală. Și Silvia se obișnuise să mai întoarcă câte un cap pe stradă, să audă șoapte sau chiar râsete și fluierături în spate. Noi, românii, suntem de baltă rău de tot, îi spusese unei prietene. Păi, dincolo nu-i pasă nimănui cine ești și cu ce te ocupi. Lipsă de civilizație...

După o vreme, Paul începuse să se gândească să se mute singur, Se înțelegea bine cu Flaviu, dar ar fi vrut totuși să aibă un loc numai al lui. Nu tot în cartierul pensionarilor, îi spusese profesorului poet Darius Nemeș. Cartierul ăsta e cenușiu și tăcut, are un aer funebru, ceva morbid, poate de unde cam toți locatarii din el se pregătesc de marea trecere... Nu, vreau să mă mut pe bulevardul central, acolo e viața, baruri, cofetării, fast-food-uri și terase, clubul Neo în clădirea fiscalului! Ieși dimineata pe terasă ca să fumezi o țigară, tragi fumul în piept, privești de-a lungul bulevardului și simți că trăiești... Aici, printre pensionari, simt că m-am boșorogit, parcă am și eu șaizeci și abia am ieșit la pensie.

*

Însă avea să mai treacă o vreme până când Paul să înceapă să-și caute o altă chirie. De ce nu faci un împrumut la bancă și-ți iei apartamentul tău? îl întrebase Darius Nemeș. Adevărul era că Paul nu știa dacă era o idee bună sau nu. Oricum, vreau să fac destui bani ca să-l cumpăr cu banii jos. O! Așa da... Din optică? Nu numai, mai am și alte idei. Vezi, dacă nu erai poet, aveai și tu idei din astea. Să știi că dacă ești poet nu înseamnă că-ți lipsește simțul afacerilor, îi spusese Darius Nemeș. Asta e o proiecție culturală romantică, poetul departe de a avea simț practic. La nevoie, știi și poeții să facă bani. Oricum, mai bine poet decât ca Șontai.

Șontai Liviu voia să se călugărească. Nimic nu anunțase această propensiune a vechiului lor prieten, tovarăș de joacă la bloc și mai apoi coleg de liceu, după care absolvise cursurile facultății de mine.

Ce zici de Șontai, a înnebunit? îl întrebase Paul pe Darius Nemeș, turnându-și bere în pahar. Păi credința e un soi de nebunie, de-aia e frumoasă, dar și periculoasă. Ce vrei să zic? Și eu mă rog, îi spuse Darius, dar dacă el are chemarea asta... Da, păi ne rugăm, și eu vreau să stau bine cu Bărbosul, zise Paul, numai că mi se pare așa, picat din cer, la propriu și la figurat. În Germania o fi devenit credincios? Da, unde altundeva? Șontai Liviu plecase la muncă în Germania cu zece ani în urmă, când era un tânăr ca ei toți, ba chiar făcea mișto de popi și de pupătorii de moaște. Acum, cu câteva săptămâni în urmă, vorbise cu duhovnicul lui să intre în perioada de probă la mănăstirea de lângă Turda. Ce să mai zici? spuse Paul. Viața cu-ale ei surprize...

Tot mai bine decât Relu, adaugă Paul. Relu sau Rică (de fapt, Aurelian) Olteanu făcuse demersurile pentru a se înrola în armată. Asta e vârsta, concluzionase Darius Nemeș, unii se însoară, își fac familii, alții, ca tine, se pun pe făcut bani, alții se călugăresc și alții se duc în armată. Am un mare respect pentru militari, clarificase Paul, dar nu înțeleg ce motivație... ce resort... Crezi că avem de-a face cu un patriot? Poate vrea să tragă cu arma, să omoare oameni. Nu, spuse Darius Nemeș, cred că e fascinat de chestia asta cu armata. Sunt unii care au visul ăsta de copii, să se înroleze... Poate ajunge prin Afganistan, cu trupele NATO. Americanii vor să plece din Afganistan, ce greșală!

Peste câteva zile, Siena Păduraru îl sună pe Paul, anunțându-l că avea să treacă prin urbea lui, în drum spre București și că avea două-trei ore între două autocare. Paul citea când îi sunase telefonul. Din când în când, mult mai rar de când începuse

slujba la AgapeLine, petrecea câte o după-masă cu o carte. N-ar fi fost rău ca, atunci când o să aibă bani, să fie și cultivat. Citea mai ales clasicii de secol XIX și autori români contemporani. În acel moment, era cu nasul într-o pagină de Nicolae Breban.

Primul lucru care îi trecu prin cap lui Paul (Darius Nemeș nu era de față ca să i-l împărtășească) fu întrebarea dacă avea sau nu să reușească s-o oprească pe Siena în oraș peste noapte. Dar dacă nu, de ce îl mai sunase?

O luă cu mașina din autogara de lângă benzinăria Mol și intrară în fast-food-ul Peter's de pe bulevardul central.

Se plimbară prin oraș, mâncară vată pe băț și gogoși cu Finetti, autocarul plecă fără ea și petrecură noaptea împreună la hotelul Onix, în unul dintre apartamentele stabilimentului. Ar fi fost ridicol să-l sune pe Flaviu să elibereze casa; în plus, ți-am spus, cartierul ăla mă deprimă, îi spusese a doua zi poetului Darius Nemeș. Cât ai dat pe apartament? îl întrebuse. Două milioane și jumătate, îi răspunse Paul în monetarul de dinaintea reformei. Păi da, merită, zise Darius Nemeș. La fel de bine arată? Și mai bine, zise Paul.

Din nefericire, peste numai câteva zile avu loc un trist eveniment: fratele mai mic al lui Nicu, cel însurat cu Rebeca, component al grupului de prieteni, se aruncase pe geam de la etajul al treilea și murise la impact. Ce o fi cu tinerii ăștia? întrebuse o pensionară care trecea pe lângă mașina de poliție și ambulanța sosite la fața locului. Mi-e o milă de ei..., spusese proprietara second hand-ului de la parter, privind prin vitrină, cu lacrimi în ochi. Nicu era distrus, nevastă-sa nu reușea nicicum să-l mângâie.

Avea probleme psihice? îl întrebă Darius Nemeș pe Paul înainte de înmormântare. Se pare că lua antidepresive. Poate că nu le-a mai luat, sau poate că au avut efecte adverse.

La înmormântare se adună întregul lor grup de prieteni. Totuși, Paul nu rămase la masa de pomenire de după coborârea în mormânt. Pretextă o urgență la serviciu și o șterse englezește.

*

În sfârșit, veni și ziua în care Paul Florian Rotaru luă în chirie un apartament cu două camere într-un bloc turn ridicat de-a lungul bulevardului central. Mobila fusese schimbată de numai câțiva ani, era fericit. În ceea ce-l privea pe fostul coleg deapartament, Flaviu Toader, acesta își aduse prietena să locuiască cu el. Acum putem fute amândoi în lege, îi spusese râzând lui Paul.

Bineînțeles, Paul trase un chef de casă nouă, invitând toți amicii. Muzică, băutură, iarbă pe balcon. Cât despre partea cu fornicăția, mai în glumă, mai în serios: trebuia să-și găsească o femeie disponibilă contra cost, nu avea chef, timp și – îi spuse lui Darius Nemeș – nici bani să își facă o prietenă. Vorbește cu Sandu Mihaks, îi spuse Darius, n-are rost să apelezi la vreuna de pe net, astea au și pește și nu știi cu cine te încurci.

Sandu Mihaks, împătimit al jocurilor de noroc și al pariurilor sportive, plasa din când în când, pentru un ban în plus, fete faine din oraș bărbaților cu bani veniți, de

cele mai multe ori, să schieze într-una dintre stațiunile de iarnă de pe munții care înconjurau valea. Nu-i o idee rea, îi spuse Paul lui Darius Nemeș. Sigur știe pe cineva. Însă nu avea numărul de telefon al lui Sandu. Îl găsești toată ziua în cazinoul de lângă fisc, spuse Darius Nemeș, își joacă acolo pensia și banii în plus pe care-i face din tot felul de învârteli.

Și, a doua zi, pe la cinci după-masa, iată-l: Sandu Mihaks, cu burtă de finanțist și chel ca-n palmă, lovind cu sete butoanele păcănelei din fața lui. Se rezolvă, se rezolvă, îi spuse lui Paul Rotaru după ce se salutară. Paul nu vorbea cu el la pertu, Sandu Mihaks se apropia încet și sigur de 60 de ani. Își luă sticla de bere și se așeză cu Paul la masă, trecându-i în revistă toate fetele care erau în oraș, fiindcă cele mai multe plecau periodic la produs în vest. Paul îi spuse lui Sandu că îi părea rău că nu se gândise să le facă niște poze, nicio problemă, îi spuse Sandu Mihaks, le iei pe rând și te oprești la aia care-ți place. Până una-alta, trebuia să meargă pe mâna lui Sandu și a descrierilor lui. Se pare că cea mai dăruită era o brunetă care locuia undeva prin cartierul coloniei și care făcea și videochat. O sun eu mai întâi, îi spuse Sandu, apoi apela, vorbi și îi întinse telefonul lui Paul. Rămase să se vadă într-un dintre seriile viitoare.

Peste încă vreo săptămână, Paul dădu peste Nurli, fratele unuia care, în Cluj, ieșea din când în când în oraș cu grupul de prieteni din care făcea parte și Siena Păduraru. De la Nurli află, printre altele, că Siena avea un prieten. Să vezi că se mărită, se gândi Paul.

Și într-adevăr, de două săptămâni de zile, Siena se vedea cu Sebi Giurgiu, băiat frumos, sportiv și masterand la științe politice. Masteratul îl făcea acum, la 35 de ani, când terminase facultatea era pur și simplu prea prins cu fotbalul. I-auzi, un fotbalist care are ceva în cap, îi spuse Paul celui care îi dăduse vestea. Însă nu avea să fie o relație obișnuită; după o scurtă perioadă de inflamare, Siena și Sebi Giurgiu continuă să se vadă sporadic, fără să fie un cuplu. Din conversațiile ulterioare cu Nurli, Paul deduse că nu erau împreună. Poate că se mai lovesc din când în când, ghici Paul ca-n globul de cristal. Ei, parcă poți să știi? îi spuse Darius Nemeș. O fi fost așa, ceva trecător. Mai bine mă ocupam cu poezia, îi spuse Paul ironic. De bine, de rău, Darius găsisese unde s-o publice pe tânăra poetă Paula Gavin. O editură din oraș, plătești și scoți cincizeci sau o sută de exemplare... Sau mai multe, dar nu e cazul. Și poeta nu-ți arată puțină recunoștință? Paul, știi că eu... cu Clara sunt fericit, nu se pune problema... Dar eu, Darius? Eu am vreo șansă la poetă? Să știi că am mai citit și eu niște poezie la viața mea.

Darius Nemeș îi fu recunoscător lui Paul că nu pomenise nimic de episodul petrecut cu vreo trei ani în urmă, singura penumbră din căsnicia funcțională a poetului. Venea, într-o joi seară, de la o întrunire cu ceilalți literați, era iarnă și se făcea întuneric devreme și după ce coborî din microbuz îl văzu traversând strada la semafor pe Eduard Petrescu, coleg de muncă cu nevastă-sa. Nu reuși să-l strige; încetini pasul, trecând prin fața vitrinelor și fixând cu privirea zăpada murdară de pe trotuar. Clara avea să-l ia în râs dacă o să-l simtă bănuitor, bătându-și joc cu superioritatea ei de femeie rasată. Și atunci? Eduard Petrescu asta era un tip arătos, poate că venea din altă parte, Doamne ajută, Clara nu era femeia care să se culce cu

unul sau altul fiindcă arată bine. Drept dovadă, și-a luat poet! îi spusese Paul atunci, cu trei ani în urmă.

Până una-alta, îi spuse Paul, avea nevoie de bani, voia să deschidă o crămă în apropierea pieței centrale. În sfârșit, pe domeniul tău, spuse Darius Nemeș, de fapt toate investițiile astea sunt un singur domeniu, îi spuse Paul. Găsise, printr-un prieten de familie, persoana care să-i împrumute 15.000 de euro: un cetățean la vârsta a treia, fost ștab înainte de Revoluție. Omul, află Paul, făcuse destul de mult rău folosindu-se și fiind folosit de organele de la Securitate. Vezi, bă? Tot ăștia au bani, îi spusese lui Darius Nemeș. Cum-necum, în scurtă vreme deschise crama, unde anagajă ca vânzătoare o prietenă săracă a mamei lui.

*

Timpul trecea repede. Pe la mijlocul iernii, o sună pe Siena Păduraru ca să-i ofere condoleanțe la moartea tatălui ei.

Tatăl Sienei, Iorgu Păduraru, se luptase în ultimii cinci ani cu un cancer la oase. Boala dădea înapoi, pentru ca apoi să avanseze din nou. Fusesse operat de mai multe ori.

Când te măriți și tu? o întreba pe fiică-sa, însă Siena, deși ținea la el, nu avea de gând să-i facă bucuria asta, cel puțin deocamdată.

La înmormântare se înființă și Sebi Giurgiu, spunându-și că așa se făcea de vreme ce se culca cu ea din când în când.

Paul rămase o clipă pe gânduri, noaptea pe la unu, spunându-și că era îngrozitor să-ți pierzi tatăl, știind că urma să treacă și el, cândva, prin asta. Apoi șirul gândurilor i se frânse fiindcă, sub geamul lui, în puterea nopții, se purta o conversație la un volum ridicat, doi bărbați coborâți dintr-un taxi strigau mășcări către o femeie care tocmai ieșise și ea, la fel ca ei, din clubul de lângă clădirea spitalului.

A doua zi, cu puțin timp înainte să cadă prima zăpadă, trebuia să fie prezent la nunta vară-sii Ionela. Și, bineînțeles, Siena avea să fie acolo. Și, bineînțeles, o s-o invite la el spre dimineață, la spartul chefului.

Numai că Siena fu curtată agresiv de fiul șefului poliției din oraș; dansă cu ea, o urmări prin sală, se așeză la masa ei. Adevărul era că Paul pur și simplu nu știa ce ar fi trebuit să facă. Până la urmă, deși răspunsese atențiilor bărbatului, Siena îi spuse miresei că era pur și simplu prea tânăr, avea abia 27 de ani. Și generația ei era la vârsta la care venea al doilea copil.

La patru dimineața, se urcă cu Paul Rotaru în taxi. Erau amândoi amețiți de băutură.

A doua zi, ea se trezi înaintea lui și își făcu o cafea. Paul se dădu jos din pat și luă farfurioara de pe ibric, era gol, ar fi putut să fiarbă și pentru el. Apoi Siena o apucă spre ușă, Paul Rotaru o urmări cu privirea, întrebându-se dacă era momentul să spună ceva.

Ne auzim, îi spuse femeia și ieși în stradă.

Fumătorul

Când femeia din stânga mea mi-a pus mâna pe picior, destul de sus ca să nu încapă loc de niciun echivoc, mi s-a făcut și mai rău. Fumam, bineînțeles, și m-am ridicat de la masă cu țigara aprinsă, le-am spus că sunt în urmă cu o traducere, Andrei a spus că îmi plătește el consumația, și am plecat. Traversând parcul spre casă, eram încă o dată convins – le văzusem căutăturile – că au să convină că sunt pe invers. Au vrut să facă o lipeală, n-ar fi prima dată. Mă simțeam terminat și acasă m-am întins în pat și, fără să înțeleg mare lucru din ce citeam, am rămas cu ochii pe ecranul kindle-ului, patinând peste cuvinte de neînțeles. Zarifopol, mi se pare, și nu înțelegeam nimic, eram, din nou, prea tulburat. Ei, mi-am spus, va veni seara și noaptea și, în liniște, ai să te poți concentra ca să citești.

A doua zi de dimineată am fumat ultimele două țigări din pachetul de Winchester lung necartonat. Pulă, ți-ai luat de-astea ca să-ți ajungă, îmi spusese Neagoe când bătuse la ușă, cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă, ca să fumăm câte o țigară pe scară. Nu aveam nici cafea, cele două plicuri de Nescafe simplu le sorbisem cu precizie, ca să acopere cele două Winchester. Și acum? Nu era de ajuns, nu cât să-ți faci o trezire de dimineată în toată puterea cuvântului, eram încă amețit și cu sete de tutun. Ca întotdeauna, nicio salvare nu putea să vină dacă rămâneam în casă.

Am coborât scările, am ieșit în stradă, am făcut câțiva pași până la scara vecină și am bătut în geam. Da, Bogdan Tudor era acasă, se trezise, a ieșit în maieu pe geam. Nu avea țigări, mi-a spus, dar mi-a dat patru lei în monede și niște cafea naturală într-o pungă. Așa că am luat-o, ca de fiecare dată, către Selena, bar de pensionari alcoolici unde se dădeau țigări la bucată, optzeci de bani una. Am luat trei țigări și am apucat-o spre casă unde mi-am făcut cafeaua și le-am tras în piept cu nesaț. Erau Monte Carlo, bunicele.

Am ieșit din casă doar după douăsprezece, ca să mă întâlnesc cu taică-meu. Am mai băut o cafea, am fumat din pachetul lui pe jumătate plin, și mi-a dat o bancnotă de zece lei. Asta însemna zece țigări, aveam să mi le iau din alt loc decât Selena, probabil de la pasarela de la gară, fiindcă acolo dădeau Winchester lung, în timp ce în barul pensionarilor alcoolici aveam șanse mari să fiu servit cu Marble sau Matrix - doar o întâmplare fericită făcuse ca în acea dimineată să aibă Monte Carlo.

Am apucat-o spre centru și mi-am luat țigări de la pasarelă. Aveam, deci, jumătate de pachet de Winchester lung, era ok pentru ziua aceea, aveam să porționez țigările ca să-mi ajungă până la culcare. Oare nu aveam să prind o traducere zilele viitoare? De oriunde, pentru oricine, măcar un milion – două.

Spre ușurarea mea, nu m-a căutat nimeni până după-masă, aveam o stare mai rea decât de obicei și ar fi fost nespun de greu să fiu nevoit să susțin o conversație. Însă la patru și jumătate mi-a sunat telefonul: Radu Bârdeanu mă chema la o cafea. Când am încercat să explic cunoștințelor mele că mă simțeam adeseori prea rău ca să ies din casă, mulți mi-au spus că și ei aveau stări de rău, sigur erau bolnavi psihic, nu erau în toate mințile. Ce să fi făcut, să umblu cu foaia cu diagnosticul în buzunar? Iar

cei care au părut a înțelege ceva au uitat după un timp, având așteptarea de a mă vedea apt și amiabil când mă sunau ca să ne întâlnim.

Am ieșit, strângând deja din dinți, să mă întâlnesc cu Radu. Ne știam de pe vremea când lucrasem împreună la One TV, una dintre televiziunile locale, înainte ca să fiu internat după al doilea episod psihotic – fusese o perioadă frumoasă pentru mine, după prima internare, o perioadă în care funcționam normal și mă simțeam pur și simplu bine, fără să bănuiesc măcar nenorocirile de mai târziu. Una peste alta, m-am gândit, Bârdeanu trebuie să aibă țigări.

Până la urmă, n-a fost așa de rău. Am fumat de la el, Marlboro Lights, în timp ce beam cafeaua și mă luptam să respir normal. Era, totuși, în limitele suportabilului, așa că conversația aproape că îmi făcea plăcere.

— Deci ai scris un roman, concluziona el.

— Da, n-ar fi rău să găsesc pe cineva care să mi-l publice.

— Tu o să reușești cu literatura, îmi spuse.

I-am mai luat o țigară la plecare și am apucat-o spre casă, sperând că voi găsi încă un leu-doi pentru niște plicuri de ness în buzunarele hainelor maică-mii, și poate pentru încă o țigară sau două, niciodată nu poți avea destule. Am găsit, în monede, un leu și douăzeci de bani, adică exact cât costau trei plicuri de Brasserio. Am băut unul fumând o țigară, pe celelalte două le-am pus în sertarul biroului pentru când aveam să mă trezesc din somnul de după-masă. Era deja aproape cinci și jumătate, timpul petrecut cu Radu Bârdeanu și drumul până în centru devansaseră binișor ora la care mă culcam de obicei.

M-am trezit pe la șapte și ceva și mi-am preparat un plic și jumătate. Ca să-mi fac seara, mai aveam șapte țigări, destule pentru o seară bună. Nu aveam net de vreo trei luni de zile, noroc cu niște CD-uri făcute de Radu Livadaru, am ascultat iar cel mai recent album Alice in Chains, după care m-am băgat în pat și am citit Thackeray, Istoria lui Pendennis. Când am adormit, am adormit cu un feeling bun –deși nu era suficient, o țigară rămăsese pentru dimineață.

M-am trezit la opt și jumătate, mult mai devreme ca de obicei, am turnat apa fiartă peste jumătatea de plic și mi-am aprins țigara. Cu puțin noroc, Doamne, îmi spuneam, poate fac astăzi rost de un pachet de țigări. Cea mai solidă speranță era taică-meu, prietenii nu mă mai împrumutau de mult și nici eu nu le mai ceream bani. Cu puțin optimism insuflat de nessul înghițit și țigara fumată, am coborât scările și i-am bătut lui Bogdan Tudor în geam. A deschis cu fața cârpită de somn, mi-a întins o țigare și puțină cafea într-o folie de pachet de țigări. Am înțeles că așa se umblă cu cafeaua pe la pușcărie, unitatea de măsură ar fi *tippla*, așa poți cumpăra țigări sau alte favoruri. M-am întors acasă, am fiert cafeaua și am băut-o fumând. Era Kent scurt, țigări bune. Dacă mi-ar fi dat două!

N-am mai stat în casă fiindcă două țigări nu ajung ca să-ți potolească nevoia, am apucat-o prin oraș pe traseul obișnuit: printre blocuri, în cartier, apoi, trecând de capelă, prin miniparcul de pe bulevardul central, apoi către piață. Nu pot spune că n-a fost o dimineață norocoasă: trei chiștoace cu câteva fumuri solide rămase, cam o treime de țigară și o jumătate în fața farmaciei de lângă poliție. Una dintre plăcerile vânătorii, pentru mine, era să știu cu exactitate ce am găsit, mă uitam îndelung la

firma imprimată sub chiștoc, repetând-o în minte. Era un More lung, două Pall Mall negre și un Winston roșu, cea rămasă pe jumătate. Ar fi fost mai bine ca petroșănenii să nu mai calce țigările când le aruncă, dar, rulându-le între degete, le puteam aduce la forma inițială.

Întorcându-mă spre casă, nu prea mulțumit, în fața fostului cinema central am dat de Andrei Sensation. Îi spuneam Sensation fiindcă așa se numea firma lui de depanat electronice, nici măcar nu știam care era numele lui adevărat. Sau poate că porecla era anterioară firmei? Și de ce Sensation? Singura explicație pe care o puteam găsi era în zona vorbei golănești *senzație*, bună de folosit când descrii o femeie atrăgătoare, o mașină scumpă sau un fotbalist talentat. Dar Andrei nu fuma, știam asta fiindcă îi cerusem cândva o țigară.

Nu aveam credit pe celular ca să-l sun pe taică-meu, știam că maică-mea are telefonul încărcat și era ora la care se întorcea de obicei de la biserică. I-am cerut telefonul și l-am apelat pe taică-meu, era la țară. Dacă se întoarce după-masă nici nu o să mai vină în Petroșani – locuia în Petrila, la câțiva kilometri. Să-i cer maică-mii vreun leu era exclus, știam că se va enerva ca de obicei, măcar trecuse o vreme de când îmi cerea să mă angajez, nu-i spusese – nu prea spusese nimănui – cât de rău îmi era între oameni.

Fiindcă nu avea ce găti, pe la unsprezece, maică-mea m-a trimis la bunică-mea să-mi dea ceva produse. Iar o să car o sacoșă plină de borcane prin oraș, mi-am spus. O consolare era faptul că oricum mă pregăteam să ies pe afară și să vânez chiștoace înspre Aeroport, cartierul în care locuia bună-mea.

Și n-am făcut chiar pe sec drumul până la ea: am găsit, peste drum de capela din cartier, un Winston Nova trei-sferturi. Apoi am mai găsit câteva chiștoace cu câteva fumuri rămase, tot mergând spre cartierul pensionarilor. Când găseam, destul de rar, e drept, câte o țigară aproape întreagă cum fusese acea Winston Nova, mă întrebam ce îl făcuse pe omul care aruncase țigara să o arunce. Cum să tragi două-trei fumuri și să o arunci? Asta se poate întâmpla dacă tocmai ai fumat și ai aprins-o din inerție și renunți și o arunci, deși e mult mai de bun simț să-i dai cap și să o pui la loc în pachet. Aș fi vrut să știu de ce aruncase țigara cel care o aruncase, asta ar fi adăugat ceva la plăcerea mea de a o fuma.

Știam că bunică-mea avea să îmi dea doi lei pentru microbuz, ca să nu car sacoșa prin jumătate de Petroșani. A pus în sacoșă borcanele cu murături și zacuscă, vinetele înghețate și ce a mai pus și mi-a dat cei doi lei, care însemnau două țigări binevenite după efortul de a căra mâncarea până acasă.

Am fumat prima țigară pe la doisprezece și jumătate, iar cea de-a doua pe la trei. Eram complet descoperit pentru după-masă și seară, mă pregăteam să ies iar la vânătoare, când Neagoe, întors din oraș, m-a chemat la el la o cafea. Suntem vecini pe palier, la etajul unu.

— Ai țigări? m-a întrebat.

I-am spus că nu aveam.

— Am eu trei, mi-a spus, punând ibricul la încălzit. Neagoe era și el într-o pasă proastă: permisul de conducere îi fusese suspendat pentru un an după ce poliția l-a

prins beat la volan și, cum lucra în vânzări, depindea de mașină. Nu putea decât să aștepte să treacă timpul și să se descurce cum putea până își vedea permisul înapoi.

Ne-am așezat la masa din bucătărie și el a pornit minitelevizorul de pe bufet. Mi-am aprins una dintre țigări, fumând în timp ce vorbeam despre una și despre alta. Mi-a propus să încerc să mă angajez la Primus Guard sau Optimus Guard sau așa ceva, o firmă de pază din Petroșani care căuta paznici de noapte. M-aș fi angajat oriunde, dacă nu mi-ar fi fost atât de rău în prezența altora, dar nu puteam să-i spun asta. În preajma celor pe care îi cunosc, starea de rău e semnificativ atenuată. Chiar atunci m-a sunat taică-meu și i-am spus de locul de muncă pe care mi-l sugerase Neagoe.

— Stai cuminte, ce, vrei să te faci boacter de noapte? mi-a zis taică-meu și în sinea mea eram de acord cu el. De ce cheltuise o grămadă de bani să mă țină la facultate în Cluj?

Am împărțit cu Neagoe cea de-a treia țigare și m-am întors acasă. Se anunța o seară fără tutun, se lăsa întunericul, nu mai puteam vâna pe afară. Am cotrobăit prin buzunarele gecii maică-mii: trei monede de câte zece bani. Mă pregăteam să mă bag în pat și să mă lupt să adorm ca să vină odată dimineața să pot vedea resturile de țigări și tocmai îmi picase ideea să-mi amanetez kindle-ul la Sensation când mi-a sunat telefonul – frate-meu din Anglia. Am vorbit cu el vreun sfert de oră, muncea în continuare prin depozite, avea de gând să vină pentru sărbătorile de iarnă, deși biletele de avion se scumpeau scandalos în acea perioadă a anului. I-am spus că n-am țigări.

*

M-am trezit pe la nouă. Ar fi fost prea mult să-i bat din nou în geam lui Bogdan Tudor, primul gând a fost să îl sun pe taică-meu. În bucătărie era cafea fiartă, deci maică-mea avusese bani să cumpere cafea de la chioșcul de vizavi de scară. Probabil că Neagoe nu era acasă, mi-am spus în timp ce sorbeam niște cafea, și el oricum nu avea bani. L-am sunat pe taică-meu, mi-a zis că vine în Petroșani peste vreo oră-două și mă sună înapoi. Deci mă puteam aștepta să dea o cafea, țigări și poate bani să-mi cumpăr un pachet de Winchester lung. Am căutat în geaca maică-mii, dar nu am găsit nimic.

De la Andrei Livadaru de acasă trimisesem romanul meu către trei edituri diferite. Sigur, scrisesem și adresa de e-mail și numărul de telefon. Mă gândeam că poate nu vor să mă contacteze decât pe e-mail, cine știe de ce, o fi vreo cutumă a editurilor. Așa că trebuia să verific e-mailul. Doi scriitori din Petroșani citiseră cartea până atunci, taică-meu i-a găsit și le-a dat-o după ce am tipărit 100 de exemplare de la o editură din Tîrgu-Jiu. Primul scriitor nu făcuse nicio apreciere când vorbisem cu el la telefon, iar cel de-al doilea ne spusese – mie și lui taică-meu – că romanul i se părea realmente bun. De atunci scrisesem câteva nuvele, mai mult sau mai puțin în vena autoficțiunii.

Încă o autoficțiune! Nombriism! Poate, dar și dorința de a spune un adevăr existențial la modul cât mai direct. În plus, mă gândeam, autoficțiunea e potențial infinită, dacă îți scrutezi viața și scrii despre ea nu te poți scălda de două ori în apele aceleiași autoficțiuni, ca să parafralez zicerea celebră. Și eu voiam să las în urma mea, ca melcul, dâra trecerii mele prin lume sub forma acestei arte. O, artă obiectivă... persoana a III-a, perspectivă omniscientă, să imaginezi oameni și locuri, să creezi viață... Dar mă simțeam atât de strivit de circumstanțele mele încât numai autoficțiunea putea să-mi ofere expresia potrivită. Voiam să scriu ceva cu grad de ficționalizare zero, există *Deloc Literatură* a unui scriitor contemporan, deși simțeam mereu nevoia să fac loc unor adevăruri simbolice, spuse sub forma unor elemente ficționale. Și îmi băteam capul cu toate astea în timp ce sorbeam din cafea, tânjind după prima țigară a zilei, și atunci mi-a venit ideea, urmând șirul gândurilor înapoi la e-mailul pe care îl verificam din când în când de la Andrei Livădaru de acasă. Ei bine, el era acum la muncă, la Flanco, în mall-ul Jiu, problema era că îi datoram deja vreo trei-patru milioane și îmi spusese că nu mă mai împrumută până nu îi dau banii înapoi. Ultima oară fusesem la el la muncă cu vreo două săptămâni în urmă și scosesem de un pachet de țigări. Poate că dacă mă duceam și găseam o scuză bună, avea să-mi dea pentru două-trei țigări. În plus, când veneam la el la muncă își lua întotdeauna pauză și ieșeam prin spate, pe ușa depozitului și beam câte o cafea și fumam. Andrei Livădaru fuma câte șase-șapte țigări pe zi, așa își impusese, probabil că atunci când avea o zi proastă fuma mai mult. În orice caz, așteptam cu nerăbdare și bucurie anticipativă apelul de la taică-meu, da, de aici putea să iasă un pachet întreg.

Am ieșit din casă și până la mall-ul Jiu nu am găsit pe jos nimic ce să se poată fuma. Andrei Livădaru era printre rafturile de la Flanco cu niște clienți. Am așteptat și i-am spus că aveam nevoie de trei lei pentru microbuz ca să ajung la Petrila, la taică-meu. Mi-a dat trei lei și am coborât amândoi la cafea, la intrare în depozit. Nu mai țin minte exact unde era dozatorul de la care ne luam cafeaua. Avea țigări Winston Light, am fumat două la cafea.

Apoi am luat-o spre Mitea – așa se numea magazinul de după parc, exista obiceiul ăsta, să numești unele puncte comerciale după patronul lor. Mi-am luat trei Pall Mall negru și de-abia așteptam să ajung acasă și să îmi fac puțină cafea și să fumez una dintre ele, când m-a sunat taică-meu. Mă aștepta, ca de multe alte ori, la terasa Tahoe de lângă școala primară. Când am ajuns, tocmai desfăcea un pachet de țigări și comandase două cafele cu lapte și zaharină. Am stat cu el trei sfert de oră, am fumat și la plecare mi-a lăsat trei țigări, bani nu avea. Nu era rău: era ora prânzului și aveam șase țigări, le puteam lungi până la culcare. M-am întors acasă, am fumat un Dunhill din cele primite și m-am întins în pat.

Am dormit vreo două ore și așa mai fi dormit puțin dacă nu mi-ar fi sunat telefonul. Era Cîmpean, care lucra în Londra de ceva timp, la Bank of America. Din când în când îmi trimitea câte două milioane pe card. Am vorbit vreo zece minute și la final mi-a promis că în seara aceea avea să livreze banii, ceea ce însemna că a doua zi până la prânz (era miercuri) urma să scot 190 sau 180 de lei. I-am spus maică-mii de banii pe care urma să-i primesc și i-am cerut 30 de lei. Am coborât triumfal la

chioșcul de vizavi de scară și mi-am cumpărat un pachet de Kent lung light. Când ai țigări totul e altfel, funcționezi mai bine, gândești mai bine, ai o stare de bucurie liniștită dar continuă când știi că le ai în buzunar, o bucurie a anticipării momentului în care vei aprinde una.

Așa că nu m-am mai culcat devreme: am citit Thackeray și ceva din Eco, fumând din când în când, atent totuși să nu exagerez de parcă aş avea tutun la discreție.

A doua zi la unsprezece și jumătate eram la bancomatul Băncii Transilvania, unde am intrat în depresie văzând că banii nu ajunseseră încă. Oare trebuia să aștept până a doua zi? Și dacă Cîmpean uitase și nu făcuse tranzacția? Dar nu: m-am mai învârtit puțin prin oraș, mi-am luat o cafea cu doi lei de la dozator – rămași dintre cei pe care mi-i dăduse mama – și când m-am întors banii intraseră. Am scos 190 de lei. Urma să am țigări câteva zile bune și nimeni nu putea să-mi ia asta.

*

Zilele următoare au fost, într-adevăr, frumoase. Am avut Kent lung light, am bățut străzile și am băut cafele de la dozatoarele din oraș (cafeaua de la dozatoarele din Petroșani este, de regulă, mai bună decât cea din cafenele), mi-am luat sandvișuri cu salam de la Iva (unul costa cinci lei). Am evitat cât am putut oamenii, doar că, stând într-o dimineață la masă cu taică-meu, un prieten de-al lui, fost handbalist ca el, a venit și s-a așezat și din nou am fost copleșit de același rău interior. În rest, am mai stat la câte o țigară cu Bogdan Tudor sau cu Neagoe, și, cum îi știam de-o viață, starea malignă s-a păstrat în limitele suportabilului. O vânzătoare de la chioșcul de lângă capelă încerca să-mi facă ochi dulci, n-avea cui, mi se făcea prea rău ca să pot susține normal o conversație.

Dar, cum toate lucrurile bune au un sfârșit, peste câteva zile dimineața m-a găsit iar cercetând trotuarele cartierului după chiștoace, banii se terminaseră. Maică-mea urla la mine să mă angajez – cum, dacă mi se face rău în situații sociale? Poate că trebuia să-i spun, să spun cuiva, poate lumii întregi, poate că ar fi înțeles.

Am intrat, în acea dimineață, din nou, în chioșcul în care lucra vânzătoarea Andreea, cea care tot încerca să vorbească cu mine. Aici pâinea era mai ieftină și îmi rămâneau cincizeci de bani rest, care, împreună cu treizeci de bani rămași din zilele trecute, făceau exact cât o țigară. Andreea a fost simpatcă, a zis că nu vrea să mă servească, în glumă, sperând să pornească o conversație, am mormăit ceva și am ieșit afară. Puteam, dacă îmi strângeam toate forțele, dacă mă opinteam, puteam să duc o conversație două-trei minute, dar la ce bun? Nu poți vorbi două-trei minute cu un om de fiecare dată și apoi să speli putina. Totuși, servindu-mă de cele două-trei minute obținute cu un efort inuman am reușit să fut ceva. Da, pe vremea când o duceam mai bine cu banii și mergeam, din când în când, la prostituate. Ultima a fost Raluca. Am schimbat trei vorbe, m-am dezbrăcat, mi-a supt-o, mi-a tras prezervativul, s-a suit pe mine.

— Să nu-mi spui că ai terminat, mi-a spus mult prea curând. Asta era, într-un fel, bine, mă consolam după ce am plecat, de regulă curvele vor să termini cât mai repede.

Am găsit o jumătate de Lucky Strike, călcată, am adus-o la forma inițială și am fumat-o. Alte idei nu mai aveam: taică-meu nu avea bani, nu se iva nicio traducere de niciunde. Când nu aveam țigări, visam nostalgic la zilele în care avusesem. Ce noroc pe mine, într-o zi, acum câteva luni, ca Petre Popescu, prieten cu taică-meu, fost om de afaceri, să îmi dea o pungă cu o cantitate considerabilă de tutun vărsat. Era tutun luat de la sârbi, încă nu aflasem că puteam cumpăra tutun vărsat de pe internet. Era iute și avea o aromă excelentă, aveam o mașină de injectat ruptă primită de la Radu Livadaru, a fost o perioadă frumoasă.

I-am cerut o țigară unei foste colege de la Provident, am întâlnit-o în parcare din fața blocului. Era plinuță, simpatică, încerca să lege o vorbă cu mine. M-am sustras cât am putut de repede, *malaise*-ul creștea, am intrat în casă și, după ce am mâncat niște vinete, am fumat încet țigara.

A doua zi am fumat, la fel, ce se putea găsi pe stradă, am strâns un pumn de chiștoace pentru o penală. În studenție nu fumasem penale, ca alți studenți, pe vremea aceea mă descurcam satisfăcător cu banii pe care îi primeam de acasă, taică-meu încă avea o firmă de transport, am dus-o bine din anul doi de liceu până în anul doi de facultate, eram fercheș, aveam ștaif de Cluj. Am pus tutunul adunat în mașina de injectat ruptă (aveam câteva tuburi goale, tot de la Radu Livadaru) și am rulat țigara, avea un gust mulțumitor. În următoarele două zile, nu am reușit să fac rost de vreun ban. Taică-meu era plecat la țară, maică-mea terminase salariul. Totuși, pe străzi am avut ceva noroc și am găsit chiștoace bunicile, cu câteva fumuri pline rămase și chiar și un Lucky Strike aproape întreg în apropierea clădirii fiscului. Diminețile erau cele mai grele, aveam cafea, cea mai ieftină dar avea un gust bun, însă cum să bei cafea fără să fumezi? Bogdan Tudor nu era acasă mereu și într-una dintre dimineți mi-a spus că nici el nu avea țigări, fuma Kent scurt. M-am întors acasă resemnat și pregătit să încep vânătoria, când Alex Lorintz m-a fluierat la geam. Se întorsese din Italia! Avea țigări! Am fost atât de bucuros, încât până și starea mea de rău care apărea când vorbeam cu oamenii mi s-a părut, pentru câteva clipe, un impediment minor.

Ce zici, omule? Toate bune? m-a bătut pe umăr Alex Lorintz. Apoi am apucat-o spre magazinul La Doi Pași de după parc ca să ne luăm cafea de la dozatorul dinăuntru. De vreun an de zile beam cafele aici când se întorcea de la muncă, cafeaua costa doi lei, pe când în vreo cafenea ar fi trebuit să plătim de la cinci lei în sus. I-am cerut să mă împrumute cu bani ca să-mi iau un pachet de țigări și mi-a dat. A plecat înapoi în Italia peste două zile, timp în care am fumat de la el, iar seara când mergeam acasă îmi lăsa mereu două-trei țigări. După ce a plecat, am continuat să adun ce găseam pe jos, bazându-mă în primul rând pe penalele pe care le făceam seara acasă. Nimic nu părea să anunțe zile mai bune, cel puțin până când maică-mea își lua salariul, taică-meu nu avea niciun ban și nici măcar nu ieșea din casă. Și iată că într-o dimineață când nu fumasem nimic primesc un telefon: domnul Barbu de la universitate avea nevoie de o traducere în engleză. Era o cunoștință de-a tatălui meu,

el îi spusese că terminasem Litere și traduceam. Am făcut fix un milion pe traducere, am avut iar țigări câteva zile. Mai greu a fost să mă întâlnesc cu Barbu și să vorbesc cu el, dar, impulsivat de gândul la bani, am scos-o la capăt cu brio.

Ca de obicei, după două-trei răsărituri, m-am găsit din nou în aceeași situație. Ultima țigară cumpărată cu banii de pe traducere am fumat-o la cafeaua de dimineață și nu se anunța la orizont nicio ocazie de a mai face vreun ban. Visam să am țigări destule ca să mai pot scrie ceva. Parcă Gide spunea că activitatea cu care fumatul merge cel mai bine e scrisul. Trimisesem romanul meu la două-trei edituri și nu primisem niciun răspuns. Dar adevărul era că, atunci când aveam să le spun că nu pot participa la nicio activitate publică legată de carte, că nici măcar nu prea pot să mă întâlnesc cu eventualul reprezentant al vreunei edituri care ar fi vrut să mă publice, înțelegeam foarte bine că nu ar fi vrut să se încurce cu mine. Eram totuși revoltat: ar trebui să conteze cartea în sine, nu prestația publică pe care o poți face pe lângă ea. Gheorghe Crăciun, pomenindu-l pe Radu Petrescu, vorbea despre dramatismul și noblețea de a fi scriitor român. Nu pot să las dracului dramatismul și să rămân cu noblețea?

Peste vreo oră și jumătate, stăteam în ușa scării blocului, încercând să mă hotărâsc în ce zonă a orașului să încep căutările obișnuite. În fața mea, de nicăieri, s-a înființat Florin, vărul maică-mii. I-am cerut o țigară și mi-a dat de un pachet. Deci totul era în regulă până a doua zi spre seară, adevărul era că atunci când aveam un pachet îl puteam întinde pe aproape două zile.

În zilele următoare, m-am descurcat cât de cât: mi-a mai dat taică-meu de un pachet, am fost până la țară cu el, cu mașina, și bunică-mea cealaltă mi-a dat douăzeci de lei. Apoi a urmat o perioadă neagră. Șansa mea era că încă nu ninsese și mai găseam câte ceva pe jos. Cel mai greu mi-a fost într-o dimineață de noiembrie când nu am avut nici cafea, nici țigări, deși, de obicei, cafea aveam fiindcă și maică-mea bea cafea. Taică-meu era și el falit, dacă avea cincizeci de lei sau o sută îmi dădea și mie ceva. Mă mai suna din când în când seara, când nu ne întâlnisem dimineața ca de obicei, și îi spuneam că nu am țigări. Bogdan Tudor îmi mai dădea din când în când câte o țigară sau câțiva lei, nici el nu avea prea mulți. M-a certat o dată fiindcă ceream țigări, era umilitor, ce să fac, eram ca în *Foamea* lui Hamsun, numai că în loc de mâncarea pe care o căuta protagonistul romanului (cum îl chema?), eu căutam tabac. Taică-meu îmi tot repeta să mă pregătesc pentru Anglia, frate-meu avea o chirie luată în Yorkshire-ul de Sud, trebuia să intru la muncă într-un depozit dacă nu găseam altceva mai potrivit cu aptitudinile presupuse de diploma mea de licență. În CV menționasem și romanul pe care l-am scris. Evoluasem, acum scriam mai bine, dar cum să te apuci să scrii când nu ai țigări?

Într-una din zilele acelea am mers la ziua de naștere a lui Arian, prieten de-o viață de la bloc. Cheful se ținea în localul Friends, unde se tot adunau cei din grupul de prieteni mai mult sau mai puțin apropiați mie, vreo cinci-șase băieți cu prietenele lor, pe lângă cei de la bloc, pe care îi știam din copilărie. Cu o zi înainte taică-meu îmi dăduse cincizeci de lei la terasa Tahoe, după ce, în mod nesperat, făcuse rost de un milion dis-de-dimineață. Aveam deci țigări, cât despre cadou, maică-mea mi-a dat o sticlă de scotch pe care o ținea pentru medic. A fost un chef antrenant, cel puțin așa

părea din ipostaza de privitor, fiindcă mi s-a făcut rău și am stat pe canapea, căutând un pretext să o șterg dracului de acolo. Dar nu puteam pleca fără să treacă un timp, măcar o oră, două. Ca să se împrietenească cu mine și alți doi care stăteau la masă, o tipă de vreo douăzeci de ani, a început să spună bancuri, de-abia o auzeam din cauza muzicii. Am rezistat ca un stoic din vechime, mai mult, am făcut și ceva conversație și când am ieșit afară și am luat-o spre casă, sub cerul înstelat, mi s-a părut cea mai frumoasă plimbare spre casă pe care o făcusem în viața mea.

Peste două zile, a murit tatăl lui Neagoe, m-am dus spre spital la auzul veștii, aveam în buzunar un pachet cu cinci țigări. Am fost și la înmormântare, alături de alți prieteni de la bloc și am stat vreo jumătate de oră și la pomana de după, strângând din dinți și luptându-mă cu lipsa obișnuită de aer. M-am dus acasă, am dormit după-masa și seara i-am cerut maică-mii bani, mi-a dat șapte lei, așa că am avut țigări cât să-mi fac seara, am citit.

*

A doua zi am intrat într-o farmacie ca să cumpăr niște pilule pentru fierea maică-mii, calculând dacă îmi vor rămâne un leu sau doi pentru țigări. În farmacie am dat peste Paul, fostul meu șef de la Provident, trebuia să stăm amândoi la coadă, așa că nu aveam cum să evit conversația. Mi-a spus că se descurca bine în firmă, acum era manager de zonă. Perioada în care lucrasem la Provident nu fusese atât de grea, trebuia doar să merg la o ședință lunară și atunci aveam de-a face cu colegii mei, în rest cu clienții mă descurcam, vorbeam scurt și la obiect, luam rata și plecam, deși Paul mă certa mereu că nu eram eficient și ratele rămâneau neplătite, eram pe undeva pe la coadă în clasamentul agenților de teren. Nu mai știu cum am ajuns să vorbesc cu Paul de muzică în farmacie, îi plăcea Rihanna, deși era, la bază, hip-hopper. Mi-a spus că a ghicit după ciocul meu că eram metalist, i-am cerut o țigară, am luat pilulele și am plecat. Ce ciudat! – Paul fuma Kent Nano, țigările acelea miniaturale, dar am rămas surprins când am văzut că aproape mă săturasem fumând una, erau consistente. Mi-a explicat cum ajunsese să fumeze așa ceva, însă am uitat ce mi-a spus. Oricum, cele mai frumoase conversații despre țigări le-am avut cu Noemi, fostă prietenă a fratelui meu, înainte ca el să plece în Anglia. Cu Noemi analizam toate țigările de pe piață, era și ea împătimită, o dată am vorbit un sfert de oră numai despre asta și a fost OK fiindcă eram în mașină, ea în față, eu în spate, și, în circumstanțele astea, puteam susține conversația, chit că angoasa mi se învârtea deja în stomac. Concluzia lui Noemi a fost că numărul unu erau Dunhill Negru. Nu pot s-o contrazic, așa am simțit și eu câțiva ani de zile după aceea, când aveam fumez marca asta, în prezent aș zice tot Dunhill, dar albastru.

Mergând dinspre farmacie spre casă, vânam chiștoace ca să adun de o penală. Îmi rămăsese un leu cincizeci de la pilule, dar știam deja că acasă nu aveam unde să găsesc încă cincizeci de bani, răscolisem toate casetele și cutiile unde s-ar fi putut rătăci. M-am întâlnit cu Neagoe, avea câteva țigări, mi-a dat una. Poate că nu era o zi chiar proastă.

— Când pleci în Anglia? m-a întrebat.

— Într-o lună-două.

Mi-era deja silă de drumul până acolo și de ce avea să fie acolo, de faptul că voi fi nevoit să-mi îndur condiția și că voi petrece atâta timp între oameni. Pe de altă parte, câștigam niște bani și urma să am țigări tot timpul.

Pe la prânz m-a sunat Bogdan Tudor. M-a chemat cu el la Petrila, avea acolo niște cauciucuri stivuite într-un garaj. Mi-am spus că sigur se lasă cu țigări, eram bucuros să-l însoțesc. Și avea țigări, Marble, execrabile, dar țigări, a pus pachetul pe bord și mi-a spus:

— Fumează!

Nu era prima afacere pe care o încerca, cu o vreme în urmă încercase să facă treabă cu o instalație de făcut fulgi de masă plastică, luase bani împrumut de la Arian. Până la urmă, afecrea nu a mers și s-a certat cu Arian din cauza banilor împrumutați. Avea el o obsesie, un principiu, nu voia să muncească pentru altcineva, pentru un patron, și până la urmă asta a făcut, dar în Suedia. Din mașina lui ne-am uitat lung după o gagică beton, cu blugii strâmți pe cur. O cunoaște toată Valea, e curvă, mi-a spus. Da, i-am spus, dar o curvă ca asta își merită banii.

— Cu aia a ta te-ai mai întâlnit?

Era vorba de Ligia, cu banii dați de taică-meu o pusesem cu ea într-o cameră din HP (Hotel Petroșani). Trecuseră anii, se îngrășase puțin, deși nu arăta rău nici acum, judecând după pozele de pe Facebook. Dar când am cunoscut-o eu era chiar *o piesă*. Am tras de mine cu convingere, în ciuda stării de rău, am conversat pe terasa hotelului, era vară, apoi am urcat în cameră. Ne-am întâlnit apoi de mai multe ori, o singură dată la mine acasă, în rest în apartamentul lui Șoni, prieten cu taică-meu, în schimbul unei taxe modice. Nu mai trebuie să spun că de fiecare dată am avut țigări, se înțelege, dacă te întâlnești cu femeii trebuie să ai ceva bani. M-aș fi întâlnit cu ea și acum, îmi spuneam uneori, dar mai întâi ar trebui să dau jos din greutate, și în plus banii nu-mi ajungeau, evident, nici măcar de țigări, ce să mai vorbim de altele.

În aceeași zi m-am întâlnit cu taică-meu la Bobârcă, lângă parc. Am stat la o cafea și când am plecat mi-a dat treizeci de lei - un pachet întreg, două plicuri de Brasserio și încă mai rămâneau niște bani pentru ziua următoare. Însă, peste vreo oră, hotărât să fac o extravaganță, am coborât la chioșcul de vizavi de scară și mi-am luat un Cola la doi litri. Aveam Cola și țigări - ce lipsea? Un joc video, normal. Aveam instalat modul Europa Barbarorum II pentru Medieval Total War, din păcate PC-ul meu era atât de vechi încât nu rula Rome II sau Attila. M-am jucat vreo jumătate de oră și mi-am pierdut entuziasmul, nu voiam, de fapt, să mă prindă joaca și să uit de mine. La urma urmei, aveam doar un pachet de țigări, mâine aveam să fiu la fel de falit, ori o campanie în EBII durează săptămâni. Seara am zdrăngănit la chitară. Aveam adunate niște riffuri de-a lungul anilor, mi-ar fi plăcut să fac ceva cu ele, de amorul artei, însă nu aveam de unde să iau banii pentru o placă de sunet externă. În plus, ar fi însemnat să învăț să pun tobe într-un DAW, fiindcă, cum nu puteam să stau prea mult în preajma oamenilor, nu puteam spera să conving vreun toboșar de aici, din Petroșani, să bată pe liniile mele de chitară. Mă gândeam să caut unul pe net, faptul că nu ne-am fi putut întâlni față în față era un avantaj.

Cu numai câteva zile înainte, Radu Livadaru și Adi Siva se mutaseră într-un apartament cu două camere din Aeroport. Așa da! - dacă aveai serviciu, dacă câștigai destul, eu lucrasem, nu cu mult timp în urmă, la ONE TV Petroșani pentru opt milioane pe lună. Cum am spus, făcusem față cu brio, era înainte de a doua internare,

după aceea au apărut problemele cu oamenii, s-au acutizat și mi-au amărât viața până la dezgust. În seara următoare le-am făcut o vizită lui Radu și lui Siva, eu și cei de la bloc. Am rezistat eroic: am jucat poker (Radu m-a împrumutat cu treizeci de lei ca să pot juca), am pierdut, am băut suc și am fumat din pachetul meu, în care mai aveam câteva țigări, după care am apelat la pachetele celor mai cu dare de mână. A doua zi dis-de-dimineață am primit ordin de la maică-mea să ma înființez la biserică. M-am dus, era ceva sărbătoare, m-am rugat pentru țigări cerându-i scuze Bărbosului că fac una ca asta, dar el trebuia să înțeleagă neputința și patima omenească. Apoi m-am învârtit vreo oră și jumătate prin oraș, recolta a fost bună, aveam de o penală seara plus trei jumătăți pe care să le întind de-a lungul zilei.

Seara m-a sunat din nou frate-meu:

— Gata să vii aici?

I-am spus că da, ce puteam să spun, eram îngrozit de schimbarea tuturor circumstanțelor mele, de faptul că, inevitabil, voi avea de-a face pe acolo cu oameni noi, dar, încă o dată, poate că aveam să găsesc o muncă pe care răul meu să nu mă împiedice să o duc la capăt. N-am avut norocul ăsta: în Anglia am pierdut vreo cincisprezece joburi unul după altul, dar tot m-am întors acasă, după câteva luni, cu vreo opt sute de lire pe card. Și m-am întâlnit cu Ligia, am chemat-o la mine acasă.

Viața Ruxandrei Balș până la cincizeci de ani

Cu o singură zi înainte de sfârșitul lui septembrie, toamna strecura efluvii misterioase printre fagii de pe marginea drumului. Primele frunze căzuseră la pământ pe marginile potecii în mijlocul căreia un arici tocmai se făcuse ghem. Prietena de copilărie a Ruxandrei Balș ocoli vietatea, își luă inima în dinți și intră în clădirea instituției. Școala numărul șapte, cândva o casă obișnuită din satul de munte, era alcătuită din două încăperi spațioase și o baie. Coborând ulița spre poarta incintei, tânăra femeie îl ochise deja peste gard pe profesorul de engleză, care tocmai bea cafea și fuma în dreptul ferestrei.

Bărbatul care, în visările ei diurne de evadare, devenea biletul de ieșire din sat – un profesor, un orășean cu facultate - o întâmpină la ușă, primi pachetul cu sandvișuri din pâine cu ou și, cu o mină rezervată, o ascultă pe Elena înșirând cu sufletul pe buze una și alta despre fratele ei mai mic, după care închise ușa în urma ei.

„O fi având pe cineva.” Era masiv, bărbos și purta ochelari. „Nu se uită la o fată de la țară? Am făcut liceul la oraș! Și orașul e la o aruncătură de băț!”. Elena nu-i suflă nicio vorbă prietenei ei despre scurta întrevvedere cu profesorul de engleză - știa că Ruxandra ar fi văzut imediat motivul adevărat pentru care nu pregătise, dis-de-dimineată, suplimentul. Cu aplomb, cele două fete de optsprezece ani puneau zilnic la cale tot soiul de strategii al căror rezultat era că părăseau satul pentru oraș, acum că se aflau la o răscruce. Proaspete absolvente ale liceului teoretic Mihai Eminescu, își trăiseră ultimii patru ani făcând naveta de nouă kilometri dus-întors între satul de pe coasta masivului muntos și urbea din depresiune.

Tatăl Elenei, proprietar de oi, vite, porci și cai, unul dintre fermierii înstăriți din comună, o anunțase deja pe fiică-sa că urma să rămână în casă, dându-i de înțeles că ar fi fost timpul să-și caute un soț. De ce nu găsisese unul în cei patru ani de liceu? Parcă acum lucrurile ar fi ca în trecut, se gândi Elena. Băieții de oraș erau băieți de oraș - chiar nu se uita deloc la televizor? „Tata trăiește în trecut”, îi spusese Ruxandrei, repetându-i că refuza să devină soția fiului vreunui gospodar cu case și terenuri și animale pe aceeași coastă de munte. Așa că, în zilele acelea, Elena rămânea uneori clipe lungi în fundul grădinii, oprindu-se din culesul merelor și castanelor căzute, survolând cu privirea incinta cu acareturi care amenința să-i înghită tinerețea. Erau anii '90.

Soarta Ruxandrei se anunța, prin comparație, euforică. Gheorghe Balș, tatăl ei, care plătea chiria pentru trei boxe în hala din piața mare a orașului, avea s-o lase să dea examen la facultatea de drept aflată acum în oferta universității din oraș ca efect al prăbușirii numărului candidaților care aspirau la facultatea de mine după Revoluție. În fapt, facultatea de drept era o filială a facultății de profil din Arad. Ruxandra încheiase liceul cu medie mare, învățând pe brânci - îi plăcuse cartea și, pe lângă asta, era mereu cu gândul la oraș. Era o tânără recunoscătoare că familia ei ar fi avut banii care să-i permită să stea acasă și să învețe dacă ar fi luat examenul de admitere, fără să fie nevoită să își caute imediat de lucru. Și contempla cu o milă

reală ceilalți tineri care nu aveau resursele, educația ori șansa să părăsească comuna. Hainele ei de oraș, purtate în cei patru ani de liceu, erau superflue în așezarea din munte.

În chiar după-masa zilei în care prietena ei schimbase cele câteva vorbe cu profesorul, Ruxandra o consola, încă o dată, pentru interdicția de a încerca la universitate. Nu învățase la fel de bine ca ea, însă ar fi putut să intre la mediu sau management, secții înființate de abia doi ani.

— Lasă, Eleno, că ai să dai și tu peste un an sau doi. Se-nmoaie tac-tu...

Se așezaseră amândouă pe banca de lângă capul podului din piață, la distanță egală de primărie și căminul cultural.

— Tu n-auzi că vrea să mă mărite cu Adrian Iftimie? Ca-n evul mediu...

— Dacă nu vrei, ce-o să facă? Ține-te tare...

— Tare? Taică-meu e-n stare să mă bată... Și proasta de maică-mea zice și ea ca el.

Lui Adrian Iftimie, în vârstă de douăzeci și șase de ani, fiu al parohului local, nu îi displăcea deloc ideea uniunii cu Elena, era o sarcină pe care o acceptase fără să fie nevoie ca taică-său să ducă muncă de lămurire - fata era drăguță, averea tatălui consistentă. La fel ca toți sătenii care trăiau pe coastă, Elena și cu el se cunoșteau de copii. Elenei îi repugna ideea unei căsătorii aranjate - „încă puțin și suntem în secolul douăzeci și unu!” - și i-o spusese o dată, când el urca cu jeepul Rover din oraș și ea era ieșită în mica piațetă din fața căminului cultural ca să se întâlnească cu Ruxandra și alți doi liceeni din comună. Iftimie era înalt, subțire, cu tenul lăptos și seboreic și păr rar blond spălăcit. Cele două prietene ajunseseră să îl disprețuiască fiindcă s-ar fi însurat cu Elena din motive lucrative, ceea ce era poate nedrept ținând cont de moravurile băștinașilor de pe masivele care mărgineau valea. Adrian terminase liceul industrial în oraș, însă nu învățase niciodată destul cât să încerce un examen de admitere la universitate. Taică-său cumpăra oi și vite ca să-i lase pe mână o faună cât mai numeroasă când avea să fie la casa lui, însă Adrian nu părea prea încântat să apuce frâiele muncilor rurale. Cobora în oraș cu alți doi-trei prieteni din sat și la sfârșit de săptămână intra într-unul dintre cluburile nou-deschise și vara se întindea ore întregi la bere pe la tot soiul de terase.

În seara dinaintea examenului de admitere, Ruxandra se despărți de Elena și o apucă spre casă. În fața porții își ridică în brațe pisica, întrebându-se când ar fi fost cel mai potrivit să încerce să-l convingă pe taică-său să-i dea voie se mute la cămin odată ce ar fi intrat la facultate. Îi va răspunde că nu se justificau banii pentru cămin, de vreme ce satul era atât de aproape de oraș? Îi sălta pieptul la gândul libertății: studentă și rezidentă într-unul dintre căminele din campus! Poate ieșiri, poate viață de noapte. În ultimul an de liceu se sărutase cu un coleg dintr-o clasă paralelă. O făcuseră din joacă, *la mișto*, declarase colegul, dar se gândea mereu la asta.

Dimineața, în fața clădirii universității, Ruxandra se întâlnește cu colegii de liceu care se pregătiseră pentru examen. Se vorbea că totul devenise mai ușor și că universitarii încercau, prin relaxarea standardelor, să compenseze prăbușirea interesului pentru facultățile cu profil minier și să strângă cu orice preț numărul

necesar de studenți. Se suplimentaseră și locurile pentru bacalaureații veniți din Republica Moldova.

Ruxandra fu cât pe ce să fie admisă pe un loc premiat cu bursă. Cursurile începeau la întâi octombrie.

Elena o îmbrățișă pe podul comunal. Făcuse pasul decisiv ca să plece de acasă. De acum, următoarea bătălie era pentru mutatul în cămin.

— Și dacă nu te lasă, după facultate te angajezi și ai plecat, îi spuse Elena.

Cele șaptesprezece zile rămase până la începerea cursurilor și le petrecu în sat, primind într-o sâmbătă seara, din partea tatălui ei, dezlegare să intre în club cu vărul ei de gradul al doilea și cu prietena lui. Din când în când, cei doi veneau în oraș din Cluj, trăgând la mătușa Lora. Lora era contabilă și locuia într-un bloc de pe marginea bulevardului central. Celor doi aclimatizați clujeni li se alătură fiica contabilei, Marieta, care avea douăzeci și opt de ani și încă nu era măritată. Ruxandra mai intrase în clubul Galaxy de câteva ori de-a lungul anilor de liceu. Petrecu o seară veselă, bău câteva doze de carbogazoase și dansă vreo cincisprezece minute cu mișcări reținute, poate tocmai din cauza lipsei oricărei băuturi alcoolice.

Când păși pentru prima dată în holul cel mare al universității, avu senzația că se aventurează într-un loc important și că pereții înalți susținuți de coloane și bolta de deasupra lor aveau puterea să-i hotărască viața. În scurt timp, se împrietenii cu toate vestibulele, cu sălile de curs și cu colegii ei. La început fu timidă, însă cei de vârsta ei o plăcură după ce constatară că învăța, că era sinceră și că nu lipsea de la cursuri. Îi spuneau „Ruxi”.

Se hotărî să ia bursă, chiar dacă o apăsa să vadă câtă nevoie ar fi avut de acei bani oricare dintre studenții săraci și mai ales cei veniți din Republica Moldova.

Pe la mijlocul celui de-al doilea semestru, ieși de la seminarul de drept constituțional contrariată și cu ochii înstelați, fără să știe dacă să râdă sau să se indigneze. Când predase foile cu conspect, seminaristul o privise în ochi, zâmbind și alunecând din ceea ce era o conversație normală spre ceea ce era - nimeni nu se putea înșela, mai ales o fată de 19 ani – flirt. O întrebase de unde venea, unde locuia, ce planuri profesionale și ce așteptări avea.

— Nu te descurci rău deloc, Ruxandra, trecuse bărbatul de la persoana a II-a plural la pertu. Poate rămâi în facultate.

Coordonatorul de seminar, pe nume Silviu Grigore Pop, își imagina de ceva timp că ar fi putut fi un fel de prădător sentimental. Legătura lui cu o doctorandă luase sfârșit de trei luni de zile și de atunci își încerca puterea de seducție: cu o vecină din bloc, cu o colegă care preda drept constituțional, cu o femeie măritată cu un văr îndepărtat și acum cu Ruxandra Balș. Totuși, simțea, credea, știa pur și simplu că femeia menită lui era doctoranda de care se despărțise și își spunea că doar își făcea de cap până când avea să o caute din nou și să redevină un cuplu.

Atențiile coordonatorului de seminar îi dădură încredere. Un intelectual *oficial*, își spunea, o curta, cum ar fi spus maică-sa, sau încerca să o *combine*, în expresia celor din generația ei. Nu știa ce să facă. Nu se vedea măritată cu el, era cam scund și slab, visase întotdeauna la un zdrahon ca soț, să simtă când o strânge în brațe. Era

totuși mândră de succesul ei, picase cu tronc unui profesor universitar. Inteligența e atrasă de inteligență, citise într-o revistă nu de mult.

Cu cei din grupul de studenți cu care se împrietenise stătea la câte un capuccino după școală sau se plimba prin oraș. Își împrumutau notițele și se așezau unii lângă alții în sălile de curs. Cum se întâmplă, componența grupului fluctua, însă nucleul era alcătuit, cel mai adesea, din patru fete și doi tineri bărbați. Băieții umblau cu băieții din spirit de gașcă, iar fetele cu fetele, însă unul dintre tineri era fratele uneia dintre fete și astfel rezultase un amestec eterogen. Celălalt băiat, Cristian Metzey, începuse prin primăvară să-i facă ochi dulci, nici prea îndrăzneț, dar nici timid – adevărul era că tocmai pusese la orizontală o femeie cu vino-ncoa' din cartier și se afla în siajul acestei reușite.

Ruxandra devenise încrezătoare, spunându-și, ea, care stătea acasă doar pe jumătate mulțumită în fața oglinzii, că farmecele îi întreceau frumusețea, acum că, pe lângă ținta atențiilor seminaristului Pop, era și obiectul tentativelor colegului Metzey. La sfârșitul unei săptămâni de mai, când ieșiseră de la ultimul curs, colegul ei se oferă s-o însoțească până în stația de microbuz. Pe la jumătatea drumului, tânărul pomeni de apartamentul unui prieten, a cărui cheie se părea că o avea la el. Ruxandra se prefăcu că nu înțelesese nimic, îi mulțumi și se urcă în microbuz.

După ce ajunsese la ultima stație, o porni pe jos pe ulița de țară. Mai făcu trei sute de metri și se pomeni înjurată crunt de peste gard de fiul lui Pârlog. Bărbatul era beat. Cauza imprecățiilor era neînțelegerea dintre tatăl său și tatăl Ruxandrei: cei doi erau certați pentru pământ – pentru ce altceva? – după ce fiecare își făcuse socoteala de a se înstăpâni peste o pășune de la marginea comunei de îndată ce va fi cumpărat de la viceprimar câteva arii de răchită.

Gheorghe Balș ieși din casă și se înfipse pe călcâie în fața porții lui Pârlog. Pârlog senior reuși să-și bage în casă fiul turmentat, însă îi răspunse cu țăfnă tatălui Ruxandrei. Ruxandra îl luă pe taică-său de braț și, de data aceasta, conflictul se opri aici.

La facultate avansurile lui Cristian Metzey continuau. Ruxandra trecea în revistă colegile despre care putea crede că nu avuseseră încă de-a face cu bărbați. „Parcă poți să știi?” fu concluzia pe care i-o declară Elenei într-o seară, în sat. Până și Elena avusese un episod în ultimul an de liceu și Ruxandra se socotea mai arătoasă. Așa că așteptă încă trei zile, până când Cristian se oferă să o conducă din nou spre stația de microbuz, acceptă invitația de a merge în apartamentul aflat la dispoziția colegului ei și, peste trei sferturi de oră, ieși în stradă femeie.

După toate semnele, avea să reușească să obțină bursa. În timpul sesiunii de primăvară, tânărul conducător de seminar o opri din nou pe hol și îi puse o mână pe braț.

În lunile care urma, fără să fi renunțat la ideea de a ajunge cândva chiriașă în căminul studentesc, Ruxandra urcă de încă două ori cu colegul ei în apartamentul primei aventuri. În plus, seminaristul Silviu Grigore Pop o asalta în continuare, oprind-o pe hol și zâmbindu-i ori de câte ori nu era în grupul ei de studenți. Îi înțelegea discreția, spunându-și că evita să fie văzut ca să se protejeze. Totuși, Ruxandrei nu i-ar fi displicut să-l vadă și colegile ei.

Rumega în continuare gânduri privitoare la atitudinea pe care ar fi trebuit s-o ia față de el. Într-o seară, fără să fi plănuit înainte, se destăinuie Elenei.

— Vezi tu ce faci. Dacă e drăguț..., flănă prietena ei cu mâinile prin aer drept concluzie.

La începutul semestrului al II-lea, într-o dimineață geroasă și fără zăpadă, tânărul Silviu Grigore Pop o strigă pe hol. Ruxandra se opri și se lăasă invitată la o cafea.

Așa că prima întâlnire cu Silviu se consumă la una dintre mesele clubului Karo. Clubul funcționa chiar lângă clădirea cu aulă a universității, pe strada care părăsea orașul și urca dealul spre celelalte corpuri ale institutului.

Seminaristul fu cuceritor și respectuos în același timp. Prima dată când intră la el în casă, peste două săptămâni, Ruxandra știa că se despărțise de fosta lui prietenă de câteva luni de zile, dar nu știa că Silviu tatona terenul, încercând s-o câștige înapoi.

Neștiuți de nimeni, Silviu Grigore Pop și Ruxandra continuară să se vadă de-a lungul celui de-al doilea semestru. El încercă s-o convingă să-l însoțească la mare, însă ea știa că nu ar fi putut găsi nicio scuză destul de bună pentru tatăl ei pentru un sejur pe litoral.

Evitau să fie văzuți împreună prin oraș. Ruxandra se întâlnea cu prietenele de la facultate, apoi – mereu cu inima strânsă fiindcă taică-său era un vulpoi bătrân care putea oricând să miroasă ceva – o apuca spre centrul urbei, pe străduțele din spatele blocului de la bulevard, ocolindu-l astfel, și urca în apartamentul cu două camere al lui Silviu.

Se întreba dacă s-ar mărita cu el – poate că da, poate că nu – dar, atunci când, la o lună și jumătate după debutul anului II, relația luă sfârșit, nu suferi prea mult și nici nu o deranjă prea tare ideea că îi fusese preferată altă femeie.

Încă nu reușise să se mute în căminul studențesc: taică-său îi spusese să folosească banii pentru bursă drept niște bani bineveniți în plus, care oricum nu i-ar fi ajuns cât să-și plătească chiria și să-și ducă traiul în cămin.

— Termină facultatea și îți iei servicii și te poți muta în oraș, încheiase taică-său discuția. Ruxandra își amintea că maică-sa îi pomenise ceva despre niște bani puși deoparte pentru un apartament, sau măcar o garsonieră, după ce ar fi absolvit.

La sfârșitul anului II își întâlnise viitorul soț. Împreună cu un grup de studenți, fu trimisă pentru practica din curriculum la tribunal, unde, printre altele, trebuia să stea de vorbă cu părțile din diferite procese și să ia notițe pentru referate. În timpul unei astfel de întrevederi, Ruxandra se așeză la masă cu un tânăr om de afaceri din oraș: Radu Vladislav.

Nu era foarte înalt, avea corpul lucrat la sală și era bine îmbrăcat.

Se afla în tribunal într-o cauză comercială, ca martor. După discuția oficială, legată de proces și observațiile lui asupra mersului procedurilor, o întrebă fără vreun avertisment prealabil dacă putea să-i ofere o cafea undeva, cândva.

— În Vegas, ce spuneți? Vă place Vegasul?

Era vorba despre un club la standarde realmente occidentale, care ființa de scurt timp la ultimul etaj al mall-ului central al orașului.

Ruxandra îi spuse că avea de gând de ceva timp să intre în clubul nou-deschis și Radu Vladislav i-l descrie pe scurt, în comparație cu alte cluburi în care intrase în Cluj și Timișoara

— Ei, pentru orașul ăsta e ceva! Își încheie el recenzia și promise un campari cu suc de portocale roșii.

Se întâlniră în club și, două luni mai târziu, erau logodiți.

Ruxandra veni cu logodnicul acasă și primi încuviințarea tatălui ei. Lui Balș îi plăcuse tânărul: avea o afacere cu materiale de construcții, părea întreprinzător, ager, însă mereu pus pe glume.

Nunta se ținu în iarnă, în sala de mese a hotelului central.

Ruxandra mai locui acasă timp de încă două luni, până când soțul ei găsi o chirie cu trei camere în oraș. Calculase că, în curând, dacă afacerile continuau să meargă bine, avea să poată lua un împrumut de la o bancă pentru un apartament.

Noua doamnă Vladislav și soțul ei se mutară în chirie pe șapte aprilie, în timpul celui de-al treilea an de facultate. El voia un copil, însă ea hotărâse că nu era timpul până când nu absolvea și își găsea un serviciu.

În chestiunea carierei, avea două alegeri mari și late: magistratura sau baroul. Se decisese pentru cea din urmă, așa că, după ce termină studiile, începu practica pe lângă Darie Kovacs, avocat cu vechime, unul dintre cei mai cunoscuți din oraș. Primul ei caz fu să apere un puștan care furase niște fierătanii din curtea unei întreprinderi dezafectate.

Se înțelegea bine cu soțul ei. Vacanțele și le făcură în țară, în două stațiuni balneare și apoi urmă o excursie în Grecia, în vara următoare. Domnul Vladislav era cel care aducea cei mai mulți bani în casă. Ruxandra discută cu el varianta de a se muta într-un oraș mare, Cluj sau Timișoara, însă el nu putea să lase baltă firma de materiale de construcții și nici să-i conducă destinele de la distanță.

Apoi li se născu un fiu. Ea se gândi să-l boteze cu numele tatălui ei, însă până la urmă se deciseră pentru altul: Flaviu.

Ruxandra rămase acasă să îngrijească sugarul pentru mai puțin timp decât plănuise imediat după naștere și se întoarse la avocatură.

Înainte ca fiul ei să împlinească doi ani, când rutina vieții de cuplu se instalase și ea se putea declara fericită – pentru că, cel puțin, nu era nefericită – tatăl ei află în urma unui control la o clinică din Cluj că avea cancer la pancreas și metastaze, după ce, în urma a două controale la spitalul din oraș, medicii îi declaraseră că era sănătos și avură de gând să-l trimită la un control psihiatric.

Gheorghe Balș mai trăi încă două luni. În zilele din urmă, pielea i se îngălbenise și zăcea la pat. Muri în ultima zi din august și, după înmormântare, Ruxandra petrecu o oră la masă discutând cu fratele ei. Așa cum se înțeleseseră cu ani în urmă, la dorința tatălui lor, el urma să rămână în casa din sat și să vadă de fermă, urmând ca, an după an, să-i achite soră-sii jumătate din valoarea moștenirii.

Urmă o perioadă mai accidentată, din pricina unui caz pe care îl pierdu în fața unui judecător despre care era sigură că luase mită. Ce era de făcut? O vreme, ea și doi dintre colegii ei avocați rumegară ideea de a-i face, cumva, un flagrant magistratului respectiv. Un alt judecător, o doamnă, îi dădu de înțeles Ruxandrei că

în barou se ştia că judecătorul Preda era necinstit şi că avusese astfel de probleme şi înainte de Revoluţie.

Până la urmă, Ruxandra lăsa totul baltă, ridică din umeri şi merse mai departe.

Nu era geloasă din fire, însă, imediat după povestea cu judecătorul îi ajunse la urechi informaţia că soţul ei ar fi înşelat-o. Cel mai important i se păru să afle dacă era doar o aventură de chef sau Radu Vladislav avea o relaţie extraconjugală în toată regula.

Soţul lui avea grupul lui de prieteni, cei mai mulţi, ca el, oameni de afaceri mai mici sau mai mari din oraş – un proprietar de bar-restaurant cu terasă, altul de casă de schimb valutar şi amanet, un deţinător de vulcanizare. Din acest cerc de prieteni, în care soţii Vladislav îşi petreceau din când în când timpul, Laurenţiu Toader, deţinătorul a două case de schimb valutar şi a unei case de amanet în oraş îi spusese, într-o discuţie, într-o seară de vară la o terasă, surorii unei avocate că domnul Vladislav se afla chiar atunci la o cabană din munte, cu o anumită Iustina.

Sora avocatei îi spuse soră-sii şi aceasta, peste câteva zile, Ruxandrei.

Cine era Iustina? Putea fi vorba de o femeie de consumaţie? Ştia că nu avea cum să afle mai multe, fiindcă pur şi simplu nu avea pe cine să întrebe. În oraş nu exista nicio firmă de detectivi particulari – şi se întreba dacă, în cazul în care ar fi existat, l-ar fi pus pe soţul ei sub urmărire. Să divorţeze? Nu se putea oare ca totul să nu fie decât nişte vorbe în vânt? Până la urmă, timpul trecu şi furia şi neputinţa trecură în bună măsură şi ele.

Păstrase, în toţi aceşti ani, legătura cu Elena, care se mutase şi ea, la câţiva ani după Ruxandra, în oraş. Când îi expuse Elenei problema, aproape că se vindecase de gândul trădării: erau bărbaţi, la ce puteai să te aştepţi de la ei?

— Eu pe al meu nu l-am prins, dar ştiu că a făcut-o, îi spuse Elena. După un timp, nici nu mai conteaza, adăugă.

Anii trecură la fel de repede sau de încet ca pentru restul lumii: Ruxandra era deja un avocat cu experienţă şi reuşi să câştige câteva procese care îi aduseră respectul şi, uneori, invidia confrăţilor ei de meserie. Firma soţului ei se dezvoltase şi bărbatul deschisese alte două puncte de comercializare în valea pe fundul căreia, şerpuind de-a lungul şoselei principale, se întindea oraşul. Acum aveau altă maşină, un 4X4 Nissan; pentru o vreme se gândiseră amândoi dacă să-i cumpere Ruxandrei un beatle sau un mini, însă renunţaseră la idee ca fiind o cheltuială care nu îşi avea rostul. Totuşi, peste încă o jumătate de an, soţul ei îi cumpără un Mini Cooper.

Câştigau destul, el din firmă şi ea din avocatură, ca să se gândească din nou la ideea achiziţionării unei case, undeva la periferia oraşului. Însă, după ultima mare criză financiară – cea mai mare de după interbelic, spuneau ziariştii – veniturile familiei scăzură, pentru ca apoi, de la an la an, să înceapă din nou să crească.

După închiderea minelor, lumea din oraş începea, acum că era posibil, să plece în vest: Italia, Spania, Franţa, Germania, mai apoi Anglia. Soţul Elenei fusese şi el patron de firmă, însă, după câţiva ani grei, declarase falimentul şi rămăsese cu datorii la stat de câteva sute de mii de euro. După încă o vreme, Elena vându casa şi pământul din comună, apoi apartamentul din oraş şi plecară în Franţa, cu gândul de a se stabili acolo. Parisul îi prii Elenei, spre ghinionul consortului: îl părăsi pentru

Jean-Ives, fost fotbalist, acum divorțat, în vârstă de cincizeci și trei de ani. Peste câteva veri, veni în concediu cu francezul în țară.

Anii care veniră o găsiră pe Ruxandra preocupată, în mare parte, de carieră. Reprezentă câteva firme din orașele mari, nu mai accepta orice client, era considerată o avocată bună, deși unii comentau răutăcios faptul că părea să aibă relații de prietenie cu anumiți judecători. Infidelitățile soțului, despre care continuă să prindă de veste, nu o mai mișcau prea mult. Ăsta era omul, nu avea de gând, deși ar fi putut, să caute altul mai bun. Într-o seară de noiembrie se prezentă la întâlnirea cu părinții în sala de clasă a fiului ei. Pe lângă diriginta de matematică, la ședință apărură pentru scurt timp și directorul liceului și apoi Marius Ivan, profesorul de informatică. Pe Ivan Ruxandra îl cunoștea din vedere – locuiau în același cvartal și ea și soțul ei se salutau cu el. Profesorul îi zâmbea.

Ruxandrei îi trecu prin cap că, dacă ar fi vrut o relație extraconjugală asta era încă o ocazie – s-ar fi putut, într-un fel, răzbuna pentru infidelitățile soțului. Însă își spuse că, așa cum unii nu se apucă de droguri sub nicio formă, nici ea nu avea în ea gena infidelității, poate că avea legătură cu felul în care fusese crescută. O știa din vedere și pe soția profesorului, era supraponderală, o văzuse de câteva ori în fața scării și o auzise strigând pe geam după bărbatu-său să cumpere una sau alta de la chioșcul – alimentară din cartier. Mai erau, apoi, flirturile mai ușoare sau mai apăsate cu câte un coleg din barou. Dar cum toți erau însurați, Ruxandra nu îl încurajă pe niciunul – și dacă nu ar fi fost însurați, probabil că tot nu ar fi fost interesată.

Peste încă două toamne reci se mută în casă nouă cu Radu Vladislav, casa cu etaj, cinci camere și curte pe care și-o doriseră amândoi cândva. Era frumos, chiar dacă situația căsniciei ei era cum era.

Își cumpăra haine mai scumpe, își cumpără o mașină nouă. Fiu-său se dovedise un copil inteligent, încă din clasa a IX –a strălucea la informatică, după liceu avea de gând să dea examen la calculatoare, la Politehnică, probabil în București. Da, joburile din IT erau plătite cel mai bine și nu era vorba numai de bani, era pasiunea lui.

Cu ce altceva să își umple viața, își spunea Ruxandra odată cu trecerea timpului, decât cu griji pentru soț, cu nervi pentru infidelitățile lui, cu viitorul fiului ei și cariera ei în barou? I se părea uneori că era greșit să nu aibă un plan mai mare, ceva grandios. O viață mărunță, o viață precum celelalte – când îi spusese asta lui Radu Vladislav, într-unul dintre interludiile în care el îi jura că nu mai calcă pe alături, acesta îi oferă pe loc soluția:

— Intră în politică!

Nu se gândise niciodată cu seriozitate la așa ceva.

Când fiul ei termina liceul, pentru Ruxandra se ivi șansa unei lovituri. În anii petrecuți în barou, se împrietenise, atât cât o permitea salvarea aparențelor, cu judecătorul Gînju. Marian Gînju era aproape de pensionare și, venind și el din sistemul de dinainte de Revoluție, văzuse și făcuse destule la viața lui. Se vorbea în oraș, printre cei care aveau o vârstă, de dosare rezolvate la comanda partidului și mulți nu i-o luau în nume de rău – așa era pe vremea Împușcatului.

— Oricum totul e orientat după un mare sistem de relații, vechi și mare... Așa a fost dintotdeauna, îi spunea colegul ei Augustin Pera, cel mai bătrân avocat din barou. E bine să nu ai iluzii, așa merg lucrurile, îl cita fără să știe pe Vonnegut.

În zilele dinaintea Crăciunului, Ruxandra aștepta verdictul judecătorului Gînju într-un caz în care pleda pentru o firmă mare din Timișoara care avea o sucursală în Vale. În schimbul unui verdict favorabil, judecătorul economisea 55.000 de euro la cumpărarea unei proprietăți în orașul de pe Bega. Fiică-sa și familia ei urmau să se mute acolo.

— Ce nu facem pentru copii? o întrebare retoric pe Ruxandra la ultima întrevedere, și ea îi răspunsese că știa prea bine, era mamă, după care trecuseră încă o dată peste detaliile trocului. Ruxandra știa că, nu peste mult timp, avea să capete o anumită faimă în mediul de justiție în care își făcea cariera, magistrații și juriștii cu experiență aveau să înțeleagă despre ce fusese vorba.

Tot cam pe atunci, în limbajul folosit de vechea ei prietenă Elena, își *trase* amant. Își spusese că, în siajul infidelităților fără sfârșit ale lui Radu Vladislav, avea dreptul. Trimis de firma pe care o reprezentase Ruxandra, din Timișoara aterizase în oraș și Iulian Grădinaru, avocat cu experiență, un domn distins, puțin cam plinuț și nu tocmai arătos, divorțat de ani buni și client discret a două-trei femei pe bani din capitala Banatului. Adevărul era că Iulian Grădinaru era mulțumit de întrevederile cu plată pe care le avea cu acele fete și nu căuta neapărat o legătură serioasă. Însă la fel ca seminaristul din tinerețea Ruxandrei, o găsi fermecătoare și, în plus, era vorba de o aventură în orașul acesta de provincie și nu în Timișoara, unde ar fi trebuit, din pricina carierei și a mediului său, să se gândească de două ori înainte de a intra într-o relație. Era un soi de aventură de vacanță și gândul ăsta îi dăduse curaj. La început, Ruxandra nu păruse prea încântată de avansurile lui - un domn cu ochelari *high end*, cam trecut și cam burtoș -, însă costumele scumpe, mașina și mai scumpă și manierele de gentilom o convinseseră, spunându-și că abia acum devenea chit cu soțul ei, după ani și ani de resentimente și reconcilieri.

El își închiriasse un apartament cu două camere pe perioada șederii în oraș, cele două hoteluri mari din urbe nu îi ofereau condițiile pe care le reclama. Se întâlneau în apartament la sfârșitul zilei, orașul era prea mic ca să umble împreună prin diverse localuri de agrement fără să se afle insatntaneu.

— Dacă intrăm într-o cafenea îți dau în scris că în douăzeci de minute intră cineva care mă cunoaște, îi expusese ea situația. Dar dacă soțul ei o înșela și era *de facto* divorțată, de ce se mai ferea?

— Pentru copil, îi spusese avocatului din Timișoara. Copilul avea douăzeci și ceva de ani, îi spusese el într-o seară, dar poți să te pui cu raționamentele unei inimi de mamă?

Nu peste mult timp, Ruxandra intră în politică:

— La liberali, unde altundeva? o informă pe Elena Balș la două zile după ce semnase adeziunea și convenise asupra candidaturii pentru consiliul județean. Ar fi vrut să aleagă camera deputaților, dar aici avea drept concurent un membru mai vechi, om de afaceri.

În nopțile când lipsea, după ce făceau dragoste, stătea pe cearșaf alături de Iulian Grădinaru și vorbeau despre viețile lor, despre timpul care trecuse.

— Ne-a mai rămas bătrânețea, spunea Grădinaru cu obidă.

Cazurile se succedau unul după altul, apărea în fața instanței și pleda, câștiga bani, și acum anticipa ziua în care avea să devină mai relevantă și mai cunoscută odată ce ar fi ocupat o poziție politică. Cât de înaltă, asta era întrebarea, însă așteptările ei erau destul de mari. Într-o zi, avea să se vadă în capitală și acolo i se vor deschide tot soiul de oportunități pentru a face bani serioși.

Era acum colegă cu liberalii din vale și din oraș, strângea mâini, se implica și simțea că are un scop important, sentiment pe care nu-l mai avusese din anii de debut în avocatură. Stătea la cafele cu colegii discutând politică și în campania electorală fu ocupată pînă peste cap: se implică în tot soiul de acțiuni electorale, participă la emisiuni ale celor două televiziuni locale, dădu interviuri pentru publicațiile din vale care încă apăreau pe hârtie odată cu edițiile online. E doar o chestiune de timp, își spunea, pînă când, cu toată precauția lor, în oraș lumea avea să foarfece legătura ei cu avocatul din Timișoara și Radu Vladislav să ia la cunoștință.

— Eu nu te bat la cap pentru amantele tale, îi răspunsese Ruxandra peste încă o săptămână, dis-de-dimineată, când el își bea cafeaua în bucătărie și ea coborâse de la etaj.

— Ți-am mai spus, replică iritat consortul, a fost o chestie strict fizică... Tu ai o relație acolo.

Ruxandra urcă înapoi scările ca să se îmbrace pentru oraș, spunându-și că de data asta chiar avea să se lase cu divorț. Începu să lipsească și mai mult de acasă, pretextând – era, de fapt, doar pe jumătate un pretext - angajamentele campaniei electorale. Fiu-său, student în București, avea să audă și el, fără îndoială, cele auzite de taică-său, însă Flaviu nu numai că nu era afectat, ci sugera că, pînă la urmă, un divorț ar fi fost benefic pentru amândoi părinții.

— Asta o fi maturitatea, îi spunea prietena lui din anul al III-lea. Așa trebuie să arate.

După cum era de așteptat, primăria și cele mai multe scaune din consiliul local și județean fură adjudecate de partidul de guvernământ. Ruxandra se aștepta să piardă, însă gustul înfrângerii era amar. Două lacrimi mari îi curgeau pe obraz în timp ce recapitula pentru Iulian Grădinaru toate eforturile depuse pentru partid.

— Așa se pierd oamenii buni, lumea votează pe găleți și sticle de ulei! Îi scot primarii la vot ca pe oi..., concluzionă Grădinaru.

Apoi se puse problema unei vacanțe făcute împreună. Asta însemna, aproape sigur, divorț, îi spuse Ruxandra. Însă, cum procesul pe durata căruia avocatul locuise în oraș se terminase, omul voia să se întoarcă la Timișoara, la viața lui și la femeile lui plătite, îi fusese dor de mediul în care își vedea de viață și carieră. Nu i-o spuse direct Ruxandrei, îi dădu de înțeles că avea să se întoarcă când i-o va permite timpul fiindcă urma o perioadă plină.

— Și cu vacanța, cu vacanța trebuie să văd cum le aranjez pe toate, îi spusese Ruxandrei, având de gând să-i dea vestea proastă prin telefon. Dar Ruxandra se

așteptase de la început la toate acestea. Până la urmă, se gândi, avea un soț și, așa curvar cum era, încă ținea la el, chiar dacă era probabil vorba de obișnuință și de camaraderie în fața meandrelor vieții și făcutului banilor.

După încă două luni, luă parte la botezul întru credință al nașului ei de cununie. De-a lungul anilor, păstrase legătura cu soții Timofte, se cunoșteau încă din anii ei de facultate. Șerban Timofte avea deschise în vale două birouri notariale, trecuse prin tot soiul de boli și greutăți și se lăsase convins de un grup de penticostali care frecventau biserica Ghetsimani a confesiunii lor. Era de multă vreme nemulțumit de biserica națională și de matrapazlăcurile ierarhilor.

Ruxandra și soțul ei se așezară în spatele aulei locașului de cult. Radu Vladislav nu voise să vină, însă ea îl convinsese – nașul îi declarase că era cea mai importantă zi din viața lui.

După ce îl scufundară în apă, merse în oraș, împreună cu familia botezatului, intrară în restaurantul clubului de lângă spital și cerură pizza.

A doua zi după eveniment vești noi despre infidelitățile lui Radu Vladislav ajunseră la urechile Ruxandrei. O prietenă veche de familie, Adnana Iacob, o alertă pe Ruxandra în legătură cu călcatul pe alături al soțului ei. Prietena Ruxandrei îi spuse ce aflase de la soțul ei: bărbatul Ruxandrei petrecuse nu o dată cu o tânără din oraș întoarsă temporar din vest, unde lucrase prin cluburi de noapte și saloane de masaj erotic. Cu această tânără, Maia pe numele sau porecla ei, Radu Vladislav formase un fel de relație fără obligații - ea se prostitua în Occident și, când se întorcea, se întâlnea cu el și cu banii lui.

Nu era pentru prima dată când Ruxandra ar fi vrut să vadă cu ochii ei femeile de consum ale soțului; peste câteva zile, prietena ei o sună și îi spuse numele din buletin al tinerei. De aici trebuia doar să aibă puțin noroc pe Facebook. Și avu: femeia număra douăzeci și patru de ani și arăta bine. În fața tastelor, cu cana de ceai aburind sub nas, Ruxandra simți pentru a câta oară în ultima vreme că avea o vârstă. Începuse, de la o vreme, să se gândească cu seriozitate și alarmă la apropierea sfârșitului vieții.

Ar fi trebuit să tacă și să treacă mai departe, abia ce încheiase legătura cu avocatul Grădinaru. Dar bineînțeles că avea să i-o trântască lui Radu Vladislav, trebuia, încă o dată, să știe că ea știe.

La sfârșitul lui septembrie, își vizită fratele, era ziua lui. De când murise maicăsa, Ruxandra vizita foarte rar locul copilăriei ei. Mâncă cremes și bău o cafea tare și apoi ieși puțin în livadă și pe ulița din fața casei. În seara aceea primi un telefon de la fiu-său, își ceruse prietena în căsătorie.

A doua zi avea o întâlnire importantă dimineața, apoi o ședință în biroul unei firme cu care colabora și apoi trebuia să pregătească pledoaria de apărare a unui om de afaceri local acuzat de delapidare. În curând împlinea cincizeci de ani, ce putea să mai urmeze?

Roman

Patruzeci și cinci de mii de euro! își spunea din nou Ioan Murgu din vârful buzelor, trebuie doar să aduc din Szeged Haas-ul și Vasi o să-l cumpere. Vasi, Vasile Mitroi, era directorul de investiții ai minei Lonea, care urma să fie închisă ultima sau printre ultimele mine în Vale. Pe bulevard marșa o femeie care tocmai coborâse dintr-o mașină destul de scumpă - nu chiar Mercedes, dar nici vreo Dacie sau Volkswagen de care are tot poporul. Mergea sfidător, din fiecare articulație care îi facilita locomoția îi dădea seama, privind-o, că era mândră până la ceruri de fesele ei. Pentru orice om educat, pentru oricine a cântărit cu bună credință frumusețea feminină, tânăra era o abominație. Avea mușchi fesieri enormi, coapsele erau mult disproportionale de restul trupului. Și pe acest aruncător de căcat își clădea trufia, cu el își găsisse și delecta un bărbat, vreun troglodit de-al locului.

Ajunsă acasă, tânăra, pe nume Simona, intră la duș. Dar Ioan Murgu avea altele pe cap. Coborând o clipă gândul din empireu, unde anticipa cu dor aducerea mașinii industriale CNC în țară și se proiecta deja în posesia pungii cu euro, își spuse: nu prea am chef să mă întâlnesc cu tânărul ăsta acum. Însă peste două minute cheful se întoarse, însuflețit tocmai de perspectiva celor patruzeci și cinci de mii. Tânărul era Bobi Geacă sau Bobi Chiaunu`, iar numele lui de trapper era BobTone. Trapul prinsese nevoie mare în lumea largă și în România și, de ce nu, în Vale. Rapperii *old school*, rapperii *gangsta* disprețuiau noua manifestare muzicală – adevărul era că mulți erau invidioși fiindcă devenise popular și le scăzuse vânzările și fiindcă nu puteau să-l practice și ei fără să primească instantaneu eticheta de *sellouts*.

Bobi Geacă, mare trapper, să nu fi făcut încă șaizeci și nouă? Se fâstâcea când, între amici, venea vorba despre poziția sexuală și eluda orice amănunte. Căutase pe site-ul Publi24 o curvă care să-i placă și să remedieze carența - ca orice rapper, era foarte sensibil la orice i-ar fi afectat *street cred*-ul: cum-necum, șaizeci și nouă îi scăpase, îi scăpase când fusese la curve cu prietenii, și îi scăpase cu fosta lui prietenă, probabil că nu fuseseră destul timp împreună, își spunea, deși bănuia că nu impusese destul pentru a reclama o astfel de gimnastică erotică. Ei bine, acum avea douăzeci și cinci de ani. Cu prietena lui făcea uneori piața, atunci când ea se hotărâ să gătească ceva, făcea ciorbe de burtă, musacale, spaghete și chiar pizza, oricât de dificil era să nimerești blatul în cuptorul aragazului fără să iasă crocant sau chiar o idee ars. Prietena lui făcuse cuplu cu un militar când avea vreo douăzeci și unu de ani, dar îl părăsise hotărându-se să-și găsească un prieten cultivat, probabil student sau, mai bine, fost student de pe la litere, filosofie, științe politice, jurnalism, ba chiar de la arte, prieten care să fie jurnalist, să lucreze cu cărți sau în mass-media, să aibă bibliotecă, să citească, să aibă ochelari. Biata Cati! (de la Ecaterina, taică-sau fusese mare patriot, o botezase după Ecaterina Teodoroiu). De unde să ia așa ceva în Petroșani? Ei bine, era posibil, dar trebuia să se orienteze spre tinerii bărbați plecați din Vale care aveau o carieră intelectuală și care se întorceau din când în când la părinți, la bunici, la obârșie, trebuia deci acționat în vacanțele de Paște și de Crăciun. Până să descopere ochelaristul dorit, s-a ales cu BobTone, ceea ce nu era rău, muzica

e și ea *une affaire intellectuelle*, și traperul devenea cunoscut prin țară cu ajutorul Youtube, Spotify, Bandcamp, Facebook, Instagram, Tik Tok, plus concertele din cluburi, în București, Cluj, Timișoara, Brașov ș.a.m.d. Ultimul lui hit? *Nu ne plac gaborii*, tovarășul lui Luigi cânta refrenul. Era trackul lui cu cel mai mare success, păcat că ea plecase din țară și el nu se putea grozăvi cu piesa, uite ce-ai pierdut, Cati!

Bobi Chiaunu` avea drept sarcină să se întâlnească cu afaceristul Ioan Murgu (fost bișnițar în piața mare după '90, atunci începuse să facă bani) în urma directivelor trasate de nașul lui de botez, Ieremia Timofte – trebuia, de fapt, să primească niște bani de la el, o sumă nici prea mare, nici prea mică (1700 de euro), să achite niște taxe la trezoreria locală, să îi înmâneze alte 250 de euro lui Iftimie, om bun la toate al afaceristului local care deținea, printre altele, patru case de schimb valutar și amanet, și apoi să-i aducă restul nașului. Bobi se întreba câți bani aveau să-i iasă, cât avea să-i dea nașu-său? Îi trecuse prin cap să facă și o japcă, trebuia însă să-i arate chitanțele nașului său, ce putea inventa? La urma urmei, nu se făcea, era din familie, nu îți escrochezi rudele apropiate chiar dacă s-ar fi găsit o cale. Dar niște bani i-ar fi prins atât de bine! Avea suma care să-i ajungă pentru prostituată, ăștia erau bani de care ținea de trei zile, în pofida obiceiurilor lui, dar ar fi vrut să ia niște aparatură de studio - garsoniera din zona INSEMEX-ului în care făcea trap. Un microfon mai bun, un pop filter mai bun, plus niște software pe care nu-l găsisese pe siteurile de torrente.

Cine trecea strada chiar atunci? Nicu Palamadă, fost tovarăș de vagabondaj, întors din Germania, cum de nu îi dăduse de veste că era în oraș înainte să vină sau de când venise? Palamadă coborâse în autogara Petroșani de numai douăzeci și patru de ore. Se știau de-o viață. Dar Bobi se hotărî să nu-l strige, acum era mai important să se vadă cu ceva bani în buzunar după comisioanele făcute pentru nașu-său. O apucă în jos, către piață, vru să ia un taxi până la casa de exchange Ace Amanet din centru, se răzgândi și o apucă pe jos, de-a lungul bulevardului urbei. Se pare că era ziua întâlnirilor neașteptate: se întâlni cu Marius, alt prieten vechi de la bloc, dar nu putea fi prea surprins, fiindcă Marius lucra pe post de chelner chiar în drumul lui, la terasa și pizzeria Croco de pe bulevard, mai avea două ore și își termina schimbul, fusese o zi relativ bună, se alesese cu un bacșiș destul de gras. În sfârșit, iată-l în fața casei de schimb valutar și amanet, unde patronul Ioan Murgu se așezase de douăzeci de minute la micul lui birou din camera din spate. Nu era ceva neobișnuit cavalcada cu aducerea centrului CNC Haas din Serbia, mereu vâna câte o învârteală profitabilă oricât de mult l-ar fi scos asta din zona lui de activitate oficială. Ceva îl rodea, totuși: nevastă-sa, pe care o bănuia de ceva timp de amantlâc cu un coleg de-al ei de la Regia Apelor. Ioan Murgu nu era fraier, avea nas de golan în chestiunile astea, fiindcă golan crescuse și așa rămăsese în adâncul sufletului și era mândru de asta. Posibil ca Eleonora să se fută cu altul? Posibil. Nu se mai înțelegeau de vreo doi ani de zile, bine că fiu-său era pe picioarele lui, terminase Politehnica și el îi cumpărase un apartament în capitală.

Bobi Geacă intră în exchange, salută doamna de la ghișeu și bătu la ușa biroului. Ioan Murgu îi dădu banii și, ca să fie amabil, îi spuse: Am înțeles de la Ieremia că te ocupi cu muzica, merge treaba cu muzica? Ce muzică faci, hip-hop? Trap, îi răspunse

Bobi. Trap... rap? Nu, e tot un fel de hip-hop, numai că e mai muzical. Mai melodic, îl corectase odată rockerul Grimaio – avea porecla asta fiindcă trăise o vreme în Portugalia, când era un adolescent, taică-său era acolo șofer pe camion -, dar Bobi refuză să preia informația, deși pricepuse unde bătea rockerul. Hai cu chitara la mine să tragi niște linii pe un beat, îl rugase cu abia două luni în urmă.

O dimineată în Petroșani putea să fie o surpriză perpetuă: în drum spre trezorerie, Bobi dădu peste Mircea Drăgan, patronul clubului Five Stars, în care traperul se produsese de câteva ori până acum, ultima dată cu două luni și jumătate în urmă. Da, fusese cel mai de succes concert al lui. Nu și cel mai mare ca număr de spectatori, recordul acesta aparținea inevitabil zilelor orașului: an de an, prin octombrie cânta pe scena mare ridicată sus în centru, în fața teatrului de stat I.D. Sîrbu, în fața a mii de petroșăneni. Îi privea de sus pe puștanii care o ardeau pe muzică populară, ce era aia, cântau pentru bătrâni, deși știa că muzica populară, cel puțin cea kitchoasă, difuzată pe Taraf TV sau Etno TV, avea și un public tânăr. Dar așa vedea el lucrurile, populara era pentru bătrâni. Patronul Mircea Drăgan tocmai ieșea din SUV-ul său în parcare din fața fiscului. O fi având probleme la fisc, își spusese Bobi Geacă. Dar nu: Mircea Drăgan, care se îngrășase teribil, ca și cum ar fi suferit de vreo boală (nu că obezitatea în sine n-ar fi una), avea de gând să traverseze pasajul pietonal al bulevardului și să sune la interfon la soră-sa, care în acea zi împlinea patruzeci și șapte de ani. Pe soră-sa o dureau șalele și în ziua aceea avea să meargă seara, cu soțul ei și să ocupe cu oaspeții ei – numai oameni apropiați – trei mese lungi în clubul Five Stars, era cadoul fratelui ei. Ea, soră-sa, Alexandra, avea în apartamentul de deasupra un vecin al cărui al doilea fiu suferea de autism sau de ceva complicații din zona autismului. Avea vreo optsprezece ani și mintea unui copil. Seara asculta muzică, mereu aceleași melodii pe care le repeta de sute de ori, una după alta: hituri de *musical* de prin anii '40 - '50, romane românești și câteodată chiar cazaciocul. Stătea lângă boxele unității centrale și dădea într-una *repeat*. Era o agresiune sonoră sinistă, acompaniată de câte un urlet, și faptul că Alexandra, sora patronului, nu-l putea vedea făcând asta în fiecare seară nu diminuă din morbidul obiceiului bietului băiat.

Însă în fața fiscului, chiar când îl saluta pe Bobi Chiaunu`, patronul Mircea Drăgan era furios. Intrând în parcare, prăbușise o roată a mașinii într-o groapă, răsărită chiar sub stâlpul de iluminat de lângă prima bancă. La dracu`! În chiar acea groapă intrase cu mașina și Stelu Onofrei, proprietar al unei firme de mare succes în amenajări interioare, cea mai prolifică din Vale pe segmentul ei. Onofrei fuma Davidoff cu corpul negru și filtrul auriu, cheltuia banii la manele și lăutari ca nimeni altul și își băgase jeepul în groapă cu abia cinci minute înainte de Marius Drăgan și înjurase mult, la fel ca patronul de club - nu plătim noi taxe, biserica mamii lor, de asta le plătim, ca să ne futem servodirecția sau șasiul sau gențile și suspensiile în gropi? Ei, măcar dacă ar fi fost o stradă lăturalnică, dar groapa trona în parcare din fața fiscului, pe ditamai bulevardul central din Petroșani!

În timp ce-l aștepta pe artistul trapper să vină după bani, Ioan Murgu se hotărâse să iasă în oraș la cafea - cu cine, asta era întrebarea - și să-l sune peste vreo două ore pe Ștefan Baciuc, omul cu care avea de gând să meargă în Ungaria după centrul CNC

Haas. Își luă geaca, își salută angajata, își spuse că poate ar fi trebuit să-i returneze o sumă mai mică decât cea care reprezenta întreaga datorie lui Ieremia Timofte prin săgeata lui, Bobi Geacă, trapperul BobTone. Despre ce cântau și trapperii ăștia? Cu hip-hop-ul era lămurit, erau băieți de stradă care înjurau mult. Ioan Murgu nu fusese niciodată vreun mare iubitor de muzică, hiturile de la radio îi ajungeau. Dacă ar fi auzit hitul lui Bobi, *Nu ne plac gaborii*, ar fi strâmbat din nas, poate că nici lui nu-i plăceau, dar erau necesari, tocmai el care avea patru case de exchange cu amanet... Nu de aceeași părere (despre melodie, nu despre polițiști) era și prietenul actual al fostei tovarășe de flirt a lui Bobi, Gioca Dragomir, căruia piesa chiar îi plăcea, avea *flow* bun fostul pretendent la grațiile prietenei lui, dar desigur că trebuia să-l maimuțărească în fața gagicii. E rapper, nu?, cu de-alea, băiat de cartier, West Coast, Pantelimon, imita el felul în care rapperi gesticulează când scuipe la microfon, și bruneta îi atrăgea serios atenția s-o lase baltă și să nu mai vorbească de fostul ei simpatiu, pur și simplu nu era un lucru civilizat. Și dacă Bobi avea faima (măcar locală, prin Vale) de trapper, apoi Gioca Dragomir avea bani, marmudele, creițari. Nu cu de la sine putere, ci grație tatălui său. Dragomir Senior, vârat în tot soiul de afaceri, începuse prin a deține două brutării mari în Vale, una în zona depozitelor *en gros* de la intrare în Petroșani și a doua în Petrila, pe o străduță paralelă cu strada principală.

Printre atâtea mărimi locale, nea Feri, fost angajat la suprafață al minei Petrila, trecea și el zebra către piață. Pe Gioca Dragomir îl cunoștea fiindcă îl știa pe taică-său, bătrânul Dragomir, cu care lucrase împreună la exploatare din '86 până în '89, cu vreo două luni înainte de Revoluție. După '90, unii, puțini dacă te gândeai la mulțimile care nu se ajungeau cu banii de pe o zi pe alta, începuseră să facă bani, și bătrânul Dragomir – pe atunci încă tânăr – începuse și el cu bișniță, ca toți ceilalți care alergau în cursa de acumulare de resurse. Brutăriile aprovizionau pe piața Văii zeci de mii de oameni, oameni care cumpărau pâinea lui Dragomir, cum dracu` să n-aibă bani?, își spuse nea Feri și ceru iertare că-l pomenise pe necurat, era un om credincios, mergea la biserică, nu ca nevastă-sa care nu rata vreo slujbă, dar din când în când se ducea, ce e viața omului? - îmbătrânise și putea oricând să dea colțul.

Sigur că afaceriștii de succes din Vale se cunoșteau între ei. Bătrânul Dragomir, de exemplu, îl cunoștea pe Ioan Murgu, care, în drum spre cafeneaua Vintage din fața poliției, își spunea din nou că, dacă nevastă-sa chiar călca în străchini, nu i-ar plăcea deloc ca asta să ajungă la cunoștiința generală, imaginându-și cu precădere ce ar spune ceilalți patroni care erau cineva în Vale și imaginându-și-l - oroare – tocmai pe bătrânul Dragomir, luând mutra lui hâtră: ai auzit de nevasta lui Murgu?, și apoi trântind două poante. Sigur că în sinea lui nu-i spunea bătrânul Dragomir, așa îi spuneau unii spre a-l deosebi de fiu-său, șmecherul Gioca, mai potrivit ar fi fost "Dragomir Senior".

Colegul Eleonorei de la Regia Apelor făcea parte din echipa managerială, adică muncea înjurând printre dinți sub direcția directorului Vornicu și se numea Iulian Robotă. Bărbat frumos, îi luase totuși ceva timp pentru a ajunge la inima și sub fustele Eleonorei Murgu. Ioan Murgu, cu nasul lui de vagabond care defila spre vârsta a treia, știa că s-ar fi putut întâmpla – nu fiindcă nevastă-sa ar fi fost mai

ușoară decât orice altă femeie din generația și poziția ei socială, ci pentru că, la urma urmei, nu era de fier. I se dăduse colegului Iulian Robotă cu o lună și jumătate în urmă, la etajul pensiunii Flora aflată la șosea între Petroșani și Vulcan. Nimerise cu el în mașină – nu era prima dată când o ducea la Vulcan sau Lupeni pentru diferite treburi de serviciu - și acceptase să bea o cafea până când el avea să mănânce ceva. Închiriară camera și, cu o oră și trei orgasme mai târziu, Eleonora sorbea din cafeaua *to go* în dreapta șoferului, încercând să analizeze cât mai bine situația – ce însemna că avea un amant? Să divorțeze? Nu era corect să-i spună lui Ioan Murgu? Dar continuă așa, fără să aibă habar unde avea să-i ducă valul, atâta doar că schimbarea locului unde petreceau împreună, ca să fie cât mai discreți, el o ducea la minimotelul unui prieten din Uricani, Star Dream, un nume de firmă care i se păruse idiot lui Iulian Robotă și chiar i-o spusese patronului, fost biker într-o gașcă de motocicliști din Timișoara. Era de loc din Uricani, dăduse, nimeni nu știe cum, de niște bani și ridicase motelul. Cu o zi în urmă, Eleonora și colegul ei se cazaseră iar după-masa. După ce îi conduse la mașină pe cei doi amanți, fostul biker – Nelu Taciuc pe nume – își continua frământarea cu problema care îi măncase deja jumătate de zi: internetul. Printre altele, se gândea că acum deținea acest secret despre soția patronului local Ioan Murgu și nu-și dădea seama dacă asta însemna ceva sau nu, dar, în orice caz, nu și-ar fi trădat nicicum prietenul, onoare de rocker. Netul însă îl scotea din minți: firma care i-l asigurase până atunci, Telekom, fusese cumpărată de Orange, și fiindcă, pare-se, firăraia instalată cu vreo doi ani în urmă era de cupru, Orange nu mai asigura servicii de asistență – la telefon, consultantul Florin Gruia îi spusese verde în față să își caute alt furnizor dacă voia să mai aibă servicii de televiziune în motel. Cum să lași motelul fără programe TV? Consultantul Florin Gruia se oferă să-i trimită un modem pentru internet și atât, fără servicii de televiziune, și rockerul Nelu Taciuc îi spuse să trimită (și îl primi, într-adevăr, a treia zi prin FanCourier), și apoi contactă Digi. Din partea Digi sosiră doi băieți peste cinci zile – Nelu Taciuc fu foarte frustrat să aștepte atâta timp fără televiziune în camerele unde avea oameni cazați, trebuise să le-o spună la cazare, spășit: deocamdată nu avem televiziune...

Nu era de mirare că trapperul BobTone, Bobi Geacă, cunoștea motelul – ajunsese acolo de vreo două-trei ori, o dată cu ocazia unui concert de zilele orașului la Uricani, fusese cazat peste zi în motelul bikerului, deși nu ar fi fost nevoie, concertul era seara, putea să vină de dimineață din Petroșani, dar primarul, de altfel mare pișicher, voise ca artiștii să fie tratați regește și chiar primise și o masă la motel, el și ceilalți performeri (câțiva cântau muzică populară, două fete cântau pop și mai era o trupă rock din Lupeni, care preferase să vină cu instrumentele și echipamentele de dimineață la Uricani și deci nu se mai cazase). Viața de artist, de trapper român era faină, atâta doar că nu prea ieșeau bani. Bine, nici el, recunoștea, nu lansase vreun hit național, dar asta urma să se întâmple, avea niște idei și versuri și beat-uri care îi justificau speranțele. Cât despre șaiszeci și nouă, probabil că avea s-o lase pe a doua zi. Cât timp băuse o cafea de la un dozator stradal aruncase din nou o privire pe Publi24, site-ul curvelor, secțiunea matrimoniale. Erau două care arătau chiar bine, o să o trimită la duș înainte pe profesionistă, vezi că o să-ți dau limbi, facem șaiszeci și nouă, așa sunt eu, mai nebunatic. Cea mai atrăgătoare părea bruneta Ella, era pe fizic

și avea o figură incitantă. Da, asta era, numai să mai fie și mâine, cu curvetul migrator dintr-un oraș în altul nu știi niciodată.

Era momentul recompensei: BobTone primi din mâna nașului său o sută de euro și calde mulțumiri pentru comisioanele din acea zi. Nu era prima și nici ultima dată când nașu-său îl plătea pentru câte un serviciu ocazional. În perioada recentă, îl rugase să-i supravegheze descărcarea unui tir cu marfă de amenajări interioare la o firmă din zona Coloniei. Bobi rămăsese cu impresia că întreaga operațiune avea ceva dubios – nu, nu putea fi vorba de un tir furat sau vreo porcărie prea mare, dar felul în care nașu-său Ieremia Timofte vorbea despre operațiune îl făcuse să se gândească că marfa dinăuntru sau macăr o parte nu era în regulă. Ce era în neregulă cu ea n-ar fi putut spune. Văzându-se cu suta de euro în buzunar, traperul ezita: să o pună deoparte pentru echipamente de studio sau să îi cheltuiască la mica plăcere, pentru una-alta prin oraș? Bani pentru prostituată avea, așa că intră în primul magazin de pe bulevard și își cumpără un pachet de Sobranie premium pe care plăti aproape optzeci de lei, probabil că o să intru în club deseară. Nu era vorba de clubul lui Mircea Drăgan, cel în care cântase de câteva ori, ci de Vox Noir, club din centru, chiar lângă clădirea fiscului, unde se asculta acid jazz și minimal, era clubul cu ștaif al orașului, acolo veneau în weekend copiii lumii bune din urbe și oamenii cu bani, alt soi de oameni cu bani decât cei care-i aruncau la manele. BobTone aparținea prin nașu-său și prin legăturile de rudenie ale maică-sii zonei ceva mai avute (orice ar fi însemnând asta pentru România și pentru Petroșani), care locuia pe centru sau, mai știi, la casă undeva pe la periferie dacă banii fuseseră destui cât să-și ridice o vilă și zonei de muncași din partea tatălui, mai amărâți și mai manelari.

O să beau un capuccino la Regata, își spuse BobTone și o apucă agale, cu un Sobranie ultrascump între buze, către terasa din fața sălii polivalente. Putea chiar spera ca acolo să dea peste Bicu și peste Dexter (poreclit după personajul din desenele animate eponime) și să pună la cale, în mare, planul de muncă la piesele cele noi care aveau să-l facă celebru și aveau să-i aducă bani, un adevărat star. Dexter nu era acolo, însă Bicu stătea la masă cu Agata, prietena lui. Nu era tocmai încântat că Bobi Chiaunu` venea să se așeze la masa lor, tinerele femei erau întotdeauna prea receptive și prea încântate să stea de vorbă cu un cântăreț. Asta e, își zicea Bicu, dacă e vreo meserie pe lumea asta care să îți aducă atenția sexului frumos apoi aceea e meseria de cântăreț. Pentru orice gurist care rage în microfon se găsesc fane care să îl fută. Bicu era student în anul doi la inginerie de sunet în Timișoara și își spunea - i-o spusese și prietenei lui – că putea și el să facă trap, sau hip-hop clasic, în fine, să rappăie, ba chiar să cânte, avea voce bună, dar unde ar fi ajuns pe drumul ăsta? Cunoștea numai în Vale vreo duzină de *wannabes*, dintre care câțiva păreau decizi să-și fută viețile în goana după popularitate și statutul de star, și n-au să le aibă niciodată, nici măcar cei doi-trei care aveau talent, fiindcă în alte părți erau și mai mulți cu același grăunte de talent. Iar Bobi? Nici el n-o să ajungă, și totuși Bicu depunea efortul de a-i compune beat-uri, de a mixa, de a masteriza. Măcar făcea ceva, ceva ce avea legătură cu viitorul, chiar dacă o să lucreze pe la vreo televiziune sau vreun radio, în timpul liber putea fi producător de trap și cu anii, cine știe, poate chiar avea să facă bani din asta, poate va lansa proiecte care aveau să iasă din

underground, acum era mult mai bine poziționat - Timișoara - ca să dea peste tineri talentați.

BobTone nu petrecu prea mult timp la masă cu Bicu și prietena lui, Agata. Când se ridică de la masă, un altul veni să se așeze: fratele lui Ornici, adică al lui Silviu Ornici, patronul service-ului auto de la ieșirea nordică a orașului. Silviu Ornici pierduse, cu două seri înainte, 15.000 de euro la poker. Juca cu alți oameni avuți din Vale (dar nu numai), se întâlneau periodic ca să-și ia banii unii altora. Pe lângă asta, Silviu Ornici mai juca și online, pe PokerStars. Când stătea să facă un calcul, câștiga mai mult online decât la masă cu ceilalți, dar patima e patimă. Omul făcea deci parte din grupul august al celor din Vale care reușiseră în afaceri, ca și Ioan Murgu. Despre fiecare lumea știa povești venale, despre mijloacele prin care ajunseseră la bani, unii erau mai murdari, alții mai puțin murdari și probabil că niciunul realmente curat. Ioan Murgu ieșise din casa sa de exchange și amanet și o apucase către mașină, parcată în parcare din cvartalul din spatele blocului. De aici nu știa încă unde voia să ajungă. L-ar fi tot sunat pe Ștefan Baciuc ca să se întâlnească cu el și să mai facă o dată vorbele legate de mișcarea cu centrul Haas adus din Ungaria, s-ar fi tăiat în palmă și ar fi semnat o înțelegere scrisă cu sânge, dacă era posibil, dar vorbise cu el cu numai două zile în urmă. Câtă nevoie avea de banii ăștia! Dar n-ar fi știut să spună exact de ce, nu erau pentru vreo intervenție chirurgicală scumpă și nici ca să se salveze de la vreun faliment ori să plătească cine știe ce datorii presante. Dar se liniștea, își amintea lucruri auzite de-a lungul anilor, cum că oricâți bani ai avea tot ai nevoie de mai mulți și nevoia ta nu e mai puțin presantă și reală decât a săracului. Dă-i naibii de bani, eu îi fac pe ei, nu ei pe mine, dacă iese treaba cu fierăntăria bine, dacă nu, și mai bine! Se sui astfel ceva mai senin în mașină și o apucă spre Petrila, avea de gând să mănânce la ceea ce era – la ora aceea – cea mai bună pizzerie din Vale, Number One.

Fuma la volan și gândul că nevastă-sa și-o trăgea probabil cu altul îl irita, dar îl și amuza. Păi poate că e și timpul să divorțez, își spuse și mai amuzat, fiindcă o bună parte dintre cunoștințele și relațiile lui erau divorțate. Până una-alta, mai dau și eu cu pula din când în când, își spuse, avea o bagaboantă pe care o plătea, o frumusețe de douăzeci și opt de ani, videochatistă. Îi spusese că câștiga mai bine din videochat decât dacă ar fi prestat pe afară prin cluburi de noapte. Și, da, deși Ioan Murgu nu o știa, videochatista Diana (stilizată Dyanna) Groș făcuse figurație în videoclipul lui BobTone pentru piesa – hit *Nu ne plac gaborii*. Inițial, el și Bicu și Dexter, care aveau să facă și montajul apoi, căzuseră de acord că aveau nevoie de o țiplă care să facă figurație în scenele cu viața de noapte. *Și șmecherii știu, și femeile bune, frate, și tu știi/ Orice-ar fi, cum ar fi, nu ne plac gaborii* – o tipesă beton care să danseze pe versurile astea. Așa că Bobi i se adresă lui Mircea Drăgan, patronul clubului de noapte și el le dădu numărul de telefon al Dianei. Dar știa oare Ioan Murgu că și Drăgan futuse la ea? N-avea de unde să știe, o întrebase printre altele despre clienții ei, dar fata era profi, nu dau nume, nu te supăra. Bobi încercase să o combine, dar Diana Groș era orientată strict spre bărbații cu bani. Să apară în videoclip, asta da, să se simtă puținel divă când piesa va fi urcată pe Youtube și lumea se va uita la videoclip.

Dar Ioan Murgu nu avea niciun chef, nu astăzi, să se întâlnească cu prestatoarea de servicii. Opri în fața pizzeriei Number One din Petrila, intră, se așază la masă și ceru mai înainte de orice o cafea cu lapte și un Cola Zero. Tot cafea bea și nea Feri, numai că de la dozatorul din fața punctului de lucru Orange Telekom, cel din apropierea școlii primare I.Ghe.Duca. Cum se făcea că, obiectiv vorbind, cafeaua din dozatoarele din Petroșani era mai mereu mai bună decât cea pe care o puteai bea pe la diferite terase și baruri? Oare mai fierb zațul de mai multe ori? se întreba nea Feri, aducându-și aminte că așa umbla vorba despre diferite dughene prin anii '90. Anii '90! Multă sărăcie atunci, el încă lucra și salariul nu-i ajungea să-și țină casa – adică nevastă-sa și doi copii. Chinuitor, anii trecuseră, copiii plecaseră de acasă, situația devenise ceva mai bună. Și acum, la pensie, nu ar fi dat oricum în jur de zece lei pe o cafea pe la vreo terasă. Dozatorul ți-o dădea cu trei lei. Și nea Feri avea chef să joace table. Avea și tovarăși, alți pensionari, se adunau în fața scărilor sau între blocuri, pe bănci, la intrare în cartierul Aeroport. Numai că se certase cu tovarășii de joc recent, așa că o să stea acasă și o să se uite la televizor, talk showuri politice și mai târziu ceva emisiuni tabloide cu mondenități, mai vedeai câte o coapsă dezgolită, câte un sân sărit din sutien. Când ieșise din scară, dis-de-dimineată, se întâlnise cu soții Pîrvan, ei, gata cu Franța? Am venit pentru o ședere scurtă, îi spuse doamna Pîrvan, Glumesc, spuse nea Feri, știu că nu vă mai întoarceți, Ei, poate la pensie, interveni domnul Pîrvan. Fiul lor cel mare se aclimatizase relativ bine în Paris, iar cel mic promitea să o facă și mai bine, fiindcă creștea bilingv, vorbea româna acasă și franceza la școala primară.

Soții Pîrvan nu aveau de gând să stea prea mult prin Petroșani în scurta lor vacanță. Urma să meargă la Felix, la salina Praid, să petreacă un timp în Cluj, unde doamna avea să-și facă niște investigații medicale, și apoi, cum nu era vară, caz în care ar fi mers poate pe litoral, aveau să se întoarcă în Paris. Dar în principal voiau să-și vadă rudele, la ea la țară, în Ținutul Pădurenilor și apoi la el la țară, undeva în Oaș. Cu un singur om din întreg Petroșaniul avea de gând domnul Pîrvan să se întâlnească: vechiul prieten din liceu Stelian Daicovici, poet și, de la o vreme încoace, prozator. Stelian Daicovici tocmai nota un nou aforism în caietul lui, așezat la una dintre mesele de la geam ale barului și bistroului cu terasă Tahoe. De aici până în centru era o oarecare distanță, cam vreun kilometru, pe care Bobi Geacă îl străbătuse deja pe jumătate atunci când se așezase la masă cu producătorul său Bicu, la Regata. Nu era de mirare că se cunoșteau, scriitorul și Bobi, de vreme ce Daicovici lucra în presă – unde altundeva ar fi putut lucra un scriitor petroșănean? Daicovici scrisese de-a lungul anilor articole despre artiștii locali, din toate genurile și subgenurile muzicale. Se căsătorise de o jumătate de an și nevastă-sa plecase de acasă la mă-sa în urma unor neînțelegeri care aveau de-a face cu o sumă de bani și o eventuală infidelitate. Prietenii lui scriitori, nu numai cei câțiva din Vale, îi spusese lui Daicovici că semăna cu Bolaño. Era adevărat, deși era, probabil (după câte putuse vedea din fotografii pe net) mai scund, dar fizionimia și freza, mai ales freza cărlionțată, erau ale lui Bolaño. Daicovici fusese puțin flatat primind astfel de observații, fiindcă era vorba de un clasic contemporan, deși Bolaño nu-i spusese mare lucru. La urma urmei, aspectul fizic nu însemna nimic, ce, el nu știa un

muncitor șantierist, prieten cu taică-său, care era leit García Márquez? De la poezie Daicovici trecuse la proză de curând, descoperind miracolul de a deveni prozator – ah, când înveți să spui „el”! Nu răspunsese de prima dată la apelul domnului Pîrvan, era vineri și aproape weekend și voia să-și noteze aforismul în liniște și să-și bea latte machiato-ul în liniște, pufăind din țigările pe care și le rula singur, ieșea mult mai bine cu banii dacă își cumpăra tutun vrac. Însă domnul Pîrvan insistă, așa că Stelian Daicovici răspunse și stabiliră că aveau să se vadă a doua zi dimineața, după ce scriitorul își termina micile sarcini de sâmbătă în redacție. Așa e când lucrezi la privat și mai ales la privat în presă, îi spuse domnului Pîrvu după ce se îmbrățișară.

Încă mai scrii? îl întrebă apoi, după câteva minute de conversație, domnul Pîrvu și Stelian Daicovici confirmă. Scia, ce să facă? Bine, rău, Dumnezeu știe, își publica poemele în volume subțiri la tipografia locală, dar acum de o vreme era altceva, trecuse la un alt nivel, făcea proză. Știi că și Eminescu considera că darul versului a fost ceva hărăzit tinereții lui și avea probabil de gând să se apuce de proză? îi spuse domnului Pîrvu. Păstrând toate proporțiile, își zise domnul Pîrvu, *toutes proportions gardées*. Soția patronului terasei la care se așezaseră era cea care se ocupa cu funcționarea de zi cu zi a stabilimentului și tocmai urla la o chelneriță înaltă, cu părul lung creț și brunet, cu nasul cam mare, dar o tânără femeie atrăgătoare. Nu știu ce are asta, mereu urlă la angajați, îi spuse scriitorul domnului Pîrvu. Chelnerița încerca să se apropie de un client fidel, student în Cluj la Litere, care venea mereu, ori de câte ori era acasă în Petroșani (și asta se întâmpla des, nu era prea conștient în privința frecventării cursurilor) și își bea cafeaua și uneori mânca la terasa patronului cu soție urlătoare. Ce să faci, asta e mersul pe aici, urlă fiindcă urlă și atât îi duce capul, spuse domnul Pîrvu, și pe deasupra îi și plătește puțin, foarte puțin, spuse noul prozator, nu-mi imaginez să mă așez în Paris, continuă Pîrvu, la o terasă sau bar sau cafenea și să aud de la masă cum patroana urlă la angajați. Civilizație..., zise Stelian Daicovici, și lipsa ei...

Atinseră și chestiunea plecării de acasă a Sânzienei, adică soția lui Stelian Daicovici. Am înșelat-o, aș fi putut să n-o fac, am făcut-o din orgoliu mai mult, m-am culcat cu o divorțată de patruzeci de ani care, ce-i drept, îl avea pe vino-ncoa'. Lucrez tot în presă, altceva ce ar fi de făcut pe aici? îi spuse la un moment dat domnului Pîrvu, oferindu-l drept exemplu negativ – așa nu – pe confratele lui într-ale literaturii Marius Arteni Ghimbav, care nu reușise să-și găsească un loc în presă și se angajase agent la Provident. În presă nu mai e loc, ce să fac, să plec eu ca să-l angajeze pe el? îi spuse Stelian Daicovici lui Pîrvu. Presa reală abia supraviețuiește, bine o duc doar cei care s-au vândut, îi spuse Stelian Daicovici comentând situația celei mai mari televiziuni locale, patronul făcea bani din aranjamente cu primăria, ba pe la zilele orașului, ba pe la zilele recoltei, ba pe la tot soiul de sărbători de peste an. Și pentru asta îi cântă în strună primarului, același de vreo douăzeci de ani. Nu, n-o ducea rău patronul de presă care își cunoștea interesele aici în Vale, oricât de jalnic ar fi arătat acum tabloul economic al ținutului. De când au închis minele, aproape toate, mai sunt vreo trei mii de mineri în Vale, nici nu era posibil să mai faci vreun ban făcând jurnalism onest. Păi e la fel ca-n toată România, spuse domnul Pîrvu, exact, aceeași situație, aprobă scriitorul. Și te citește cineva? Câțiva prieteni, ajunge.

Nici eu nu fac cea mai curată presă, Pîrvule, spuse Stelian Daicovici, unde nu e voie, lăsăm dracului investigațiile, ce să fac, să plec ca tine? - sunt legat de locul ăsta. Mai bine, vorba lui Marius Ghimbav, îmi bag picioarele și mă angajez săgeată la Provident. Marius îi descrisese, în repetate rânduri, situația melancolică în care se aflau clienții companiei – trebuia să extragă, săptămânal, ratele din buzunarele amărâților dintr-o anumită zonă a orașului. Oameni săraci, mai un bețiv, mai câte o familie disfuncțională, pensionari cu pensia minimă, săptămânal confratele lui Daicovici îi suna și mergea la ei acasă (uneori se întâlneau și în oraș) ca să încaseze rata. Mai era și câte un țepar, ca peste tot, dar acesta era întotdeauna tânăr.

Dar înapoi la Ioan Murgu, care, după ce îi dăduse lui Bobi Chiaunu` banii care trebuiau dați și sfârșise prânzul la Number One, se urcase în mașină, gândindu-se să-l sune totuși pe Ștefan Baciuc doar ca să fie și mai sigur că va fi gata de drum peste două zile, însă așteptând la semaforul din intersecția centrală se răzgândi: ce-ar fi să-l sune pe Dragomir Senior pentru o poveste mai veche și să pună la punct vânzarea unui compresor industrial Atlas Copco, care aștepta să fie ridicat din incinta minei Uricani? Vorbiseră la telefon, dar apăruseră complicații, un inginer de suprafață al unității miniere se răzgândise – *se coia*, avea să-i spună Ioan Murgu lui Dragomir Senior - și nu mai avea de gând să treacă piesa în hârtii ca indisponibilă. Așa că, după semafor, Ioan Murgu îl sună pe Dragomir Senior cerându-i câteva minute față în față. Am zis că te sun luni, dar acum eram liber și am zis că și tu poate... Dragomir Senior era și el ieșit la treabă, se afla în cadrul ușii brutăriei din Dimitrov, Petroșani, și îi ceru lui Ioan Murgu să-l aștepte pe terasa clubului de lângă spital. Sosi peste douăzeci de minute, după ce pe mașină vorbise la telefon cu cel care se distra cu adevărat în toată povestea asta, fiu-său, Dragomir Junior, care, în sera aceea, avea să sărbătorească ziua de naștere a iubitei sale. Ai bani, ai femei, vituperase cu câteva zile în urmă un bagabont de rând, aprobat de prietenul lui, alt bagabont, când Dragomir Junior trecea cu decapotabila Audi Cabriolet pe artera principală.

Și când avea să vină seara în clubul cu pretenții Vox Noir, prietena lui, știind că e filmată, avea să se bătăie ușor, în spasmele bucuriei surprizei, bătând din palme, și apoi să sufle în lumânarea care, în loc de tort, fusese lipită cumva de dopul unei sticle de șampanie foarte scumpă. În aceeași seară, BobTone era hotărât să nu mai amâne și să meargă a doua zi la curvă pentru șaiszeci și nouăle ăla. Seara se lăsa binecuvântată și peste nea Feri, care își dori încă o dată să fi avut spiritul antreprenorial al fostului coleg Dragomir Senior, dar care, până la urmă, se culcă liniștit după ce-și spusese rugăciunea – poate ultima, din nou: de la o vârstă nu știi...

Puțin mai târziu în aceeași seară, sunat de amicul Bicu, producătorul lui, Bobi Geacă refuză să intre în Vox Noir, unde, cel mai probabil, s-ar fi salutat cu prietena cea cu nuri a lui Dragomir junior, Bobi avusese odinioară eleganța ca, după ce se dăduse la ea fără rezultat, să lase loc de bună ziua (bună seara în cazul în care ar fi intrat în club), să rămână *un simpatiu* - nici pe ea, ca pe niciuna, nu o deranja să i se facă avansuri, mai mult: din asta trăia. *Din asta trăiește* – fusese ceea ce prietena ei, Corina Spătaru, le spunea celor din jurul ei dacă venea vorba despre prietena lui Dragomir. Adevărul era că, probabil, era invidiată de multe fiindcă dăduse peste băiatul ăsta de bani gata, mulți bani gata, iar bărbații, tinerii bărbați care aveau

remarcile Corinei Spătaru la adresa prietenei ei rânjeau: o poamă, o bagaboantă care s-a lipit la cașcaval.

Cu vreo două săptămâni în urmă, bruneta lui Dragomir Junior și prietena Corina Spătaru intraseră în mallul central din Petroșani, pur și simplu ca să bea o cafea și să se uite la haine, ce să faci sâmbătă la zece dimineața (seara da, e pentru distracție, pentru ieșit undeva), se așezaseră la cafeneaua mallului, își scosese ră vaporile și sorbeau din cafea când îl zăriră pe Petre Miu, încă fotbalist la treizeci și cinci de ani, cum tocmai se uita la niște ceasuri în vitrina de peste culoarul central al mall-ului. Petre Miu încă juca, pornise de la Minerul Lupeni, ajunsese la Jiul și în prezent evolua la Timișoara, unde nu prea prindea titular. Fotbalistul, deși o știa interesată, nu o scosese cu totul de la inimă: farmecul brunetei, buzele groase, pieptul plin, coapsele cabrate. Ce, eu nu știu că vrea bani? le spunea Petre Miu colegilor fotbaliști la scurt timp după transferul la Timișoara – după încă două luni, se despărțiseră. El ar fi vrut să o aducă în orașul de pe Bega și, inițial, ea se arătase încântată, până când, cam pe atunci, Dragomir Junior începuse să-i facă ochi dulci.

În iarna care trecuse, Dragomir Junior și brunetica lui urcaseră în Parâng, la cabana nimănui altuia decât Ioan Murgu. De ce nu facem și noi una în Straja? îi spusese Dragomir Junior lui Dragomir Senior, care îi spusese că era o idee bună, și chiar credea că era o idee bună, pur și simplu amânase mereu, culmea, păi asta ar fi trebuit să fie o prioritate pentru un om cu bani din Petroșani, să aibă cabană sus în munte.

Acum era 09:47 dimineața și BobTone butona deja de ceva timp pe telefon. Stătea pe Facebook și Instagram, dădea like la poze, se uita la trendul pieselor pe care le avea urcate la streaming. Renunță să pună chiar atunci o poză cu el, era în tricoul alb șifonat după somn, trebuia să iasă din dormitor, o să pună o fotografie după ce avea să iasă din casă și s-o ia din nou spre centru, stabiliseră cu o seară înainte, tot pe Facebook, el și câțiva tovarăși vechi din cartier, că aveau să se vadă la cafea la Pirate Lounge, undeva la jumătatea drumului dintre sensul giratoriu de la spital și stația de autobuz de la intrare în Dimitrov. Înainte să se îmbrace, intră pe Publi24 din nou – Ella era acolo, repostase anunțul dis-de-dimineață. Bobi locuia cu părinții, așa că nu putea să o sune din casă, o va face după cafea, din oraș, se întreba dacă trebuia să cumpere prezervative de la vreo farmacie sau dacă, cel mai probabil, le avea ea. Și apoi: dacă nu era cea din poză, ci o altă bagaboantă? Poza părea în regulă, nu era imaginea vreunei starlete porno ori a cine știe cărui model, furată de pe internet. Domnul Pîrvan, care nu locuia departe de Bobi (Petroșaniul în sine nu e tocmai o metropolă, așa că asta se poate spune despre mulți concitadini care stau în același cartier din cele patru ale urbei), se uita la poze cu el și nevastă-sa și fiu-său pe Facebook-ul nevestei. Astăzi trebuia să o apuce spre nord, spre Maramureș. Cel mai fericit era vecinul lui de la etajul al doilea, Florian Petrea, care în seara trecută băgase jumătate de porc în frigider. El și cu fiul lui cel mare tranșau ce mai era de tranșat din carcasă, mici retușuri, fiindcă treaba o făcuseră deja împreună cu un măcelar din satul părinților, în timp ce fiul mic și sora lui de nouă ani se învăteau în jurul mesei. Pe aragaz se frigea friptura, obținută din hălcile proaspăt decupate. Era primăvară și totuși aveau porc, îl tăiaseră mai devreme, cealaltă jumătate o luase frate-său, care

probabil că făcea același lucru cu familia lui acasă la el. Eu și Chitu (porecla fiului mai mare) am mâncat la Subița (satul părintesc din Gorj), pune friptanele astea pentru tine și ăia micii, îi spusese neveste-sii. Nu erau niște vecini gălăgioși, când fiul cel mare, Chitu, asculta manele și trap și dădea prea tare muzica, taică-său venea întotdeauna și îi cerea să reducă volumul. Florian Petrea muncea în prezent pe șantierul din spatele clubului lui Mircea Drăgan, clubul Five Stars, în care se produsese și Bobi Geacă de câteva ori. Chiar acolo, între terasa cea lungă a clubului și blocurile cu locuințe ANL, Mircea Drăgan ridica o sală de bowling. Avea să fie senzație în Petroșani, să vezi când o fi gata, le spunea Drăgan celor cu care se întâmpla să converseze. De când începuseră lucrările, stătea toată ziua pe șantier, cu ochii pe muncitori, nu că n-ar fi avut încredere, îi era pur și simplu drag să vadă cum se înalță clădirea de la care aștepta să stârneasă un frison în Vale. Așa a fost când au adus mese de snooker la Geană, le spune acelor care îl ascultau. Până și nevastă-sa se iritase: mai lasă-l, dragă, șantier, că nu trebuie să stai toată ziua, mai vii, mai pleci, ce, crezi că dacă nu ești tu acolo nu se mai ridică?

Despre fiul lui Mircea Drăgan, Luca, se spunea că nu îl înghite deloc pe Dragomir Junior. Luca Drăgan se ocupa cu concertele din club – contacta artiști, negocia prețuri, cum-necum pusese locația pe harta industriei de entertainment din România. Nu s-ar putea spune că avea ceva cu el, adevărul era că mica aroganță a unuia deranjase mica aroganță a celuilalt - dacă ar fi fost interlopi, s-ar fi declarat *dujmani*. Altfel, Luca era băiat de caracter, la fel ca taică-său făcea din când în când sex cu câte una dintre fetele angajate la bar, năzuind totuși, firește, la favorurile dansatoarelor care se produceau în club în serile de sâmbătă.

Deci în timp ce Ioan Murgu își planifica, din nou, ce avea să facă cu banii luați pe centrul CNC Haas odată întors din Ungaria, BobTone Geacă se asigura că avea destui bani la el pentru taxi în caz că curva de pe Publi24 activa într-o zonă mai îndepărtată a orașului. Oricum trebuia ca înainte să se întoarcă acasă și să mai facă un duș, își spunea în timp ce ieșea din scară, sau poate că ar fi mai bine să facă un duș rapid chiar în locația femeii?

Cât despre vechiul prieten al lui Ioan Murgu, viceprimarul din Uricani, Sorin Doboș, tocmai era nemulțumit fiindcă o echipă de știri de la o televiziune centrală voia să vină și să facă un reportaj despre o chestiune care ținea de urbea în care își îndeplinea al treilea mandat. Abia cu o zi înainte vorbise cu Ioan Murgu la telefon, urma să se întâlnească, aveau de stabilit câteva detalii pentru o firmă de transport industrial, proprietate a unui prieten al lui Murgu. Prietenul voia să-și extindă activitatea în Uricani, vizând mai ales exploatarea minieră, atâta timp cât încă mai existau câteva sute de mineri în subteran, mina urma să se închidă după doi ani de zile. Dar problema viceprimarului era alta: semnase pentru ridicarea unei statui în fața casei de cultură a orașului și făcuse greșeala de a lăsa opera la alegerea artistului (pictorul și sculptorul local Damaschin) și se trezise cu o *kore* arhaică în loc de Sfânta Varvara. Damaschin începuse să-i spună la telefon despre simbolistica bogată a statuii, însă peste câteva zile apărut un articol în ziarul principal al Văii și un scurt reportaj al televiziunii din Vale: de ce fusese preferată o chestie dubioasă, păgână (măcar era drapată), pravoslavniciei Varvara? Reporterul întreba oamenii pe stradă, postat cu

cameramanul în fața statuii și trecătorii își exprimau cu toții indignarea când aflau daravera din gura reporteritei: cum era posibil așa ceva?

Ei, de la atâta n-au să te dea jos, îi spusese Ioan Murgu la telefon și poate că așa era, dar pierdea susținere populară din cauza unui tâmpit de artist. Peste două zile, statuia avea să fie dată jos și același sculptor, Damaschin, avea să se apuce cu gusto să cioplească, tot în piatră, o Sfânta Varvara. Ioan Murgu se afla în pizzeria Dovo de pe bulevardul central, căutând în telefon, în vreme ce Bobi Geacă își sorbea cafeaua cu lapte și Cola la terasa hotelului central, alături de vechii tovarăși din cartier. Mulți erau plecați pe afară: Piciu se însurase cu o româncă în Italia și nu mai avea de gând să se întoarcă definitiv, Gelu își tot strângea bani pentru o gasonieră în Birmingham, plecat în Anglia din 2014, și Martin Grosu încă nu se hotărâse dacă va lăsa vreodată Valladolidul ca să vină înapoi în Petroșani. Poate la pensie, îi sugeră Bobi. Dintre toți, probabil că Martin Grosu avea cele mai multe motive să nu se mai întoarcă vreodată: trăise în România, în anii '90 și prima parte a anilor 2000, o sărăcie lucie. Maică-sa lucra cu ziua pe unde găsea, taică-său fusese disponibilizat de la mină (avură vreo trei luni bune cu salariile compensatorii) și ani de zile muncise periodic pe șantiere, când găsea de lucru, iernile erau deci moarte. Nu aveau nici măcar o casă la țară, taică-său venise de mic copil cu ai lui din Basarabia, mâncarea era o problemă și Martin Grosu învăța din ce în ce mai prost. Primul care a plecat a fost taică-său, în Belgia, s-a pus pe picioare, și-a găsit o moldoveancă și nu a mai trimis bani acasă. Mama lui Martin a plecat peste o vreme în Spania, la Madrid și, fără să reușească să-și ia bacul, el a urmat-o. Avea două surori mai mici pe care maică-sa le luase cu ea, erau acum adolescente. Martin lucra într-un bar, devenise priceput la prepararea de cocktailuri, limba nu i se părea grea, și rămăsese în Valladolid după ce lucrase, pentru diferite perioade de timp, în Madrid, Saragosa și Barcelona. Întâlni iubirea sub forma unei badante din Brașov și avea de gând să se însoare, dar nu se grăbea. E timp să tot fiu însurat până mor, le spuse celorlalți. Toți beau cafea cu băuturi carbogazoase și fumau. Spre deosebire de ceilalți, Martin Grosu nu înjura locurile de baștină, asta e, asta a fost istoria, ne-a risipit care pe unde, oricum orașul ăsta nu o să-și mai revină vreodată. Am și eu o piesă despre Petroșani, îi spuse Bobi Geacă, o piesă despre văgăuna asta. Toți voiau să știe cum mergea cu muzica. Ei, mai am câte un concert, mai pun câte o piesă pe net... Tot așa, mergem înainte, dar pregătesc un album..., și întări aprobând din cap, ca să arate că avea toată încrederea în album, o să fie tare. Dacă mai sunteți aici peste două săptămâni sunt zilele Vulcanului, încă nu știu, dar s-ar putea să cânt. Dar niciunul dintre cei de la masă nu mai avea să fie în Vale peste două săptămâni. Nici scriitorul Daicovici nu știa sută la sută care aveau să fie artiștii și trupele care aveau să cânte la zilele vulcănene, scrisese un articol de o mie cinci sute de cuvinte despre eveniment – anunțând, practic, că avea să se producă, fără să găsească mare lucru de spus în plus, rememorând pe scurt momentele de maximă popularitate din anii trecuți. Păi dacă vor să aducă lume, îi spusese Dinu, celălalt redactor, să cheme manele, se umple piața și strada, vin din toată Valea dacă-l aduci pe Salam. Pentru Salam nu sunt bani oricum, dar nu cheamă maneliști la zilele orașului, știu foarte bine, reluă Dinu, e clasism și ipocrizie, ar trebui să cheme într-o

seară rock și apoi pop și apoi populară și apoi manele, cu ce drept se cacă primăria în gustul omului?

Stelian Daicovici plecă ceva mai repede de la serviciu, vineri o dată la două săptămâni participa la cenaclul Verba, alături de confrății de scriitorie din Vale. Cenaclul Verba era condus de prozatorul Constantin Hațegan și se reunea sus pe bulevardul central, în restaurantul Medieval. Încă n-ar fi putut nimeni să-și dea seama de ce-i spunea Medieval, decorațiunile de lemn din local și sigla de afară cu greu te-ar fi purtat cu gândul la acele vremuri. În seara aceea conducătorul cenaclului însuși avea să citească două capitole din romanul la care lucra, al treilea. Celelalte două nu fuseseră rău primite de critică și confrăți – sigur, nu te puteai aștepta la vânzări, la public. Prozatorul Hațegan era destul de gras (ca Sadoveanu, îi plăcea să spună) și își dregea mereu vocea cu Pepsi. Probabil că nimeni nu înțelegea foarte multe din cele două capitole, părea un text bizar, Stelian Daicovici ascultă cu atenție și i se păru vivace. Urmară doi poeți, adică un poet și o poetă, după care Daicovici însuși citi o jumătate de nuvelă. Adevărul era că nuvela era aproape gata și el sperase că va fi gata la timp ca să o citească în această seară, dar se lăsase pe tânjeală și nu corectase la timp cea de-a doua jumătate. După ce citi, regretă că nu mai așteptase încă două săptămâni ca să poată citi întregul text. Băură și niște vin, îndoit cu apă minerală și, după încă vreo jumătate de oră de discuții, plecară fiecare pe la casele lor.

Pentru BobTone, fusese o zi destul de lungă. După ce își băuse cafeaua și două doze de Cola cu prietenii din cartier la terasa hotelului central, o apucase spre centru. Era destul de vesel, în seara trecută scrisese versuri pentru o piesă nouă, avea încredere, i se părea un track cu un mare potențial de succes. Nașul Ieremia Timofte, cel pentru care cu o zi înainte făcuse un comision, îl sunase din nou, avea nevoie de o prezentare în PowerPoint și se gândise că poate Bobi știa ce era de făcut. Și într-adevăr, BobTone știa, nici nu era greu, așa că își luă rămas bun de la tovarăși, după ce stabiliră că aveau să se vadă în acea seară la biliard (spuneau la biliard și se refereau la Red Phoenix, salonul cu bar din piața Dacia, înspre cartierul Aeroport). Tot jucând într-o vreme, în anii în care nu chiar toți amicii lui erau emigrați, Bobi ajunsese să se descurce binișor cu tacul în mână. Încercase și snooker, era mult mai greu, mai cerebral, câțiva dintre petroșănenii care urmăreau campionatele de snooker la televizor și aveau ceva bani, un venit bun, cheltuiră o grămadă de timp la mesele de snooker și unii dintre ei ajunseseră să se priceapă onorabil. Câteodată, în Red Phoenix, care era, de altfel, un stabiliment realmente mare, înființat într-o fostă hală, intra și Dragomir-fiul, nu întotdeauna însoțit de brunețica lui, căreia i se părea de-a dreptul tâmpit efortul de a vârî bile colorate în găurile în care trebuiau vârâte. Pe de altă parte, Dragomir Junior rămăsese cu impresia că prietenei lui model nu-i displăcuse să-i fie arătat cum să țină tacul și unde să lovească bilele, o distra să fie inițiată într-ale jocului. E adevărat, dar numai pentru o seară, se plictisea repede. De trei săptămâni aștepta ieșirea la Milan, unde Dragomir-fiul îi promisese că avea să o ducă. Era doar nemulțumit că nu cunoștea pe nimeni pe acolo, în viața asta trebuia să ai relații, ideea de a coborî din avion și a o apuca cu prietena lui prin orașul străin îi displăcea, avea nevoie de un ghid și taică-său i-l găsi: Vali Cherciu, plecat de vreo

douăzeci de ani în Italia, stabilit în Monza, lângă Milan, se descurcase bine, avea două chioșcuri ale lui. Dragomir-tatăl nu mai vorbise cu el de ani de zile, dar emigrantul îi promise imediat că avea să-l plimbe pe fiu-său și pe prietena lui prin orașul marelui dom. Ideea principală a voiajului era cumpărutul de haine din magazinele și buticurile celebre ale urbei. Oricum, BobTone nu avea de unde să știe și nici nu avea să afle pentru o lungă bucată de timp de escapada la shopping a celor doi. Deocamdată, mergând la pas săltat către barul în care își bea cafeaua nașu-său Timofte, își calcula din nou banii de care dispunea. Hotărâse că venirea serii era momentul cel mai potrivit al întâlnirii cu prostituata de pe Publi. De acord cu astfel de preocupări ar fi fost nu nașu-său, care era familist, ci Ioan Murgu, care, acum că de câteva zile venise primăvara, se simțea alert și vital și se gândea tot mai serios să-și sune videochatista, de ce nu, parcă chiar aș buli ceva. Diana Groș, videochatista la care apela Murgu și alți bărbați care își permiteau, se afla în prezent în fața simigieriei Luca, deschisă recent, așteptând la coadă să-și cumpere un hot dog picant. Ciudat, hot dog la simigerie, se gândea scriitorul Stelian Daicovici, trecând pe acolo. Mai puțin solar în acest debut al sezonului cald era vărul Diane Groș : cu o seară înainte fusese săltat de poliție și era în continuare reținut la sediu. Bobi îl știa, era o haimana pusă pe bagabonțeală, declarase că, dacă venea războiul, avea de gând să se îmbogățească prin jaf, periodic se droga cu ceilalți hândrălai prin scările Aeroportului, cum, nu știți, le spunea, atunci se îmbogățesc unii, la război! Nu prea avea mare succes la femei, era cam grasuț și înainte de orice sărac, le făcea cu ochiul pe stradă, striga după ele fel și fel de dume de agățat. Muncise o vreme în Suedia, în construcții, se întorsese acasă cu 3500 de euro și cea mai mare parte o făcuse praf la păcănele. Seara trecută, pe când Daicovici se așezase la scris, vărul videochatistei se drogase, băuse pălincă și, împreună cu un tovarăș, care dădu înapoi în ultima clipă, se hotărî să spargă geamul chioșcului ABC de lângă comisariat – îi era o foame de lup și nu avea ce mânca și nu avea nici ce să fumeze. Plecă din chioșc cu trei plase pline și peste două ore fu săltat din scara blocului în care locuia cu taică-său paraplegic (mai avea un frate cu care nu se înțelegea și care se stabilise în Grecia).

Totuși, Ioan Murgu amână apelul către zisa Dyanna, dacă mai avea chef odată cu venirea serii o s-o sune atunci. Nu era deloc ieftină, dar era frumoasă. Deocamdată, mai ceru încă o cafea cu lapte la masa pizzeriei Dovo unde se așezase cu trei sferturi de oră înainte. Nu era rea mâncarea aici, aveau multe altele pe lângă pizza, cum ar fi mititeii sau ciorba de burtă, însă Ioan Murgu ținea neapărat să slăbească, am ajuns ca vărul-meu Trivale, își spuse. Vărul Mircea Trivale fusese avertizat de medici că, dacă nu dădea jos din greutate avea să moară. Sau să faceți un AVC serios, gândiți-vă bine, îi spusese doctorița. Era hipertensiv și obez de prea mult timp, acum trebuia să slăbească, abia mai ieșea din casă fiindcă sufla greu și nu se putea plimba mai mult de un sfert de oră în jurul blocului. Cu banii nu stătea rău, investise într-o firmă IT, reparații și recondiționări și, cu ajutorul lui Ioan Murgu și al altora bine puși, primise contracte cu mai multe firme mari din Vale, plus birourile minei Lonea. Venitul îi scăzuse odată cu închiderea minei și nu mai revenise niciodată la nivelul de înainte. Acest Mircea Trivale era și consilier local și ținea morțiș să participe la ședințe, unde, de un timp încoace se certa ca la ușa cortului cu primarul. Presa locală venea la

ședințe tocmai ca să filmeze certurile lor. Dar era atât de greu să dea jos din burtă! Mânca salate și fructe toată ziua, dar nu îi ajungeau, noaptea mai ales - de fapt, de câte ori se trezea din somn - se scula cu o foame turbată în pânțe și ataca frigiderul. Nevastă-sa făcea tot posibilul să-l oprească, dar nu avea cu cine.

Ioan Murgu își promise că, în seara aceea, indiferent dacă o va suna pe videochatistă sau nu, avea să-l sune neapărat pe văru-său, nu mai vorbiseră de mult timp. Cât despre slăbit, când se hotăra să înceapă o cură, Ioan Murgu se concentra pe varză, cumpăra zilnic verze din piață (sau, mai degrabă, o ruga pe nevastă-sa să i le cumpere). Cum de nu avem un ajutor, un om bun la toate? Bani ar fi, se gândea Ioan Murgu, dar nu făcea niciodată cele de trebuință ca să găsească pe cineva care să-l ajute în casă. La curățenii nevastă-sa apela la o femeie săracă din Colonie.

După ce îi rezolvă prezentarea în PowerPoint nașului Ieremia Timofte, BobTone se găsi fără mare chef de a mai vagabonda prin oraș și se întoarse acasă. Își puse niște muzică, mâncă în camera lui, se întrebă dacă să meargă sau nu la garsonieră, unde avea studioul muzical. Până la urmă, fără să vrea, adormi tun după ce se întinse pe pat de îndată ce terminase de mâncat. Când se trezi, își făcu o cafea, își numără iar banii, intră pe net de pe telefon și o apelă pe Ella, fata cu anunțul de pe Publi24. Se înțelesesă să o sune din nou pe la opt jumate, fata îl întrebese dacă era vorba de o deplasare, dacă avea cameră la hotel. BobTone se gândise la asta, n-ar fi mai bine să cheltui niște bani în plus și să iau o cameră la hotel, dar până la urmă se hotărî să meargă la Ella în apartament, fiindcă nu era prea departe, femeia își vedea de treabă într-unul dintre blocurile cu patru etaje de la intrare în Aeroport. Dacă era vorba de Colonie sau Șerpărie (capătul Aeroportului) închiriam o cameră la Onyx (lângă Școala Sportivă) și o chemam acolo, încă nu ar fi târziu să fac asta, dar ar însemna un milion și jumătate în plus, ba nu, mai mult, ar trebui să iau și suc, un vin, ceva - așa mă pot duce cu mâna goală. Ei, ce naiba, o să-i dau o sticlă de vin cadou! În aceeași seară, care se apropia vertiginos, era deja aproape trei și jumătate, Bobi era invitat la chef de sfârșit de an studentesc din căminele campusului studentesc. E și oraș universitar Petroșaniul ăsta, remarca Bobi vorbind la telefon cu Bicu, al cărui văr primar absolvea profilul de management.

Așa că, așteptând inserarea, Bobi Geacă își făcu planul ca, după ce va fi terminat cu buleala, să ia un taxi, probabil, și să se înființeze și el la chef de sfârșit de an studentesc din cămine. Îi plăceau astfel de ocazii, îi plăcea ca pe la diferite chefuri o gagică sau alta să se uite după el, fiindcă era trap star, peste tot găsea măcar câteva tinere care îi ascultasera piesele. Bicu, producătorul muzical, viitor inginer de sunet, intră în campus pe la opt și ceva, cu puțin timp înainte ca BobTone să sune din nou fata, după ce făcuse duș, se epilase, se parfumase și își luase pe el hainele de vedetă rap. Muzica bubuia în căminul numărul patru, instalaseră și un stroboscop. După o vreme, Bicu întinse mâna după o bere de pe masa cu băuturi și se trezi că un pletos puse mâna pe sticlă, strâmbându-se la el: asta-i a mea! A, scuze, spuse Bicu, într-adevăr, sticla era desfăcută, nu văzuse în clarobscurul sălii. Dar ce idiot agresiv, își spuse. Rokerul Șerban Stoica era, într-adevăr, un tip cu capsă pusă, deși nu era un idiot. Era petroșănean, mulți dintre studenți erau din satele apropiate sau din Basarabia, și terminase o specializare din vechiul profil al universității, cea de inginer de subteran.

Însă nu prea avea de gând să se angajeze la vreo mină din Vale, presupunând că s-ar mai fi făcut vreo angajare, gândul lui era să plece în vest, probabil Anglia sau Germania. Îi plăcea cam mult să bea, s-ar putea spune că în studenție căpătase darul beției și, când nu era la cursuri, fiind totuși conștiincios, putea fi găsit în Barock, barul rockerilor din Petroșani, bar vestit în toată țara printre fanii metalelor. Cândva se droga cu ketamină, cu vreo doi-trei ani în urmă, până o lăsase baltă, continuând să fumeze, ca mai toți dintre prietenii lui, iarbă și hașiș. Adevărul era că erau scumpe, în ultima vreme făcea din ce în ce mai rar cheta cu prietenii lui ca să cumpere câte un gram. Din grupul lor făcea parte și Lisandru, care își injectase ani de zile ketamină și când bea pierdea controlul. Îl pierduse și cu trei luni în urmă, când, în barul rockerilor, spărsese o sticlă de bere de perete și îl înjunghiasse cu ea pe un bărbat de patruzeci de ani. Nu ne suportam, declarase la poliție. Rămăsese în arest și procesul începuse, după toate semnele avea să stea la răcoare câțiva ani buni. Tentativă de omor, îi spusese producătorul Bicu lui BobTone a doua zi după incident, le părea rău de Lisandru, numai drogurile îl aduseseră în halul de a face așa ceva, altfel era un tip de caracter și știau ce greu crescuse, un tată plecat de când era mic, cu care nu ținea legătura, și maică-sa moartă într-un accident de mașină când el avea cincisprezece ani. Alții îl blamau fiindcă fusese drogangiu, într-un oraș de mărimea Petroșaniului o astfel de faimă ajunge repede pe la toate colțurile. Asta spunea și Stelian Daicovici, scriitorul, cui voia să-l asculte: Petroșaniul e un oraș perfect, nu are o populație destul de mare ca să fie o metropolă, numai betoane și sticlă, natura e aproape, dealurile și pantele munților înverziți înconjoară urbea, dar nu e nici destul de mic ca să dai pe stradă mereu peste aceeași oameni, cum ar fi o comună sau un municipiu mic-mic.

În tot acest timp, Ioan Murgu se pregătea să facă drumul multisperat până la Szeged. Sunt un om cu bani, dar ce mult mă bucură această sumă picată de sus! Numai de-ar merge totul bine... Peste două zile urma să plece, împreună cu Ștefan Baci, căruia plănuia să-i lase vreo două mii, către granița de vest. Când seara, în fine, se lăsa peste oraș, Ioan Murgu putea fi văzut la o masă a restaurantului Jolly de pe zona pietonală a bulevardului central, alături de însuși Ștefan Baci. Totul era perfectat, am făcut vorbele, poimâne la drum! Același taxi care îl adusesse pe Baci la întâlnirea cu Ioan Murgu (sigur că avea mașină, un Peugeot 407, dar știa că avea să bea în seara asta) porni spre blocul lui BobTone, care avea acum vagi emoții, ca tot artistul. Taximetristul avea chef de vorbă, muncise zece ani în Anglia, își strâmbase coloana și se întorsese în România și făcea taxi. Dar cu o pensie te-ai ales? îl întreabă Bobi. Sigur, păi de-aia am tras zece ani, că în ultimii doi-trei tot bolnav am fost, îmi venea să-mi bag picioarele, dar am zis să iau pensia, opt sute de lire. Aha, și acum faci taxi... Merge cu taxiul? BobTone nu îi spuse unde se ducea. Plăți, ieși din mașină și sună la interfon. Ella (care o fi numele ei adevărat?) era, într-adevăr fata din poze, cu forme, tatuaje și cercei în nara stângă. Bobi îi dădu cadoul, sticla de vin (o luase acasă, ce va inventa când îl vor întreba ai lui de ea?), află că fata era din Ploiești, plăți, se dezbracă, se întinse pe pat, șaijnouă, facem un șaijnouă, ai făcut duș? Mai înainte, îi spuse Ella, încălecându-i capul și luându-i sexul în gură. Sora ei avea centura albastră la jiu-jitsu și participa la un concurs internațional în Timișoara. Știa

cum își câștiga banii zisa Ella, încetase să o sune cu o jumătate de an în urmă. Karatista avusese o relație cu un doctor relativ mai în vârstă – patruzeci și cinci de ani.

Când BobTone era ocupat cu poziția sexuală, medicul în cauză, Răzvan Petrache, opera. Era o operație dificilă, dar se achită cu brio și peste două săptămâni pacienta avea să-l caute acasă cu un cadou foarte scump pe care el îl refuză, e și ilegal, îi spune femeii și doar lacrimile ei îl făcură să-l accepte. Oricum n-am să-l port (era un ceas Jaeger-Le Coultre), n-are decât să vină poliția și procurorii să mă întrebe de el... Se despărțise de abia o lună și jumătate de sora Ellei, doctorul era obișnuit să aibă succes la femei, și înainte și după divorțul încheiat cu trei ani în urmă. Lasă, că fiică-mea crește ea oricum, mai mult o tracasam dacă rămâneam cu nebuna aia, le spunea prietenilor săi. Era din Petroșani și profesa în locul de baștină, pe karatistă o întâlnise în oraș când se organizase un turneu la sala sportivă și într-o pauză intrase în vorbă cu ea pe coridor și continuase pe Facebook și până la urmă se întâlniră și totul fusese frumos vreme de aproape jumătate de an. Și nea Feri se apucase de lucru dis-de-dimineț, soțul nepoatei lui îl luase cu el la zugrăvitul unei case. Era casa lui Anton Stanciu, om de afaceri din Deva, care avea rădăcini - și alte afaceri – în Petroșani, motiv pentru care petrecea destul de mult timp în Vale. Anton Stanciu venea dintr-o familie de maramureșeni, era foarte înalt, corpulent și avea o mustață de husar din secolul al XIX-lea. Era un tip bonom, succesul îl făcuse să iubească și mai mult viața, și primul lucru pe care voi să-l știe de la nea Feri și soțul nepoatei fu marca de bere pe care o preferau. Neumarkt, spuse nea Feri, no, Neumarkt să fie, spuse omul de afaceri și trimise menajera, o femeie în vârstă, după câteva bidoane. Nea Feri avea probleme cu spatele, însă încă putea munci, secretul lui era că fusese întotdeauna slab ca un țâr și își păstrase astfel mobilitatea și sănătatea în general, spre deosebire de mulți amici, care deveneau greoi cu vârsta și se trezeau cu boli cardiovasculare, diabet și alte morbururi. Nea Feri se lăsase și de fumat, cu mulți ani în urmă, însă nu pentru sănătate neapărat, ci fiindcă țigările erau atât de scumpe. Se uita chiorâș, mânuind mistria și sorbind din petul cu bere, la ruda lui prin alianță care scotea din când în când câte o țigară din pachet – cum dracu să se ajungă cu banii?

Concomitent, Dragomir Junior se întreba dacă să treacă pe slimuri, pe țigări ultralight, fiindcă brunețica lui nu rămânea nicicum însărcinată. Ar trebui să întreb un doctor, dar atâta știu și eu, tutunul dăunează calității spermei... Mai era puțin timp până când avea să plece în tripul din Milan împreună cu cea pe care avea de gând s-o ceară de soție, încă nu, în lunile următoare, problema era că brunețica, oricâte i-ar fi cumpărat, nu părea deloc încântată de ideea mariajului. Bă, cadourile le ia! îi spusese taică-său, Dragomir bătrânul, enervându-se și devenind franc. La urma urmei trebuie să se însoare, e frumoasă, asta e, asta rămâne, îi spunea soției lui, îngrijorată în legătură cu caracterul și motivațiile tinerei femei. Își termină și ea școala, o pun șefă peste un chioșc, un bar, o terasă ceva, nevastă-sa tăcu, știa că de mult timp Dragomir Senior voia să deschidă un punct de consum în industria HoReCa. Și într-adevăr, nevoind să se mărite, cel puțin nu încă, fata se îndopa cu anticoncepționale.

La etajul al treilea al blocului în care locuia, centrala termică explodase în bucătăria familiei Moraru. Doamna Moraru stătea cu palmele pe piept în fața blocului, printre poliție, SMURD și pompieri: Doamne, dacă eram în bucătărie, mă omora... mă omora... Un paramedic o așeză pe banca de la scară și îi luă tensiunea. BobTone citi despre incident scrolând pe Facebook, oprindu-se asupra știrii din postarea ziarului local fiindcă recunoscuse zona din fotografie: era Independenței, în capăt, spre Șerpărie. Normal că șaizeci și nouăle consumat avea să-și găsească locul într-un track de-al lui, așa o să și intitulez piesa, *Șaijnouă*. Avea din ce în ce mai multă încredere în muzica pe care avea s-o facă de acum încolo, au să fie like-uri, vizionări, streamuri, vin cu ceva bombă, păi *Nu ne plac gaborii* urcă încet și sigur în numărul de streamuri, ei, nu e încă virală, dar a prins!

Ioan Murgu avea să stea, în seara aceea, până târziu în oraș, cum se întâmpla deseori. Plecarea spre Szeged era stabilită și se gândea tot mai serios s-o cheme pe videochatista Diana Groș la hotel sau în apartamentul de închiriat al unui prieten, sus pe Constructorului, unde se mai întâlneau cu ea. Totuși, ceva îi spunea că va amâna pentru după ce se va fi întors din Ungaria, ca să simtă că sărbătorește reușita: patruzeci și cinci de mii! Până una-alta, parc-aș bea ceva în seara asta, nu bere, nici țarie, îmi iau o sticlă de demisec și două pachete de Dunhill albastru (Ștefan Baciuc reveni de la baie) și stau aici cu Baciuc la o poveste. Pe cine să mai sun? Mai puțin încântat de ce va să vină era Bobi, cu câteva minute în urmă primise un telefon pe care-l aștepta cu teamă: era chemat în perioada de probă ca șofer la Cargus pe Valea Jiului. Ce stupid! Să se învârtă cu mașina prin orașele din Vale livrând pachete... Dar va veni ea și ziua în care o să trăiască și o să trăiască bine din trapul lui. Bine că măcar rezolvase cu poziția, Ella fu sunată, mai târziu în aceeași seară, de Arsene Neculai, fost director adjunct la mina Livezeni, înhăitat, cum se întâmplă, cu un lider de sindicat și cu antrenorul echipei de rugby a minelor și a Universității, băuseră ce băuseră la Vița, restaurant scump de pe bulevardul central, și, cunoștințe vechi, se hotărâseră să sune femeii de pe Publi. Se opriseră, ca BobTone nu de mult, asupra figurei Ellei. Antrenorul de rugby regreta, a doua zi, că își înșelase soția. Nu era prima dată și probabil nici ultima, dar nevastă-sa era un înger de femeie și el se simțea ca un gunoi.

O chemaseră pe Ella la hotelul Rusu, sus la poalele muntelui, și ea venise împreună cu o prietenă care avea și ea anunț pe Publi24: Hai, tu, să mergem amândouă, că aștia vor show!

Despre autor

Daniel Antohe s-a născut în Petroșani în 1983 și locuiește în continuare în acest oraș. Este absolvent al Facultății de Litere și publică proză și recenzii în revista *Ficțiunea*. Cele mai multe dintre povestirile din acest volum au apărut în revistă în ultimii ani. În 2014 a publicat în regim self-publishing romanul *Un pește destul de mare*. *Douăsprezece piese* este primul său volum de povestiri.

Contact: antohedaniel83@gmail.com